

Petr Vyhlídka

ČERNÁ VĚŽ

copyright © Pieter 2008
cover art © Michaela Stejskalová | Dreamstime.com

Tato kniha pochází z Bezejmenné stránky (<http://www.fext.cz>)
Pokud se vám líbila, můžete ji i ocenit, a to na stránce
<http://www.fext.cz/whitehole/index.htm#platba>

PROLOG

Louku, oddělující tmavé stíny panelových domů od blikajícího oranžového světla nočního semaforu, protínala důkladně vyšlapaná cestička. Začínala za kdysi rušnou silnici, kterou před několika lety vybudovaný obchvat odsoudil – spolu s dvojicí čerpacích stanic – k zapomenutí; někdejší magistrála zůstala jen jako přirozená hranice, oddělující město od satelitního sídliště. Konjunkturu téměř nepřetržitého provozu nyní prožívala právě ona transversální stezka, nejkratší cesta z kulturně-konzumentského ráje do betonové pustiny.

Nebyla prázdná ani teď, kdy město spalo.

Za hodinu tudy budou v opačném směru putovat rozespálí lidé k prvním vlakům, teď patřila louka jenom dvojici, jejíž stín, vykreslený bezpečnostním osvětlením benzínové pumpy, připomínal dvouhlavou, dvourukou a čtyřnohou příšeru, přesouvající se po oprýskaných stěnách nedalekých garáží.

Ticho na okamžik přerušilo jen krátké štěknutí psa, probuzeného nepříjemným snem, a ledabylá rozespálá odpověď z jiného kotce. Ti dva se zastavili a splynuli v kompaktnější stínovou figuru polibku. Pak vykročili do další etapy obvyklých, téměř každonočních poutí, jejichž frekvence napovídala brzkému konci před oddávajícím úředníkem.

Tráva kolem voněla pozdním jarem a noc patřila zatím jen jim. Příliš idylická scéna na to, aby trvala nekonečně dlouho. Relativita subjektivního času, vlastního nejen milencům, zamotaná jako Moebiův pruh se měla každou chvíli porušit. Samozřejmě v nejneočekávanějším okamžiku.

* * *

Do ticha nočních ozvěn se někde úplně jinde ozvaly nejisté kroky pozdního opilce, táhnoucího z posledního otevřeného baru.

„Tisíckrát jo. Stejně,“ přesvědčoval sám sebe, zatímco ho vratká chůze vrhala ode zdi až k okraji chodníku. Noha mu občas sjela po obrubníku, takže musel rozpaženými pažemi zachraňovat rovnováhu. Byl v tom oboru na první pohled zkušeným praktikem, protože vyrovnávací akrobacii provozovalo jeho tělo automaticky, bez dohledu druhé signální soustavy, aniž by se soustředěný monolog byl jen na chvíli přerušil.

„Senzibil,“ ušklíbl se, když procházel pod rozsvíceným oknem policejní stanice: „Velikej mág? Šašek!“

Ulice spala, stejně jako službukonající strážmistr.

„Blbec!“ Příkrý odsudek doprovodilo další vyrovnávací mávnutí rukou.

„Maj’ zelenou, podvodníci. Strašlivě se jim ubližovalo, he?“

Opilcova řeč byla na rozdíl od chůze víceméně souvislá. I když se příštím krokem dostal do houpavého manévru, který ho navedl ke zdi (odrazil se od ní ramenem a obloukem jen tak tak minul sloup veřejného osvětlení), nezakopla jeho řeč ani slabikou.

„Telepatie, léčba na dálku. Zneuznaná věda, he? Einstein by se asi položil, kdyby to slyšel.“

Muž se na okamžik zastavil, opřel se oběma rukama o mříž lékárny, na dlaň daleko od zvonku a světélka nad ním, které prozrazovalo, že uvnitř podřimuje v křesle další tichý strážce noci.

„A ta bezelstná víra v jasnovidce,“ pokračoval muž, když uklidnil rozbouřený žaludek, „A lidi jim to žerou. Což takhle bílá magie, milánkové, he?“ rozkřičel se, když polkl kyselé sliny, dobývající se ze žaludku. Ten by pomoc z lékárny jistě uvítal, ale rozčilený muž na protesty vlastních vnitřností nedal.

„Muří nohy a pentagramy a temné síly. Vždyť jste úplně pitomí, vy lidi.“

Lidé spali.

* * *

Vzduch náhle zhoustl. Dal se nahmatat. Prostor se zavlnil, a na plácku mezi sídlištěm a městem se začalo dít něco neuvěřitelného.

Svívalo. O hodinu dříve a na ploše dvacet krát dvacet metrů. Kohout v nedaleké ohradě se rozkokrhal, rázem pak ztichl, když se v jeho jednoduché mysli objevil podivný nekohoutí pocit.

Tma se stahovala do středu prazvláštního svítání a rotovala v divokém víru, v optickém klamu, který ve skutečnosti nepohnul stéblem trávy. Dvojice vyděšených očí nevnímala nic jiného než tanec, šílený balet amorfních obrazců. Rychlost víru klesala, noční tornádo dostávalo tvar. Stávalo se z něj něco konkrétního, abstrakce tmavých barev, rozdělená ve výši asi pěti metrů dvojicí tenkých ohnivě rudých pruhů.

Příjemná na pohled. Vířila v pravidelném vzorci, připomínajícím Jupiterovu atmosféru, vyvedenou v odstínech šedi. Hypnotizovala.

Náhle, navzdory přírodním zákonům (jako by nestačilo, že se vůbec objevil), vír zastavil.

Ozval se přidušený mužský výkřik, zatímco dívka v okamžiku ztratila vědomí.

Protože věc nabyla opravdu hrozivých tvarů. Znovu se snášející tmou se k vyděšené dvojici natáhla čtveřice drápů na pokroucených černých rukou, vyrůstajících z mohutného těla. Démon s protaženým zobánek otevřel tlamu a zařval – mohutný ryk zazněl jen do blízkého okolí, aby se s rachotivou ozvěnou odrazil od zakřiveného prostoru. Po celém kraji se hlasitě rozštěkali psi.

Dlouhé pazoury objaly muže, křečovitě svírajícího bezvládnou dívku, přitiskly ho k tmavému tělu plnému oběžných záhybů, a zahalily dvojici do neproniknutelného černa.

Vír se dal opět do pohybu a rozvířil fotony blízkého okolí. Potom pukl jako mýdlová bublina a nezbylo po něm nic, ani cár tmy.

Přírodní zákony opět začaly bezchybně fungovat. V jednom z blízkých domů se otevřelo okno a rozespalý hlas sprostě vynadal

štěkajícímu hlídači, který schlíple zalezl do boudy.

* * *

V té chvíli dorazil muž, potácející se ulicí na odvrácené straně města, k náměstí. Svůj hlasový projev omezil na brumlání beze smyslu. Nebyl tak opilý, ale monotónní brumendo pomáhalo udržovat kroky v patřičném tempu.

Zvedl hlavu, aby pohlédl na Měsíc visící vysoko nad špicí chrámové věže. Někdy míval ten pohled rád, dnes ho rozčiloval.

„Luna mendax,“ prohlásil vztekle. „Měsíc lhář. A co má být? Všichni lžou, tak proč ne příroda. A Měsíc stejně *couvá*,“ ušklíbl se. „Žádný *Crescit*, *Decrescit*. Dorůstá a *Couvá*. Pročež lze pouze latiníkům.“

Zřetelné C připomínalo půlměsíce na istambulských mešitách. Odplivl si, protože v těch končinách se mu nelíbilo. Právě jako dnešní noc v baru.

Nebeský souputník náhle blikl. Na okamžik vzrostl do plného kola, kdy ani nelhal, ani neřikal pravdu, a potom se vrátil do původní podoby. Muž si protřel oči.

Zaklel.

„Asi bych měl s tím chlastem přestat.“

Teprve za několik minut, kdy nejistou rukou zkoušel odemknout vrata průjezdu, si uvědomil, že nemuselo jít o zrakový klam.

Jenže to bylo přece tak dávno...

Mávl rukou a stiskl zdobenou kliku.

Veřeje zaskřípěly.

ČÁST PRVNÍ

Červené přítmí baru kolébalo k nostalgickému snění. Pospávající notoričtí samotáři usrkávali zamyšleně ze sklenek a vzmáhali se na dvě slova za půl hodiny, jimiž se dožadovali doplnění zásob, větší společnost u dlouhého stolu se navzájem přesvědčovala o vhodném čase odejít. Barman unavenýma očima luštil titěrná písmenka sportovní rubriky, vrtule stropního větráku nad jeho hlavou namáhavě rozbíjela vzduch plný kouře.

„Ještě jednou. Dvakrát,“ řekl Kilián servírce, procházející kolem stolu. Kývla.

„Prostě mě namíchnul,“ pokračoval. „Žvanil.“

„Ale ono na tom něco bude,“ hotovil se k opozici kolega. „Nesmiš věřit jen tomu, na co si sáhneš. To bys pak ani nemoh’ věřit, že se hmota skládá z atomů.“

„A tvrdím snad, že skládá?“ ušklíbl se Kilián. „A tvrdím, že všechno, co povídal, je nesmysl? Já jsem ochoten přiznat existenci jisté míře schopností, které oficiální věda neuznává. Ale nejsem schopen tolerovat podvodníky. Myslíš snad, že ten včerejší človíček byl opravdu takový senzibil, jak se vychvaloval?“

„No, asi ne,“ váhavě přiznala opozice, a Kilián se vítězoslavně usmál. Zahleděl se na obnažené kameny klenuté stěny.

Možná, že tu před časem byl jen průjezd, plný starého harampádí, možná vlhké studené skladiště. Pak se čas ve smyčce vrátil a znovu zapomenuté středověké zdi oživil. Ale velká krbová kamna a červený reklamní neon spřáteleného pivovaru upozorňovali, že takové návraty bývají jen milosrdnou lží. Ve skutečnosti se nikdo nevrací. Jen vzpomíná, řekl si. Potom se duchem vrátil ke stolu.

„Kdyby byl, nevytahoval by se s tím. Devadesát devět procent všech lidových léčitelů jsou podvodníci. V nejlepším případě podvádí sami sebe. Něco umět znamená především skromnost, kamaráde. Vzpomínáš,

co jsem ti říkal o afrických a vůbec čarodějích? K bílé magii je složitější cesta a nesmí se z ní sejít. To platí asi všeobecně i o senzibilech. Pokud ti lidé věří v Boha, pak musí pomáhat, ale ne tak, jak to mnozí dělají. A celé to asi bude nesmysl,“ uzavřel rychle, neboť na stolek se snesly sklenice s červeným vínem.

Napil se a za vážnou maskou gurmána se nezřízeně chechtal.

„Asi nebude,“ řekla servírka, poslouchající druhou půli Kiliánova monologu. „Předevčírem tady Laub byl,“ jmenovala muže, který Kiliána pravidelně rozčiloval, „A tvrdil, že v noci cejtil něco cizího.“

„Cizího?“

„No, on to moc nevysvětloval,“ přiznala servírka. „Mlel o nějakých pocitech a vjemech. Vždyť ho znáte.“

„Žvanil.“

„Nojo. Jenže on tvrdí, že to má určitě něco společného se zmizením Mikyho a Lucky.“

Vnitřní Kiliánův smích se vytratil.

„Jakým zmizením?“ zeptal se napůl lhostejně, s jakoby skrývanou senzacechtivostí.

„Vy to nevíte?“

Kilián, regenerující organismus po předchozí opičce pospáváním během dne, nevěděl nic.

* * *

Když Lucie procitala ze spánku, na okamžik jí všechno připadalo jako velmi realistická noční můra. Teprve po několika nekonečných sekundách sebeuvědomování samy sebe, se podivná realita vracela a udeřila ji jako zapomenutý bumerang.

První, co si v tu chvíli vždy vybavila, byla bledá tvář vysokého muže s upraveným vousem. Viděla ten obličej do nejmenšího detailu, jakoby ho vídala řadu let. I jméno, které k ní patřilo, mělo zvuk něčeho dávno povědomého.

Tyrrhax.

Teprve potom si vzpomněla na nekonečné schodiště, po němž je oba – ji i Michala – hnaly děsivé postavy se zvířecími tvářemi, na schodiště osvětlené desítkami pochodní. Nahoře, na konci spirály, vedoucí kolem ohromného pilíře, za velkým portálem se s ním v rozlehlém sále, plném podivných stvoření, poprvé setkala.

Od začátku, i přes nenávist a strach, ji ten podivný únosce do zvláštního světa přitahoval. Byl uhlazený, příjemný – a krutý a panovačný. Na Lucii se usmíval, zatímco okolí mrazil nepříjemným pohledem. Michala po několika protestech, které Luciin přítel podle svého názoru rozumně vznesl, předhodil pouhým kývnutím prstu zvířecím strážím.

Zubaté psí čumáky ho odtáhly pryč a Tyrrhax je ani nesledoval, obrátil se k Lucii a znovu se mile usmál. Měl šarm a měl styl. Přes to (nebo možná právě proto), že připomínal filmového zloducha, viděla v něm dívka jediný srozumitelný a povědomý bod ve vesmíru, který se zbláznil a přestěhoval ji do šíleného světa.

Sen ji vždy milosrdně kolébal. Měla v něm pocit, že Michal a svět, z něhož přišli, nebyl reálný, že pravým životem, do něhož procítá, je Tyrrhax a jeho okolí.

Teprve potom se probouzela doopravdy.

Každé ráno se jí vzpomínky vracely. Do detailu kruté a živé. Vzpomínky na démona tmy, který je unesl, na nekonečnou a zoufalou cestu po schodišti, na první pseudozvířecí i pseudolidské tváře, které na něm spatřila. Vzpomínky na poslední Michalův pohled. Na vztek, strach a beznaděj.

S každým probuzením se stávaly všednějšími.

Nezapomínala, nepodléhala milosrdným růžovým brýlím, které obrušují hrany ostrých vzpomínek. Každou noc se nepoškozený film přetáčel zpět.

A reakce na něj byla čím dál tím víc lhotejnější.

Nevěděla, kolik od jejího příchodu uplynulo dní. Nepočítala je. Všechny byly stejné.

I ten, který právě začínal.

První, co si dokázala *skutečně* uvědomit, byla velká postel s nebesy, plná měkkých polštářů a peřin. Postava v pozadí, téměř splývající s přehnaně rokokovým vybavením. Tvor s kočičími rysy.

Konečně tu někdo byl. Až dosud se probouzela sama, bez asistence, a polykala výkřiky až do chvíle, než se objevil nějaký chlupatý sloužící se servírovacím stolkem.

Lucie se posadila, pokusila se odkopat nepříjemně těžkou peřinu.

„Pusťte mě ven!“

Kočka se nepohnula.

„Chci pryč! Chci Michala!“

„Pryč, rozumíte?“

Kočka u dveří něco řekla. Neznělo to, kupodivu, nepříjemně.

Lucie její hlas zpočátku nevnímala. Když si uvědomila, že se ji ten tvor pokouší uklidnit, sebrala polštář a hodila ho po něm.

Kočka se nepatrně sehnula, aby nedostala přímý zásah do obličeje, zatímco Lucie neudržela rovnováhu a skulila se z postele. Dopadla na kolena.

„Au.“

Kočičí žena se konečně odlepila ze svého místa u dveří. Drobnými krůčky (bylo v nich něco orientálního) přicupitala a chytila Lucii za ramena. Lucie do ní prudce strčila.

„Nesahej na mně!“ zaječela, „Zmiz!“

Strach a zoufalství se v ní pomalu měnily ve vztek.

Tvor se přihrbil a ustoupil ke dveřím. Sklopil oči. Něco zašeptal.

Znělo to – ale jistě, znělo to jako omluva. Lucie polkla nadávku. Na chvíli se jí zmocnilo překvapení. Copak tomu rozumím? Není to jen v postoji, v gestech? Předpokládám, že udělá něco takového, a tak ta slova považuji za omluvu? Nebo jsem opravdu slyšela: *Promiňte, paní?*

Nevěděla kde je a proč, ale v rámci snu je přece možné všechno.

I to, že ji unesl čaroděj na začarovaný zámek a ona je tu zakletá – a má služebnou. To princezny mívají.

„Pojď sem.“

Sklopený zrak.

„Rozumíš mi?“

Kočka nepatrně zvedla hlavu.

„Takže ne. Co bude teď? Jako obvykle snídaně, nebo přijdou další změny programu?“

Snídaně zůstala. Jako každé ráno bohatá a rozmanitá, dovezená na vozíku livrežovaným chlupatcem tak trochu jezevčího vzhledu. Servírovaná do postele, do které se Lucie vrátila, když jídlonoš zaklepal na dveře.

„Jak se jmenuješ?“ zkusila Lucie mezi sousty.

Kočka špitla; možná to bylo jméno a možná Prosím.

„Nemá to cenu,“ zívla Lucie. „Asi se mi to před tím opravdu jen zdálo. A stejně se mi chce ještě spát.“

Položila se do peřin.

Snila. O Tyrrhaxově bledé tváři a zvířecích rysech své komorné. O slovech.

Opravdu se jí zdála slova, což jí zpočátku přišlo absurdní. Jak se někomu mohou zdát slova? Nenapsaná slova, věty a slabiky?

A kde je vlastně... Kde vlastně jsem a kdo je Tyrrhax?

Kdo je Michal?

Probudil ji hlad. Ležela na zádech, ve stejné poloze v jaké usnula. Tentokrát u dveří nikdo nepostával.

„Hej?“

Kočí komorná vplula do Luciina zorného pole. Se sklopeným zrakem přistoupila blíž a něco řekla.

Přeješ si?

„Chci se...“

Proboha, už to tu bylo zase. Nebo to byl opět jen dojem?

Mávla rukou.

„...umýt. Chci na záchod a chci se převléct.“

Prosím. Všechno je připraveno, má paní.

Možná to čtu z jejího postoje.

Vstala.

Služebná ji provedla ložnicí, místností, pro niž se nejlépe hodilo pitoreskní slovo budoár,

až ke strašlivé napodobenině sociálního zařízení, již vévodila veliká dřevěná kád'. Pomohla jí svléknout, vyděšeně sledovala, jak se Lucie *sama* myje. Pomohla jí nasoukat se do nepraktických dlouhých šatů.

„Jak se vlastně jmenuješ?“

„Mahlie.“

Lucie se zarazila. Tak tohle už určitě bylo jméno. Pochopila ta kočka na co se jí ptám?

Zdála se mi skutečně jen slova?

„Mám hlad.“

Měla, jako by ji spánek po snídani vyčerpal.

A po jídle půjdu opět spát a budou se mi zdát slova, napadlo ji. Jasně. Žádná únava, ale nějaké drogy a hypnopedické učení. Pokouší se mě naučit místní řeč. V knížkách se to občas děje.

Vybavila si obrázek z jedné, kterou kdysi dostala k vánocům. Byla na něm holčička s přístrojem na hlavě a nějaký bubák – ne, byl to mimozemšťan – s hlavou tvaru kropicí konve.

Když to šlo tam, proč by ne tady? Stejně jsem v nějakém snu a v těch je možné všechno. I rozumět cizí řeči.

„I mluvit?“ zeptala se nahlas.

Česky. Kočí žena nereagovala. Lucie si pokusila vybavit nějaké slovo Mahliina neznámého jazyka. Nic.

Ale přece – najednou si to uvědomila v plném rozsahu – Tyrrhax nebo jak se, u všech všudy, jmenuje, mluví česky. Nebo – každopádně mu rozuměla. I ... Michal.

To jméno znělo známě i cize. Zhrozila se.

Vždyť všechno zapomenu. Drží mě na drogách.

„Nebudu jíst.“

Netušila, že tohle jí nepomůže. Nevěděla, že v jídle není nic, vyjma malé dávky sedativ. To, co ji nutilo zapomínat, co tišilo xenofobii a učilo ji nové realitě, bylo obsaženo ve všem ostatním. Ve vůni květin, jež naplňovala ložnici. V pění koupele. V barevném uspořádání místností.

Její mysl byla přetvářena, do podvědomí se vkrádaly základy neznámého jazyka, stejně

jako cizí myšlenky, našeptávající a určující nová pravidla. Byla to jemná a mistrovská práce. Na jejím výsledku záviselo všechno. Úspěch Tyrhaxovy akce.

Luciin život.

* * *

Známy neznámý muž v černém plášti, Tyrhax, navštívil Lucii až po několika nekončících dlouhých a stejných dnech. Byla to dobře vypočítaná návštěva, Luciino vědomí už bylo do značné míry pozměněno, Tyrhax byl – nebo vypadal – jako člověk, a tak jeho přítomnost přivítala.

Nezdržel se dlouho, (neodpustila si výčitky, k nimž jen mlčel) ale nazítří se objevil znovu a vnesl do jednotvárného života v přepychovém vězení tolik očekávanou změnu.

Potom už na jeho návštěvy čekala. Chodíval pravidelně, zpočátku mlčenlivě naslouchal výčtkám, později, se stále stejným nepatrným úsměvem, prosbám a přání. Některá splnil. Jiná ne.

Jedno poledne s ní poobědval. Nazítří nepřišel a Lucie se přistihla, jak celé odpoledne nervózně přechází u dveří. Služebná Mahlie ji pozorovala z koutku, v němž celý den, čekajíc příkazy, sedávala, a zdálo se, že se usmívá. Ale nebyla to pravda. Kočičí žena se bála.

Zatím neměla čeho.

Tyrhax přišel až příští den.

Lucie neřekla nic, jen něj vyčítavě hleděla. Zdálo se, že ho to potěšilo.

Dva dny nato vyšla poprvé ven. V doprovodu Mahlie a dvou zvířecích strážců sešla bohatě zdobenou chodbou o patro níž. Nevěděla kam jde, se smíšenými pocity se nechala vést.

Nikam daleko.

Dva o poznání ošklivější a nerudnější hlídači jí otevřeli dveře do světlým dubem a mahagonem vyložené jídelny. Uprostřed stál samozřejmě stůl, veliký, s mohutnou matnou deskou, kolem něj židle s vysokými opěradly. Nad ním visel lustr; zprvu se Lucii zdálo, že je to jenom kolo plné svíček, ale

potom si uvědomila, že voskové svíce by nevydávaly tolik světla a rozhodně by *neblýskaly*, ve skutečnosti to musela být svítidla z broušeného skla.

Na stěně nalevo ode dveří (a naproti židli, jejíž opěradlo bylo vyšší a v řezbách zdobenější) byla okna; čtveřice úzkých, vysokých otvorů, vyplněných barevným sklem, skrz nějž nebylo vidět ven, a které propouštělo jen tolik slunečního svitu, aby se – s velkou mírou tolerance – mohlo za okenní sklo považovat. Stejná okna byla v Luciiných komnatách. Nijak by ji to nezaujalo, kdyby si nevšimla křišťálového lustru. Jakoby každá ta věc pocházela z jiného světa.

Na židli s vysokým opěradlem seděl Tyrhax, po každé ruce služebníka se zvířecí tváří. Vlídne se na Lucii usmál.

Usadili ji po jeho levici. Stůl byl prázdný, snad se čekalo jen na ni, možná na někoho dalšího. Naproti bylo prostřeno. S trochu nervozity pohlédla na Tyrhaxe.

Stále se usmíval. Neodvážila se promluvit, on mlčel také, ticho se pomalu měnilo v šum tlaku na ušní bubínky, když Tyrhax pozvedl ruku a napřímil ukazovák.

„Nebudeme na ni čekat. Noste na stůl.“

Později si uvědomila, že úplně první, co po těch slovech pocítila, byl slabý pocit žárlivosti.

„Nikdy není dochvilná, mé dítě,“ dodal. Potom pohlédl ke dveřím. Lucie zvedla hlavu – dveře měla naproti sobě – a zarazila se.

„Jím, když mám hlad.“

Dlouhovlasá dívka, pyšnicí se umělou a pečlivě udržovanou trochu tajuplnou krásou, Luciin pohled opětovala. Ani jedna nezastírala, že druhou považuje za obzvlášť ošklivého a vlezlého brouka, byla to atavistická reakce, společná všem světům a společenstvím. V dohledu se náhle objevila potencionální konkurence. Tyrhax chvíli těkal pohledem z jedné na druhou. Zřejmě se reakcí obou dívek bavil. Když ta druhá usedla (neobešlo se to bez přimhouřených očí a pevně sevřených rtů popudlivého výrazu tváře, který mu věnovala), pokynul služebnictvu.

Oběd mohl začít.

Teprve v jeho průběhu si Lucie uvědomila, že jak Tyrrhax, tak dívka, na niž se snažila nehledět, ačkoliv seděly naproti sobě, nemluví česky, ale tím zdejší, Lucii už delší dobu ne tolik neznámým, (v poslední dny už jen nesrozumitelným) jazykem, a že mu rozuměla. Bylo to pro ni takové překvapení, že na čas zastínilo i nepříjemný pocit z přítomnosti té druhé.

* * *

Později se žárlivost vrátila. Oběd byl příjemným vytržením z jednotvárné nudy toho útulného vězení, ale když ji zvířecí stráž odvedly zpátky do ložnice, zjistila, že jí objev další mladé ženy v Tyrrhaxově přítomnosti leží v žaludku. Ale proč? Nedělala si přece na něho žádné nároky, byl příjemný a pozorný, to ano, ale unesl ji do tohoto světa, ji a Michala. Michala? Ano, jejího přítele, tmavovlasého, ne, byl přece špinavě blond. Prostě ji a Michala. Měla tedy důvod ho nenávidět a ne na něho žárlit. Jenže ta dívka tu přece jen byla nadpočet.

Trochu vztekla a bezmyšlenkovitě nakopla polštář, válející se na zemi. Kočičí služebná ho zvedla a položila na postel.

„Kdo je ta ženská?“

Mahlia se opatrně usmála. Měla štěstí, Lucie se v mimice zvířecích obličejů nevyznala, všechny jí připomínaly karikatury, a tak nemohla reagovat.

„Paní Aithra?“

Neznělo to tak, byla to jen dvě slova, ale Lucie jim znovu porozuměla.

„Zaved’ mě k ní. Nebo ohlas, zařid’ *audienci*,“ vyslovila to slovo pokrouceně a směšně, protože v hloubi duše cítila, že audienci by si měli objednávat u ní, „Chci s ní prostě mluvit. Rozumíš?“

Ale kouzlo fungovalo jen jedním směrem. Mahlie na Lucii hleděla s pootevřenými ústy, ostré špičky zubů vyčnívaly zpod úzkých rtů a už nepůsobily *tak* výhružně, jako při prvním setkání. Koneckonců, byla to *jen* služebná.

Proč paní cloumá vztek, to poznala, nerozuměla ale ničemu z toho, co se jí Lucie pokusila přikázat.

„Nerozumíš. Proč mi, sakra, nerozumíš? Copak mluvím *hotentotsky*?“

Česky, uvědomila si Lucie vzápětí. A v tom bude ta chyba. Musím se – ne, *on* mě musí – naučit mluvit tou místní *hatmatilkou*, když už jí rozumím.

Těžké to rozhodně nebude.

* * *

Malý byt ve staré zástavbě vypadal přesně tak, jak má podle obecného povědomí vyhlížet staromládenecké doupě. Rozestlaná postel, šaty přehozené přes opěradlo židle. V kuchyni na lince hrnec a dva talíře, o řád vyšší počet skleniček a hrnků se zaschlou kávovou sedlinou.

Jeho majitel seděl v křesle, z něhož musel předtím odstranit několik knih, které naskládal do nebezpečně vratké hraničky na rohu konferenčního stolku, a přemýšlel.

Něco se opravdu muselo stát. Všechny příznaky tomu nasvědčovaly. A nyní už i fakta. Tušil podstatu věci a trochu ho zarážela.

Michal a Lucie. Nějak si to nemohl srovnat v hlavě. Dokázal si přiřadit (s většími obtížemi) ke jménům povědomé tváře, ale nic neukazovalo na důvod. Proč oni? Na první pohled v nich nedřímalo nic, co by je spojovalo s... Ne, na tohle slovo i nerad pomýšlel. Byl to plán, který selhal, nebo prostě jen náhoda?

Nemuselo to znamenat nic, zmizení mohlo souviset s něčím mnohem prozaičtějším, možná něm hrál roli zločin a možná jen útěk. Ale také to mohlo znamenat všechno. Tam.

Nevěděl co si o tom myslet. Nevěděl, jestli o tom má vůbec přemýšlet. Kdysi se rozhodl nechat historii jí samé, a doposud se mu to dařilo.

Zvedl se a pomalu přešel k baru. Otevřel ho, vytáhl poslední čistou sklenku a z poloviny ji naplnil vodkou. Teplý alkohol nepomohl.

Necítil se povolán starat o cizí záležitosti. Ale byl zvědavý, příliš zvědavý na to, aby mu to nedalo. Nalil si další dávku.

Po sedmé už se místnost vesele otáčela, chvějící se zdi uhýbaly a koberec nastavoval nohu. Prostředí se vůbec nechovalo přátelsky, a tak se rozhodl.

Odhodil masku, a pokud mu alkoholem ovlivněný organismus dovoloval, jednal.

Šlo to rychle. Vůbec nic se mu z hlavy za ta léta nevytratilo.

* * *

Aithra se povalovala na polštářích. Připomínala děvku z antického Říma, nestoudně vystavující odhalené stehno a dávající pohodlně nahlédnout do hlubokého výstřihu. Nesmírně pitomá póza, když jsem holka a nikdo jiný tu, až na očividně vystrašené služebné, není. Ledaže by slečna byla na slečny, a potom – Lucie se otrásla – jenže on je to u ní stejně jen zvyk.

Trvalo to dva týdny, celých patnáct dlouhých dnů, které Lucie věnovala studiu zvířecího jazyka. Shedarského jazyka, krajina, která se rozkládala tam dole pod jejími okny, si říkala Shedar, a byla nejspíš plná těch zvířecích lidí, protože sobě podobných tu Lucie viděla málo. Tyrrhax jí pomáhal, navštěvoval ji každé dopoledne, chvíli hovořil, ale většinu času na ni jen zíral tmavýma hypnotizujícíma očima, zatímco Lucie škobrtala přes kamení neznámé gramatiky, prodírala se houštinou větných vazeb a odolávala dešti slovní zásoby. Ten pohled jí pomáhal víc než co jiného, věděla, že není jen tak obyčejný, nebála se pojmenovat to magií – a měla pravdu. Ale největší kouzlo našla ukryto uvnitř sebe samé. Odhodlání a sílu se naučit mluvit, prolomit jednu z posledních bariér, které ji držely v žaláři osamění.

Ani na okamžik ji nenapadlo, že její úsilí je jen dílčím prvkem plánu, který si nakreslil Luciin věznitel.

Setkání s Aithrou, (Tyrrhaxovou schovankou, jak ji nesměle definovala Mahlie), si

stanovila jako odměnu. A dosáhla ji, když šestnáctý den, doprovázena dvojicí strážných, vstupovala do komnat, které už na první pohled byly zařízeny mnohem honosněji, než Luciiny.

Vyvolalo to v ní slabou nelibost, ale ta dívka tu očividně žila déle než několik týdnů a stihla si toho zřejmě dost naporoučet. Stěny plné gobelínů se řvavě křiklavými motivy. Hedvábné závoje, třpytící se perlami a titěrné zlaté vázičky a sošky, ztrácející se mezi obrovskými, pronikavě vonícími řezanými květinami v emaillem zdobených nádobách. Mezi tím vším, na širokém divanu plném měkkých polštářů, se strojeným úsměvem na lehce unuděné tváři, čekala Aithra, uzobávala z podnosu plného cukroví, a prohlížela si návštěvnici tmavomodrýma očima v přehnaně nalíčené tváři.

Jako římská děvka, zopakovala si Lucie. Ale ať už je Tyrrhaxovi čímkoliv, určitě nestojí o Michala. A já zase o zdejšího pána, i když je milý a docela pěkný.

Aithra, ať už opravdu byla Tyrrhaxovi čímkoliv, nebrala v žádném případě svého ochránce se slepou důvěřivostí.

„Promiň. Ale kdyby ses vrátila domů a našla na svém místě někoho jiného, asi by tě to taky trochu znepokojilo,“ řekla.

Lucie se usmála, všimla si mezery v řadě velkých váz a vystrašených pohledů dvojice služebných.

„Zaráží mě jen důvod tvé přítomnosti v tomhle hnízdě. Určitě nelžeš? Tyrrhax mívá nejrůznější choutky.“

Lucie se ohradila. Aithra ji přijala s napůl skryvanou nelibostí, ale když – ještě s mnoha gramatickými chybami, – vylíčila svůj únos a nekonečné dny, strávené v zajetí, tak dívka pomalu roztávala a její výraz se měnil na mnohem příjemnější, byť stále ostražitý pohled spřízněné duše.

„Stejně ti nevěřím. Nevím, odkud tě přivola-
la, ale z našeho světa nejsi. Jsi příliš otevřená. A divná. Sedni si,“ posunula se a Lucie opatrně usedla na kraj divanu.

„Já bych se chtěla vrátit.“

„Vždyť to říkám,“ řekla pobaveně Aithra. „Příliš otevřená. A ten tvůj Michal – vůbec o nic se nesnažil. Teď ho prohánějí hloupí skřeti po plantážích a on se určitě může přetrhout, aby ho nezbičovali.“

Lucie přidušeně vykřikla, Aithra se zasmála.

„Jsi naivní, má milá. Copak u vás otroky hýčkají? Nosí na rukou?“

„Otroky?“ zbledla Lucie. Sesunula se z polštářů na hustý koberec.

„Ale... Říkal, že se o Michala nemusím bát.“

„Tyrrhax? Ten lhář?“ Aithra znovu zaujala polohu zkušené kurtizány. Po tváři jí přešel stín zamyšlení. Chvilí žmoulala třapec na rohu jednoho z polštářů a hleděla do prázdna.

„Zkusím ti pomoci,“ řekla. „Nevím sice proč, ale cítím, že bych to měla udělat.“

Lucie se na ni poprvé usmála.

Hlava se mu točila, z poloviny za to mohla přemíra alkoholu a zčásti místo, kde se objevil. Transportní tunel, který vlastními silami otevřel, po něm nevyžadoval mnoho energie právě proto, že využíval přírodních zdrojů ve svém ústí. Bylo to energeticky a časově velice efektivní spojení, ale mířilo do pekla.

Potácivým krokem se vydal téměř neznatelnou cestičkou mezi balvany ztuhlé pemzy. Země pod nohama se chvěla a vzduch byl plný štiplavého kouře, vulkány Ohnivého konce se chystaly k pravidelné sérii erupcí a výlevů, a tak musel pospíchat, aby se dostatečně vzdálil od koryt plamenných řek.

Takhle si svůj návrat do Shedaru nepředstavoval.

Nepočítal vůbec s tím, že by se kdy vrátil.

I když byl na tomhle místě teprve potřetí, cestu si pamatoval docela dobře. Věděl, že po průchodu lávovým polem musí zahrnout doleva, potom křížem mezi gejzíry. Nebylo to nebezpečné. Ne, když člověk věděl – nebo si počkal a odpočítal na místě – v jakých intervalech chrlí.

Clonou horkých sloupů vody prošel bez úhony. Vystoupil kamenitou strání a zastavil před nízkou stavbou, navršenou z čedičových desek. Byla přilepená k téměř kolmé skalní stěně, vypadala jako hromada sesutého kamene, a nikoho, kdo o ní nevěděl, by nenapadlo, že tu vůbec je.

„Tiborwo!“ zakřičel, „Vylez z nory!“

Jediný obyvatel zpustlého kraje poslechl. Z nitra kamenů se ozvalo rozmrzelé bručení a za chvíli se objevil veliký olysáný skřet, mžourající ospalýma očima.

„Kterej vandrák tady dělá kravál,“ zařval lidskou řečí. Když se zrak přizpůsobil náhlé změně jasu, poklesla mu brada a ve tváři se objevil neuvěřitelně hloupý výraz.

„Hrome,“ hlesl, „Tak ty ses vrátil.“

„Promiň, Alfirku, ale nic jiného tu nemám,“ řekl skřet uvnitř, když nabízel svému hostu misku zapáchajícího masa.

„Koukám, že časy se mění i ve Shedaru. Odkdypak se skřeti omlouvají?“ zeptal se návštěvník s úsměvem.

„Příště ti budu nadávat. Naučil jsem se to od lidí. Ne že by to dělali častěji než skřeti, ale bůhví proč o tom mluví jako o dobrý vlastnosti. Stejně sem nechodí ani ti, ani druzí.“

Málem prozradil, že právě z posledně vyřčeného důvodu mluví sám se sebou, někdy se proklíná, občas lituje, často si nadává, ale většinou jen žvaní. Aby nevypadal tak změkčile, rychle přeskočil k tomu, co ho opravdu zajímalo.

„Kde ses tu vlastně vzal? Posledně tady někdo – pokud si dobře pamatuju – vyřvával, že tuhle pitomou zem už nechce nikdy vidět.“

Alfirk pokrčil rameny.

„Sám nevím. Asi se mi stýskalo.“

„Po mně?“

„To zrovna. Jsem estét, ty rozšlápnutá tlamo,“ zazubil se Alfirk. „A známost s tebou jsem navázal jen omylem.“

Skřet se zašklebil a přihnul si z hliněného džbánu. Dobře si ten nepříliš povedený den, kdy mu Alfirk vyprášil kožich a vyhnal ho z úrodných krajů tam dole, pamatoval. Byl to nešťastný začátek pozdějšího dobrého přátelství, k němuž vedla cesta přes nastraženou past, do níž se místo Alfirka chytil oddíl, z jistých důvodů pátrající po Tiborwovi a pro něco jiného zároveň pronásledující Alfirka. Společný nepřítel je tehdy na chvíli spojil, a protože skřetův vztek mezitím vyprchal, přátelství jim vydrželo.

Ted' skřet zkoumavě pozoroval přítele, štitivě uždibujícího napůl syrové maso, a přemýšlel co ho donutilo k návratu. V Shedaru nebylo mnoho těch, kteří by na Alfirka Blázna vzpomínali v dobrém. Ti, kdo ho mohli povolat zpátky, určitě o jeho přítomnost nestáli. Ti, kterým mohl chybět, už zapomněli. Nebo zemřeli. Tak proč tedy? Z pouhé nostalgie? Alfirk? Tomu se nechtělo věřit.

Blázen se přiznal, když odstrčil zpola vyjezenou misku a zapil nevalné jídlo zteplalou vodou.

„Sedí ještě Tyrrhax na Anaximaru?“

Skřet přikývl.

„Ke spokojenosti Mořskejch vládců dřepí na trůně asi napořád. V zemi si už na to zvykli, je to koneckonců lepší, než zmatek předtím.“

„Takže se nic nezměnilo,“ pokýval hlavou Alfirk. „Lidumilná tyranie nese zákon a pořádek, což my, děti entropie špatně nese. A mně je smutno po zlatých časech nepořádku.“

Skřet vzdychl.

„Nedalo se to potom vydržet. Tyrrhax je přece jen snesitelnější jako pán Anaximaru, než jako černokněžník, kterej se tam snaží za každou cenu dostat.“

„Ano, ted' když ho má, není tolik nebezpečný. Ale kdo zaručí, že nechce víc?“ řekl Alfirk přemýšlivě.

Tiborwa strnul. Logický skřetí rozum mu napověděl možný důvod pro nějž by se Alfirk k'Lian, vyštvaný čaroděj, mohl vrátit. Trochu ho přitom zamrazilo v zádech.

* * *

Aithra ukázala Lucii celý Anaximar. Provedla ji sály a předvedla bohatství klenotnic. Směla téměř všude, zvířecí sluhové se jí vyhýbali a zvířecí strážé prkenně salutovaly. Zavedla Lucii na vnější ochozy a terasy, ukázala jí maličký svět hluboko pod nimi, Anaximar byl vysoký a z majestátní výše jeho balkónů se dala přehlédnout země široko daleko. Bylo to fascinující, až do okamžiku, kdy si Lucie uvědomila, že i když dohlédne daleko, nerozezná z té výšky nic, co v krajině je; tmavý bod ve světle zelené ploše mohl být osamělým stromem stejně jako osamělým domem.

Nad věcí byl i Aithřin stručný výklad shedarských reálií a historie.

Tyrrhax byl vládcem. Vládl všem a všude, doby, kdy tomu tak nebylo, byly vzdálené a určitě hloupé.

Aithra si je nepamatovala – nebo nechtěla pamatovat. Byla Tyrrhaxovou schovankou, jak se jí stala, odbyla větou: Přivezl mě sem a dal mi všechno.

Skoro všechno, dodala ještě po delší odmlce a už se k tomu nevrátila.

Lucie však Aithřinu přítomnost příliš nevyhledávala. Dlouhovlasá dívka ji připomínala nedobrovolnost pobytu ve Shedaru, vyvolávala v ní pocit smutku a stesk. Také slabou žárlivost, i když se zdálo, že Tyrrhax se věnuje oběma stejným dílem a pro každou má jiný čas; společně se setkávali jen občas u oběda.

Nesnažil se ani o to, aby obě dívky trávil čas spolu.

„Nemá tě příliš v lásce,“ řekl jednou, když Aithra završila jednu ze svých občasných hysterických scén vzteklým odchodem.

„Tváří se možná příjemně, ale jak to vypadá, žárlí.“

„Ale mně připadá přátelská,“ ohradila se. Vládce se tiše zasmál.

„Je lstivá. Věř mi, znám ji už dlouho. A dobře.“

Asi převelice dobře, pomyslela si vztekla Lucie. Jinak by ses netvářil jako manžilek,

přistižený *in flagranti*, když ji to chytne. Sakra, já vím, že je to žárlivá potvora.

Vzápětí se zhrozila. Ne svých myšlenek, ale slov, v nichž přemýšlela.

Mluvím jako pubertáčka, napadlo ji, ale i tato věta zněla nepřistojně. Přeformulovala proto svou vnitřní řeč do uhlazené formy, jakou si navykla v tomto světě hovořit. S trochou noblesy ve slovníku zněla jaksepatří jedovatě a plyně. Oddechla si.

Aniž to poznala, ucítil úlevu i Tyrrhax. Myšlenky číst neuměl, zato dobře vnímal pocity a emoce, které vyvolávaly. A Luciina nespokojenost s dřívější Lucií ho potěšila. Ne příliš, protože to byl jen malý krůček k dosažení vzdáleného cíle. K úplnému vítězství vedla dlouhá neschůdná cesta.

* * *

Když podruhé vešla do trůnního sálu, vstupovala do něj už jako anaximarská princezna, ne jako zajatkyň neznámého démona. Měla strach, ale shora, od Tyrrhaxovy levice, vypadal sál úplně jinak než tehdy. Byl menší. Plný hloupých lidiček, pseudozvřecích tvorů a skřetů. Postávali ve skupinkách, polohlasem se domlouvali, předváděli se jeden před druhým. Ale jedno měli společné. Kradmá a ustrašená ohlédnutí k trůnu.

Všiml si mě? Nebo nevšiml? A je to dobře?

Ty polovystrašené tváře se Lucii nelíbily. Občas ji sice pobavilo některé naduté lokální knížátko, vstupující s provinční pompou a ztrácející tvář teprve v okamžiku, kdy se zastavilo pře Tyrrhaxovým trůnem, ale to se nestávalo tak často. Spatřila pouze dva muže, kteří skláněli hlavu jen symbolicky, jeden byl vysoký skřet v černém brnění, druhý plavovlasý svalovec, věnující svou pozornost především Aithře. Ta jeho žhavé pohledy opětovala.

Když se na ně později Lucie zeptala Ahi-borny, rozklepaného staříka, který vylézal ze svého doupěte pouze v audienční dny, aby doplnil řadu Tyrrhaxových rádců, dostalo se jí stručného vysvětlení.

„Ten skřet je Zekiwa Jaker, vládce Metallahu a pánův přítel a generál. Co se týče toho druhého, Hawwy, vévody z Ittinu, ten zase patří k pánovým nepřátelům. Těm, kteří nebyli nikdy poraženi, a kteří se z vlastní vůle, po obnovení pořádku, přidali k pánovi.“ dodal, když spatřil Luciin udivený pohled.

Hawwa z Ittinu vypadal skutečně neohroženě, ale příliš to připomínalo budování kariéry včasným přehozením kormidla. Někde v dálce, z mlhy paměti, se vynořily vzpomínky na Hawwy světa ze kterého přišla. Některé věci jsou společné všem civilizacím a kulturám, ať už se v ostatním naprosto liší. Pobavilo ji to a usmála se. Sklidila Aithřin nenávistný pohled, protože se přitom nepřestala dívat na vévodu. Omluvně pokrčila rameny.

Celý ten audienční ruch ji nezajímal. Nerozuměla mu, nedokázala si najít tu správnou dvorskou zábavu. Nudila se a protože se naučila dávat tento pocit najevo, dala si záležet na tom, aby si ho Tyrrhax uvědomil. Ostentativně zívla a opřela se o vládcovo křeslo.

Všiml si toho a pochopil.

I když se v jeho pohledu nic nezměnilo, atmosféra v sále začala mrazit. Řeči se zkrátily, jeden po druhém se všichni začali omlouvat nebo mizet bez omluvy, nakonec zůstal jenom Hawwa, skřetí král a několik dalších, pravděpodobně skutečně důležitých osob. Tyrrhax obě dívky, sloužící jako dekorace trůnu, propustil.

„Zdá se mi, že si starouška rychle otáčíš kolem prstu,“ řekla jedovatě Aithra, když kráčely chodbou do svých komnat. „Nejsi tak naivní, jak jsi vypadala.“

„Nevím, proč ti na tom tak záleží,“ pronesla ironicky Lucie. „Viděla jsem cíl tvých výletů.“

Aithra se zasmála.

„Nejsem tak hloupá, abych si podřezávala zlatou větev. Tyrrhax není jen ten cukroušek, jak se ti ukazuje.“

Lucie pokrčila rameny. Nemyslela si – nemohla si myslet, aniž by úplně zapomněla

na minulost – že anaximarský vládce jen pouští hrůzu na podané. Věděla, že se jeho postoj může kdykoliv změnit. Zatím se k ní choval skvěle, ukolébal ji, takže proplouvala svým okolím v růžovém opojení. Ale teď, za pravidelného klapotu podpatků po studených mramorových dlaždicích, si najednou uvědomila, že neví vlastně vůbec nic. K čemu tu vlastně je, když se jí pán Anaximaru za celý ten čas, který v jeho paláci strávila, ani jednou nedotkl?

* * *

Tiborwa nevytáhl dlouhý čas z Ohnivě hranice paty, a tak ho cesta unavovala. Nadával a proklínal Alfirka za to, že ho čaroděj přesvědčil k odchodu z útulných hor, že ho žene rychle a že jdou příliš pomalu a taky zbytečně, protože se s nimi nikdo nebude bavit.

Alfirk se jen usmíval. Věděl, že skřet jeho důvody chápe a nadává jen ze zvyku, ostatně, nebylo na nich nic složitějšího. Na mnoha místech, kam čaroděj mířil, byl nevítaným hostem – třeba jen proto, že byl člověk. V temných jeskyních Ticallu by sám neušel ani deset metrů – kdyby se vůbec dostal dovnitř. A právě tam měli namířeno. K nerudné Marbiwe, skřetí vědmě, sídlící hluboko pod zemí.

Putovali v noci, především kvůli Tiborwovi, nesnášejícímu sluneční svit. Tma navíc vyháněla jiné poutníky pod ochranu střeš a vyklízela tím dvojici cestu. Když se Alfirk, pamatující někdejší čilý noční ruch, zeptal na důvod, dostalo se mu vyhybavé odpovědi.

„Sám nevím.“ zahučel skřet. „Do mého doupěte moc zpráv nepronikne. Ale Tyrrhaxovy pořádky mají spoustu špatných stránek.“

„Samé lepší informace,“ zasmál se Alfirk. „K čemu se ještě přiznáš?“

Blížili se té noci k Ticallu, a tak Tiborwa prohlásil, že i skřetí náčelníci, zhlédnuvši se v Tyrrhaxovi, zavedli pevné zákony.

„Jak je to jinde, to nevím. Ale starej Manwo z Ticallu tady vybírá mýtné.“

„Jenom?“

„Všechno ti prostě sebere. Byl vždycky na peníze.“

„A ostatní? Co takhle Birvan?“

„Hele, bude svítat. Co takhle místo žvanění najít nějaký nocleh,“ vyhnul se skřet odpovědi. Alfirk ho dál nepopichoval. I on byl unaven.

* * *

Den přečkali pod vymletým břehem vyschlého potoka – Tiborwa měl zvláštní smysl pro vyhledávání tmavých doupat. Když slunce znovu přenechalo vládu noci, zbýval jim už jen poslední kousek cesty. Do půlnoci měli být u ticallských bran.

Vykročili rázně, lákala je vidina spánku v posteli a o něco slušnějšího jídla, než byly kořínky a polosyrové ryby. Propletli se hustým lesem ke skalám, v nichž se Tiborwa už cítil lépe. Přidal do kroku a Alfirk mu sotva stačil.

„Jdu po čuchu, kamaráde,“ vysvětloval. „A domácí pohodu cejtím na sto mil.“

Alfirk se oťásl, dovedl si skřetí pohodu živě představit.

Skály narůstaly a chůze po kamení unavovala. Skřet ho vedl tím nejnesmyslnějším směrem, obcházel schůdné rokliny, kde mohli narazit na hlídky, a vyhýbal se místům, na nichž strmé skály zvolnily svůj pád; Ticallu bylo dobře ukryto a Alfirk věděl, že sám by ho nenašel.

Konečně – když se vydrápali po příkrém svahu a seskákali do malého údolí, plného rozsedlin –, se Tiborwa zastavil a vesele prohlásil:

„A jsme doma,“ což bylo pro několik příštích dní pravda.

* * *

Stráž u vchodu do podzemí si Alfirka prohlížela trochu nevlídně.

„Uhněte! Vedu ho za starou Marbiwou,“ zařval na ně Tiborwa skřetí řečí. Hulákal pro efekt i pro radost, přidal několik dlouhých

kleteb, dobré a dlouhé proklínání skřeti milovali. Jak čaroděj věděl, většinou tohle skřetí lidové umění neslo výhody.

I stráž Tiborwův projev ocenila.

Velitel hlídky ho navíc poznal.

„Nemusíš se tolik vztekat, Samotáři,“ prohlásil. „Časy jsou divný a jeden neví jakou blechu si pustí do kožichu.“

Alfirk si pomyslel, že pro skřety není Tyrrhaxova vláda nejspíš nikterak tíživá, ale znal jejich věčnou nespokojenost, a tak se nevzrušoval. Nadávání a kletby ještě chvíli pokračovaly za účasti obou stran, velitel stráže vynadal Tiborwovi, Tiborwa proklel globálně celé Ticallu, svorně pak pronesli odsudek nad světem, potom se pokračovalo dál. Tiborwa zavedl Alfirka hluboko pod zem, našel volnou jeskyňku a vytratil se, aby sehnal něco k jídlu a pokrývky.

Alfirk se co možná nejpohodlněji uvelebil v koutě a přemýšlel.

Věděl, že skřetí vědmu navštívit musí. Nebyl nikdo jiný, kdo by mu pomohl. Bohužel. Navíc měl jen nejasné tušení o tom, po čem vlastně pátrá, byl tu základní fakt, že do Shedaru někdo unesl lidi ze Země, a že to mohl udělat Tyrrhax. I kdyby to udělal kdokoliv, něco to prostě znamenalo. Něco, co zvonilo na malý bezpečnostní zvoneček hluboko v Alfirkově hlavě. Byl si jistý, že kdysi věděl k čemu by mohli lidé posloužit. Ale zapomněl to, především proto, že o jiných světech měl v té době jen nejasné a spíše teoretické povědomí.

Prostě ho nezajímaly, jako nezajímaly nikoho z mágů.

Vzdychl. Proč se vlastně vracel? Z pocitu odpovědnosti? Neměl raději zůstat v poklidném azylu Země?

Nedokázal si odpovědět. Cítil jen, že nedefinovatelné Così, které ho přilákalo nazpět do Shedaru, se může stát hrůzným Něčím, na co mu nebudou stačit síly.

Stále ještě mohl couvnout. V duchu si vybavil cestu k Ohnivé hranici a přeříkal patřičné formule. Pobaveně se zasmál, představil si rozčileného Tiborwu, jak zjistí,

že se čaroděj zase ztratil. Ale zatím nebylo proč utíkat a cestu do exilu měl stále otevřenou.

* * *

Anaximar ležel v bezútěšné krajině, v polopoušti zakrslých křovin a kaktusů. To Lucie zjistila, když ji Tyrrhax, Pán a Vládce Shedaru, konečně vzal na jednu ze svých řídkých cest mimo zámek.

Vůz, v němž jediným pohodlím byly (zase) polštáře, kodrcal po nepřítli rovné cestě a Lucie z něj mnoho neviděla. Jen kamenitou pláň, táhnoucí se k horám na obzoru. Obklopovaly Anaximar jako obří prsten. Nebyly vysoké, alespoň ve srovnání se skálou na níž hrad stál.

Lucie si ho zadním okénkem prohlédla – když dojeli tak daleko, aby se nejevil jen jako masa kamení.

Vypadal bizarně, jako k nebi vyzývavě vztyčený prst s tisícem věží, věžiček a bašt, jakoby chtěl stavitel ukázat vesmíru co si o něm myslí. A vypadal úctyhodně a vznešeně, když nejvyšší patra halila mlha nízkých oblaků.

Krajina kolem nic úchvatného nenabízela. Jednotvárná poušť se v nízkých kopcích změnila v jednotvárnou vysočinu se strmými svahy a vřesovými koberci.

Tyrrhaxův kočár, pomalu kodrcající širokým údolím, doprovázela kavalkáda jezdců na sarnách, koním podobných zvířatech. V čele doprovodu cválal Hawwa, část bojovníků patřila k jeho družině, zatímco druhá, složená z pseudozvířat – hankirů, byla Tyrrhaxovou osobní stráží. Ta se držela kolem vozu ve spořádané formaci, zatímco ittinští jezdci přejížděli sem a tam, loudali se vzadu a pak se zase tryskem přehnali kolem vozu. Ale v přítomnosti anaximarského pána byli zamlklí, nemávali meči a bujarost, která jim byla zřejmě vlastní, dávali najevo jen jízdou.

Tyrrhax si jich nevšímal.

Cesta na druhou stranu kopců netrvala dlouho. Když pak průvod vyjel do mělké pánve, kterou z věží Anaximaru vidět nebylo, Lucie znovu vyhlédla z okna a žasla.

Za sebou nechala pustou zemi a vjela do ráje. Údolí se zelenalo nízkou travou, posetou myriádami barevných květů. Četné sady ovocných stromů, říčky a malebná jezírka – pro nikoho. Nebylo vidět ani jednoho člověka, Lucie si domyslela, že při halasném vjezdu do údolí, se všichni buď dobrovolně nebo rozkazem vzdálili od cesty. Trochu ji píchlo u srdce. Otroci na plantážích. Neměla snad Aithra na mysli toto místo? Není tu někde blízko Michal?

Michal? Přimhouřila oči, snažila se vybavit si jeho tvář. Nepovedlo se to. Žádné emoce.

Průvod teď projížděl krajem vysokou rychlostí, cesty tu byly dlážděné nebo alespoň pevně udusané, na některých místech ukryté pod klenbou živých plotů.

„To jsou zahrady Xyrne, mé dítě,“ řekl Tyrrex. „Budeš-li chtít, můžeš je navštívit.“

Usmála se na něj.

„Díky,“ odpověděla jen a vůbec ji nepřišlo na mysl, že jí neřekl o zahradách už dříve.

Přijal to jako další výhru v souboji s osudem.

* * *

Cesta byla delší, než si Lucie původně představovala.

Putovali až k podvečeru; když slunce zabarvilo západní oblohu do ruda, neobrátili, ale zastavili v letohrádku na břehu mělkého umělého jezera.

Byl plný lidí. Lucii to zpočátku zaráželo, zvykla si na přítomnost Mahlie a anonymní hankiry, kteří jí obškakovali v Anaximaru. Ale už při večeři jí takhle změna nepřišla, konečně, nakonec to bylo služebnictvo jako každé jiné.

Po večeři se šla projít růžovou zahradou, doprovázely ji dvě nevýrazné tiché dívky, ale Lucie si nechala jen podat teplý šál, když se

ochladilo, a víc na ně nepromluvila. Do měkké postele, provoněné bylinkami, uléhala klidně, aniž tušila, že prošla další zkouškou.

* * *

Marbiwe byla odporná i podle nikterak přehnaných estetických skřetích nároků. Chyběly jí téměř všechny zuby, na holé hlavě měla už jen několik chomáčků špinavých dlouhých vlasů. Chřípí velkého baňatého nosu se jí neustále chvělo, jak se snažila čímchem napomáhat slábnoucímu zraku. Pohybovala se ve věčném předklonu, o sukovité holi, kterou se při chůzi chodbami každou chvíli rozháněla, aby přetáhla někoho přes záda. Alfirka přivítala řadou celkem vynalézavých nadávek a nakonec s ním odmítla jednat.

„Nebudu nic vysvětlovat člověku, kterej byl přítelem Skřetobijce,“ zařvala. „A kterej mu pomáhal.“

„To už je pryč, Marbiwe,“ pokoušel se ji čaroděj uklidnit. Nadávat ale nepřestala, cloumala jí zlost mnoha vzpomínek, které vstaly z mrtvých. Alfirka její hněv paradoxně uspokojoval. Měl rád ty, kteří si *dokázali* pamatovat. Nepochyboval o tom, že většina skřetů straší dávno už mrtvým Hackenem své ratolesti a sama z toho jména hrůzu necítí. Jenže na druhou stranu potřeboval radu a takhle skřetice byla v tuto chvíli jediná, která mu ji mohla dát.

V nouzi nejvyšší přišel na pomoc Tiborwa. Měl mnohem silnější hlas a Marbiwe prostě přeřval.

„Skřetobijce, jo? Ten už dávno zhebnul, babo! A nezapomeň na to, že Blázen taky bojoval proti Sibookovi. Dal mu na frak, jestli si to v tý svý kotrbě ještě dokáže srovnat.“

Na Marbiwe ten argument příliš nepůsobil, i když na sobě dala znát, že na Alfirkův boj s démonem Sibookou vzpomíná. Ale skřeti jsou plemeno nevďěčné. Sibooka, podivná entita, pobíjející skřety po tisících, neomylně nalézající jejich nory a mnohokrát

nebezpečnější, než celá legie Skřetobijců, se Marbiwe do krámu nehodil.

Čaroděj zůstal stranou a vyčkával, nakolik bude Tiborwa úspěšný. Zpočátku to vypadalo všelijak, ale vědma byla přece jen stará a brzy se vyčerpala; Alfirk poznal, že pokud jeho přítel ještě chvíli vydrží, Marbiwe kapituluje jen proto, aby měla klid.

A skřet vytrval.

„Pán Anaximaru je rozmařilý,“ řekla vědma, když hádku vzdala. „A má rád exotiku.“

Alfirk s Tiborwou zklamaně vydechli. Marbiwe se zachechtala.

„Myslels, že vím proč Tyrrhax unáší vybledlé odporné slečinky? To by ti měl říci někdo z lidí, ne skřetí bába.“

Odšourala se do rohu jeskyně a otočila k návštěvníkům zády.

Konec audience?

Ozvalo se kovové klapnutí a kolem Marbiwe se rozlil modrý přísvit. Takže se rozhodla pomoci. A neváhala přitom čaroději připomenout ten bolestný fakt, že skřeti mají Černou knihu. Přesněji jednu z Černých knih, grimoárů, patřících od nepaměti lidskému rodu v Shedaru. Alfirk se sice nikdy nepočítal k Velkým mistrům trojí magie, přesto se nelibě zmařil. Svazek, který uloupili skřeti při válkách o moc, možná nepatřil k důležitým a nepostradatelným dílům, přesto náležel lidem a nikomu jinému. Marbiwe musela jistě vynaložit velké úsilí, než se vůbec naučila knihu otevírat. Většina informací pro ni navíc byla zbytečná, ale i pro jedno jediné kouzlo, které by mohla použít, měla kniha nepředstavitelnou cenu. Tím spíš, že využitelných věcí bylo přece jen nejspíš víc.

Přistoupil blíž a nahlédl skřetici přes rameno. Vědma uměla s knihou zacházet, nemusela tedy zbytečně listovat, stránky se rychle převracely samy. Když došustily, zavrтал se do nich Alfirk očima.

Nic. Jen záznam magických praktik ve starých časech, které nikdo nepamatoval. Marbiwe popohnala stránky dál. Alfirk se musel prokousávat zapomenutým jazykem a archaickým písmem, v němž si našťestí

libovali i autoři magických spisků mnohem mladších, tohle však byly původní znaky s výpustkami, které si autor i tehdejší čtenář snadno doplnili. Blázen si je musel někdy pracně domýšlet. Text sliboval cosi zajímavého, ale skrýval jen dávno překonané informace.

Listy se přehnaly na konec a čaroděj zklamaně vzdechl. Nic.

Marbiwe se ušklíbla a natáhla ruku dlaní nad knihu, aby ji magickým gestem, které samozřejmě mělo Alfirka popíchnout, zavřela.

„Počkej!“

Zabručela, ale ruku odtáhla a odstoupila.

Alfirk přivřel oči a konečky prstů se dotkl odřené kožené vazby. Listy zašustily a kniha se otevřela přibližně v polovině.

„Snad tohle,“ řekl a oba se sklonili nad stránkami.

O chvíli později zjistili jeden z pravděpodobných důvodů, které chtěl čaroděj znát.

* * *

Inspekční cesta, kterou vládce Shedaru po svém panství vykonával, pokračovala z růžových zahrad do neméně malebných končin na severu. Tyrrhax se Lucii snažil cestování zpříjemnit jak to jen šlo, shedarské silnice nepatřily k nejrovnějším. Dřevěná kola každou chvíli poskočila na velkém kameni nebo vlétla do hlubokého výmolu, tvrdé nárazy házely s cestujícími po celém voze. Lucii poskakování nevadilo. Občas si vybavila měkké pneumatiky pozemských vozů; ta vzpomínka byla natolik vybledlá, že připomínala napůl zapomenutý sen. Stejně jako všechno ostatní z té doby; i když nebyla ve Shedaru déle než dva měsíce, připadal jí den, kdy ji démon přinesl, roky vzdálený. Přestávala být pozemšťankou a stávala se, pomalu, ale s neuvěřitelnou důsledností, shedarskou princeznou. V jistých ohledech to byla změna docela příjemná.

Novou logikou si našla i důvod své přítomnosti. Nevěřila Aithřině přesvědčování

a cítila, že zklamaný Tyrrhax svou schovanku brzy odsune stranou. Napadlo ji, že v rámci zachování dobrých vztahů s Ittinem provdává Aithru za Hawwu, spokojenost pak zavládne na všech stranách.

O sebe se nebála. Příjemný Tyrrhax, solidní a laskavý, nemohl mít vzhledem k věku velké nároky. Nemilosrdnou tvář zatím nastavoval jen podaným a ti si to většinou zasloužili. Aspoň tak to bylo vidět od Tyrrhaxovy levice.

Vyhlédla z vozu, kodrcajícího po travnaté stepi, a všimla si přitom ittinského knížete, držícího se u kočáru. Svůdně se na něj usmála. Trhl hlavou, protože už delší dobu nenápadně nahlížel dovnitř. Pobídl zvíře a tryskem se přehnal do čela kavalkády.

Že by se mu Aithra začala přejídat?

Na delší úvahy už neměla čas, protože vůz náhle zabrzdil. Vrhlo ji to do Tyrrhaxovy náruče. Omluvně se usmál, vyklonil se z okénka a hrčivým jazykem zaštěkal na vozku.

Kočár zastavil. Do okénka nahlédl jeden z vojáků a něco překotně vysvětloval. Těhle řeči Lucie nerozuměla.

Tyrrhaxova tvář se zataáhla vráskami. Ostrým hlasem ozbrojenci odpověděl, muž démonické tváře zmizel, po několika řvavých povlech se vůz dal znovu do pohybu.

„Blíží se bouře, mé dítě. Prudká bouře a my se před ní musíme ukrýt.“

Znělo to trochu trpce, všemožný vládce byl nucen ustoupit něčemu, co bylo nad jeho síly. Lucii to trochu pobavilo.

Netušila, že pro Tyrrhaxe by nebylo uklidnění běsnícího větru ničím nemožným. Nemohla vědět, že na jiném místě a v jiném případě by to udělal. Kdyby dokázala nahlédnout do jeho nitra, překvapilo by ji, že zpráva o blížící se bouři vládce znepokojila mnohem víc, než dal najevo.

Neboť vichřice přišla ze špatného směru a hnala je na špatná místa.

* * *

V úzkých chodbách kamenného hradu Shainzed se kroky dunivě rozléhaly. Tyrrhax spěchal, jednak z netrpělivosti, jednak proto, aby Lucii uchránil pohledu do sveřepých tváří vojáků. Byly víc než zvířecí a dívka poděšeně vykřikla, když spatřila první z nich, vítající je na nádvoří, na něž vjeli téměř současně s vichřicí. Tohle nebyla parádní královská garda ve vyšperkované zbroji, ale jednotky prvního nasazení, elitní zabijácká komanda, která nedbala na vzhled, ale na účel. Tihle vojáci budili hrůzu dokonce i v otrlých skřetech, předcházela je pověst (o níž Lucie naštěstí nevěděla) nemilosrdných zabijáků. Ale Tyrrhaxovi byli bezmezně oddáni.

Zahnal je pryč a pospíchal do pohostinských pokojů. Doprovázel ho jen Hawwa a velitel posádky, chřestící zbrojí.

„Příliš pohodlí tu mít nebudeme, mé dítě,“ řekl vládce, když dorazili do věže, odkud velitel vyhnal další vojáky, „Chtěl jsem přenocovat v Mirfalu, ale ta bouře nás bohužel zahnala sem.“

Lucie pokrčila rameny. Rozhlédla se po stroze zařízeném pokoji, vybaveném pouze tvrdým lůžkem (bez polštářů), malými stoličkami a nízkým stolkem. Dalšími a také posledními kusy nábytku byly vysoké skříně v rozích. Z holých kamenných zdí číšel chlad.

Otřásla se. Tyrrhax si toho všiml a mrazivým úsečným hlasem, naprosto opačným tónu, jímž promlouval k dívce, vydal veliteli rozkazy. Lucie jim nerozuměla, snad byly v řeči, kterou neovládala, možná to byla jen vojenská hantýrka.

„Nechám to tu trochu zařídit, dítě,“ vysvětlil vládce. Vyhlédl z malého okénka na blížící se temnou hradbu mraků.

„Bude to hned.“

Zdálo se jí to, nebo se skutečně zachvěl?

Na následující velitelovo zařvání se dostavily dvě nerudné bestie, aby pro Lucii zařídily aspoň trochu nezbytného přepychu, a tak raději přijala Hawwovu nabídku a v jeho doprovodu vyrazila na krátkou procházku po studených chodbách Shainzedu.

Nespatřila nic, co by jí i v nejmenším zaujalo, jen kamenné stěny, zakryté střílny a schodiště, podobné tomu, po němž musela nedobrovolně vystoupit, aby se stala shedarskou princeznou. Pokusila se vzpomenout. Nebylo to přece tak dávno.

Zmocnila se jí nostalgie a trocha lítosti. Místo ittinského knížete ji tehdy doprovázel Michal. Když si to jméno vybavila, mimoděk přitom pohlédla na Hawwu. Musela zaklonit hlavu.

Michal?

Koketně se na knížete usmála.

Odpověděl nepatrným pohybem koutků úst.

* * *

Tyrrhax skutečně udělal vše proto, aby se Lucie necítila nijak omezena. Noc, strávená v kožešinách, a bohatá snídaně dívku uklidnily, snesla pak i pohled na vojáky, občas sestupující po schodišti z vrcholu věže.

„Bouře už se utišila,“ informoval ji vládce, když vojáci sklídili po jídle (dva prostě odnesli celý ten velký dubový stůl, se vším, co na něm zůstalo ležet) „Až připraví vůz, vyrazíme dál.“

„Chtěla bych se podívat shora,“ napadlo Lucii. „Tahle věž je dost vysoká na to, abych odtud přehlédla celý kraj.“

„Obleč se. A nezůstávej tam dlouho,“ řekl Tyrrhax a usmál se pohledu, jakým dívka své přání doprovodila, „Nahore vane silný vítr.“

Podal jí plášť, pomohl jí ho zapnout a kývl na velitele, který se po celou dobu od Tyrrhaxe nehnul. Hankir vyšel ven, Lucie zaslechla zavřenými dveřmi tlumený štekavý povel, který zajišťoval, aby z ochozů na chvíli zmizela hlídka.

Bezpečnost stranou, jen aby vládcovu schovanku nikdo nerušil.

Nahore skutečně vanul čerstvý vítr, nebyl však ani zdaleka tak prudký a studený jako vichry, které Lucie znala z teras Anaximaru; shainzedská strážní věž ovšem nesahala paláci ani po základy. Přesto byla nejvyšším vrcholem v okolí a Lucie nejdřív pohlédla

směrem, v němž Tyrrhaxův palác tušila. Ale zámek byl daleko. Zklamaneč vzdechla, po útulných komnatách se jí začínalo stýskat.

Krajina kolem Shainzedu byla skalnatá, vyjma úzkého pruhu stepi, který pronikal z plání až k hradu. Zužoval se k hradní bráně a Lucie si uvědomila, že Shainzed je tou nejlépe umístěnou pevností, jakou kdy v obou světech viděla. Pomalu procházela po obvodu ochozu a shlížela dolů. Seshora se skály zdály nepatrné.

„Vypadá to tu bezpečně,“ řekla, když za sebou uslyšela kroky.

„Je to bezpečné,“ souhlasil Tyrrhax, „Bezpečnější, než kterékoliv jiné místo.“

Vzhlédla k nebi, ještě večer plnému ošklivě žlutošedých oblaků. Vichřice ho vyčistila. Přimhouřila oči před sluncem, visícím v neposkvrněné modři. Vzdechla. Tyrrhax ji pozoroval a usmíval se.

Ne dlouho.

Vzduch daleko na jihovýchodě se zavlnil a vykryštoval v něm rozostřený obraz.

Fata morgána.

„Podívej. Co to je?“

Ale Tyrrhax neměl kdy uvažovat jakou záhadou se vzácný atmosférický jev objevuje v této zeměpisné šířce. Obraz, který miráž nabídl, ho vyděsil.

Na jasné ploše modrého nebe se objevila vysoká štíhlá věž, zvedající se od neviditelného základu v ladném, ničím nenarušeném geometrickém tvaru kužele s mírně prohnutou stěnou. Byla matně tmavá a majestátní, přestože se v ničem nepodobala Anaximaru, který na Lucii zapůsobil naprosto stejně.

Tyrrhax vykřikl. Dívka, zaujatá tou zvláštní podívanou, se po něm překvapeně ohlédla.

„Nedívej se tam!“

Byl najednou bledší než obvykle a ve tváři se mu objevilo něco, co vypadalo jako strach. A vztek. Lucie se lekla. Čaroděj zamával rukama, něco vykřikl, Lucie se vznesla do vzduchu, chvíli levitovala několik centimetrů nad podlahou a potom jí neviditelná síla vrhla na schodiště. Začala křičet, ječela ve výškách, jenže Tyrrhax byl ještě hlasitější.

Řval. Kdo ho slyšel, hleděl se ukrýt. Znali svého pána lépe, než Lucie.

Obraz černé věže se pokojně vznášel na nebi a Tyrrhaxovu mysl ovládla jediná myšlenka.

Oni vědí.

* * *

Alfirk se v Ticallu dlouho nezdržel. Marbiwinou pomocí dostalo jeho putování konkrétní směr a Blázen se jím okamžitě vydal. S hudrujícím Tiborwou v patách.

„Mohl bys mi aspoň říct, co jste s bábou zjistili?“

„Rád bych. Ale pochopíš to?“

„Nojo, vždyť jsem jen vobyčejnej skřet,“ rozčílil se Tiborwa. „Ty jsi opravdu větší mizera, než se o tobě povídá. Ženeš mě do Ticallu, ženeš mě na to nejmizernější místo na světě a já ani nemůžu vědět proč?“

Ulevil si několika říznými nadávkami.

„Já se na tebe vykašlu. Já nemám důvod táhnout se k starýmu dědkovi, kterej vidí skřeta stejně tak rád jako já slunce. Vráť se zpátky do hor, co s tebou?“

„Hotov?“ zeptal se Alfirk. „Tak poslouchej: nevím nic jistého a rád bych všemu přišel na kloub. Marbiwe nenávidí Noraxe ještě víc než ty, a přece mě za ním poslala. Ví totiž, oba to víme, že on je jediná osoba, která mi může pomoci.“

„Jo. Určitě,“ neodpustil si poznámku skřet, „To ale neznamená, že to udělá.“

Putovali noční krajinou a pro hádku nevěnovali pozornost okolí. Nevšimli si proto, že se mezi stromy, lemujícími cestu, něco proplétá. Pohybovalo se to rychle a tiše, nespouštělo zrak z obou poutníků a čekalo na vhodný okamžik. Přišel zanedlouho, když poutníci dorazili na rozcestí a na chvíli se zastavili.

Z křoví vyletěl velký netopýr a se šustěním blanitých křídel proklouzl kolem. Skřet se po něm ohnal. Noční tvor vyletěl prudce vzhůru, znovu se spustil k zemi. Oblétl Tiborwovu hlavu.

„Zatracenej neřád,“ zařval skřet a přikrčil se, aby uhnul dalšímu náletu a pokusil se zvíře srazit.

„Počkej,“ zarazil ho Alfirk. „A mlč.“

Skřet zaskřípal zuby.

Netopýr ještě několikrát prosvištěl kolem. Potom se ztratil.

„Někdo nás sleduje,“ řekl tiše čaroděj.

„To ti řek’ ten netopejř?“ zašklebil se Tiborwa, ale Alfirk jen přikývl.

„Poslala ho Marbiwe. Začínám mít, po všech těch letech, k tvému rodu trochu víc důvěry, Tiborwo.“

* * *

To, co se odehrálo v následujících okamžicích, bylo natolik rychlé, že pozdější vzpomínky splynuly v jeden jediný rozmazaný obraz.

Z temnoty vyskočilo několik skřetů. Mávali zakřivenými šavlemi, spíš pro efekt a bez krytí, protože si byli jistí výhodou překvapení. Jenže to už měl Tiborwa v ruce dlouhý nůž a se zavrčením se jim postavil. Zbraně se s třesknutím srazily.

Samotář převyšoval útočníky o hlavu, byl to horský skřet, a co mu robustní postava ubrala na obratnosti, to získával na síle. Prvního útočníka vyřídil okamžitě, ostatní ho ale zasypali deštěm ran a skřet měl co dělat, aby se ubránil. Odrážel jeden výpad za druhým a po očku pokukoval po příteli.

Na to, že byl ozbrojen pouze holí, vedl si Alfirk výborně. Jistými údery srážel svištěcí čepele a koncem své provizorní zbraně občas pronikl až na tělo. Ale skřeti dokázali rychle využít početní převahy, Tiborwa ani Alfirk mimo to dlouhý čas nebojovali – jeden žil ve světě, kde to nepotřeboval, druhý neměl s kým.

Stanuli pak v kruhu zakřivených šavlí a rozšklebených obličejů.

„O co tu jde, k čertu?“ zařval do pochechtávajících se tváří Tiborwa, „Jste přece z Ticallu. A my odtud právě jdeme.“

„Zapomněli jste zaplatit mýtné,“ řekl skřet s koženou čapkou, ozdobenou krysími lebkami, „Tak koukejte navalit prachy.“

„Pánové jsou vojáci, nebo lapkové?“ zeptal se Alfirk, skřet se zazubil, zvedl šavli a hrotem se dotkl čarodějova krku.

„Drž hubu. A dávej.“

Tiborwa zuřil. Alfirk zůstal klidný, protože k tomu co chystal musel být klidný. Začal obracet kapsy naruby. Věci, které z nich vytáhl skřetům nic neřikaly, přesto je jeden z nich nastrkal do pytle.

„A jdeme,“ pobídl je skřet s krysími lebkami.

„Kam, rypáku? Už jsi nás okrad’, tak co ještě chceš?“ zařval Tiborwa.

„Manwo si chce s vámi popovídat. Prej je mu líto, že jste se u něj nezastavili. Tak po-hněte.“

Tiborwa nasupeně sevřel pěsti a pozvedl ruce. Skřeti, kteří ho hlídali, ustoupili. Těšili se na rvačku a Samotář také, i přes velký vztek si uvědomil, že pokud je chce skřeti král vidět, chce je vidět živé.

„Dělej, bílá kůže,“ pobídla krysí čapka Alfirka, „Přece si nemyslíš, že tě celou cestu ponese.“

Čaroděj mu apaticky hleděl přes rameno.

„Je mnoho cest, kterými se chci ubírat,“ odpovídal lhostejně.

„Nežvaň.“

„Ach, a černé stezky nevědomí k nim patří,“ pokračoval nevzrušeně Alfirk. „Jsi tak odvážný, bojovníku, les se před tebou třese strachem. Ne, nezbyvá mnoho, abych i já se zachvěl jako břízka ve vichru.“

Skřet udiveně pokýval hlavou.

„Ano, i já, malý a ošklivý.“

Bylo to kolébatvé a melodické, a Tiborwa věděl, že Alfirk, hledící přes skřetovo rameno, má něco za lubem. Všiml si, že čaroděj nehledí do prázdna, ale sleduje netopýra, přeletujícího nad skřety.

„Přestaň žvanit a hejbní kostrou,“ zavrčel skřet.

„Ano, i já,“ nenechal se čaroděj ve své šroubované řeči vyrušit, „A ty už drž hubu,

parchante!“ vřískl náhle a skřet leknutím uskočil. Alfirk zvedl ruce.

Ozvalo se plácání velikých křídel a ti, kteří stáli za čarodějovými zády, zaječeli první. Ostatní se otočili – a zavřeštěli také.

Nad rozcestím se vznášel netopýr. Z rozvěšené tlamy, do níž by se pohodlně vešla skřetí hlava, mu svítily bělostné tesáky a kapaly z ní sliny, které se po doteku se zemí vypařovaly v divoké chemické reakci. Netopýří oči zářily rudou barvou. A chutí někoho sežrat.

Nocí se rozlehl vyděšený křik a vzápětí zůstaly na rozcestí už jen dvě postavy. Ta větší se křečovitě držela té menší za ramena.

Tiborwa řval hrůzou.

„Uklidni se,“ řekl mu Alfirk. „Byl to jen obraz. A pusť mě, nebo mi zlámeš kosti.“

Skřet poslechl, až když ho čaroděj uhodil přes tvář.

„Fuj,“ odplivl si. „Zapomněl jsem, že jsi kouzelník. Ztracená magie.“

„Oni na to pamatovali, proto raději utekli. A tohle nebyla žádná magie, kamaráde,“ vysvětloval Alfirk, vybírající mezi zbraněmi, které skřeti zahodili, nějakou vhodnou čepel, „Jenom optický trik. Na nic jiného mi nezbyl čas.“

„Nic jiného? Tohle bohatě stačilo i na mně. Netopejr, kterej chce posvačit dva tři skřety hned a zbytek si nechat na pozděj.“

„Tys to cítil také?“ zeptal se Alfirk. „Zkusil jsem jim totiž propašovat tenhle pocit do hlav.“

„Jsem taky skřet,“ broukl Tiborwa.

Zvedl ze země pytel s kořistí a svůj dlouhý tesák. Bez dalších řečí rychle vyrazili dál, protože oba věděli, že podvedený a navíc okradený skřet je nebezpečný desetkrát.

* * *

Shainzed v žádném případě nebyl místem, které měla Lucie spatřit. Tato tvář Shedaru nepatřila do Tyrrhaxova plánu, černokněžník držel dívku v pocitu naprostého bezpečí, nepřipouštějícího ani náznak ohrožení. Jenom

tak mohl jeho úmysl vyjít. Pevnost plná vojáků mohla vzbudit podezření, že kdesi číhá, byť jen potencionální, nepřítel. Že by něco mohlo narušit nudný klid, přinést obavy o budoucnost. Tyrrhax ale musel riskovat, bouře přišla tak náhle a tak rychle, že nebyl čas hledat přívětivější místo. A nebylo to všechno, po bouři se objevila fata morgana, upomínající na skutečné vládce a čaroděj ztratil nervy.

Čas od času se připomínali, ať už zjevením, podobným tomu včerejšímu, nebo jen tichým hlasem; dávali najevo, že tu jsou a že s nimi musí Tyrrhax počítat. Patřilo to k životu anaximarského pána i jeho říše. Nevzrušoval by se víc než obvykle, kdy se jen trpce pousmál nebo v duchu zahrozil moři: Jednoho dne se karta obrátí a *já* budu vaší noční můrou. Ale v Luciině přítomnosti to bylo něco jiného.

Každopádně neměl dívce ubližovat. Ona o Černé věži a Vládcih neví. Zatím. A její mysl, neustále chráněná a ovlivňovaná neviditelnou sítí magie, se mohla zhroutit. Potom by musel začít znovu, odstranit vše, co by dívce připomínalo minulost – anaximarskou minulost, která byla klíčem k té původní.

Luciino upravené vědomí našťěstí šok vydrželo. Tento problém tedy mohl Tyrrhax smést se stolu.

Ale Vládci, mlčenliví, neviditelní a sledující vše, co se jich mohlo týkat? Tušili?

Posadili ho na anaximarský trůn, dali mu celý světadíl. Byl jim za to vděčný, ale toužil mít víc. Požádal je, to byl ještě přesvědčen o tom, že mu vděčí za svou existenci, o Rimanom a Ridhad. Nechtěl oceány, stačily mu kontinenty.

Nedostal odpověď. Bránil se, poukazoval na nebezpečí, které může přijít z velkého a lidnatého Ridhadu.

Mlčeli.

Vyslal do obou zemí špehy. V Ridhadu vládlo několik králů, kteří ostrážitě střežili své hranice a vedli mezi sebou nanejvýš diplomatické války. Na tomto kontinentě byla velká hrubá síla, miliony potencionálních

vojáků, ale nezdálo se, že by Tyrrhax nedokázal poštvat tamní státy proti sobě a z nastalé situace těžit. Rimanom, menší světadíl, obklopený divokým oceánem, byl ovšem záhadou.

Žádná zpráva, kterou odtud dostal, nebyla stejná.

Když si to anaximarský vládce uvědomil, trpce se usmál.

Přesně tak by se choval on, kdyby měl sílu Mořských vládců. Nikdo by si neodnesl jedinou informaci, o které by nevěděl a kterou by nedokázal kontrolovat. Přesně tak se *chtěl* chovat, když se domníval, že Mořským vládcům jejich sílu odebral. Tehdy.

A dnes mlčeli.

Rozhodl se jednat. Objevil způsob, jakým je může porazit.

Byla to těžká a složitá záležitost, hra, v níž nebyl bankéřem a nemíchal karty, ale anaximarský černokněžník měl trpělivost i čas, dvě barvy, z nichž stavěl figuru.

Dokupoval jokera.

* * *

Čím déle pobýval ve Shedaru, tím více poznával Alfirk Tyrrhaxovy pořádky a tím méně se mu zamlouvaly. Zvykl si na svobodu a vyrostl v anarchii, neúcta k pořádku mu přešla do krve. Ale proti rozumnému řádu nic nenamítal, bylo mnohem zábavnější chlubit se nezávislostí ve světě, kde to slovo mělo ještě nějaký zvuk. Anaximarský způsob vlády se mu nelíbil ani v nejmenším. Tyrrhax přenechal moc nad jednotlivými kraji místním šlechticům nebo svým oblíbencům a nechal je určovat zákony. Odvolání k anaximarskému trůnu, jež se prosazovalo jako osvícený prvek nových pořádků, bylo pak noční můrou všech podaných. Jako nevolník mohl člověk přežít. Jako otrok na vládcových plantážích těžko.

Přesto panoval v zemi pořádek a méně nebezpečí, než před Tyrrhaxovým vítězstvím. Klid vyvolával především strach, bylo rozumnější držet přísná a mnohdy nesmyslná

pravidla, než se pustit do předem prohraného boje s Anaximarem.

Alfirk doufal, že tam, kam míří, dosud panují svobodnější podmínky. I nadále cestovali v noci, ale čaroděj teď přes den navštěvoval vesnice při cestě, poslouchal vyprávění místních i poutníků a vžíval se do stavu, v jakém Shedar dnes žil. Byl přece jen dlouho pryč na to, aby někdy nevzbudil podezření, naštěstí ho většinou považovali za anaximarského informátora.

Noc co noc potom šlapali mnoho mil na východ do Údolí světla, kde měl žít další z těch, od nichž Alfirk očekával radu. Tiborwa šel tím směrem dost nerad, byl v těch končinách ještě nevíтанějším hostem než Alfirk v Ticallu. V Údolí světla si na skřety nepotrpěli.

„Můžeš zůstat někde v lese,“ navrhl Alfirk. „Já si promluvíím s Noraxem a pak si tě najdu.“

„Jo. Ten dědek ti toho tak řekne,“ zabručel skřet, kterému se v tomto kraji nechtělo zůstat o samotě. „Poslyš, nebylo by lepší nechat to všechno plavat?“

Alfirk odmítavě zavrtěl hlavou.

„Chci zjistit, co za tím vězí. A Norax to musí vědět. Když bude ochoten pomoci – a já věřím, že on ano, protože je největší mistr magie Světla – potom uvidím. Nejraději bych mu to hodil na hrb, ať se postará sám. A asi to udělám.“

„Mistr magie Světla, br,“ odplivl si Tiborwa. „A já zase říkám, že je to starej dědek, co se moc často plete do věcí, do kterých mu nic není.“

Alfirk ho nechal být. Sám tomu, co o Noraxovi řekl, příliš nevěřil. Na ideály Norax přísahal, to ano, jenže, stejně jako většina mágů z Kruhu, byl příliš puritánský.

Dobře, máš pravdu, Tiborwo, je to pokrytec. Ale právě na tohle ho chci dostat, protože jako Mistr magie Světla *musí* zasáhnout proti Zlu, přiznal Alfirk v duchu. Nahlas nic neřekl.

Od doby, kdy vyšli z Ticallu, je někdo sledoval. Čaroděj to věděl. Někdo po nich pátral

a snažil se odhadnout cíl jejich cesty, mohli to být ticallští skřeti, protože Marbiwe ani svému králi neříká všechno. Ale, což by bylo mnohem horší, mohli po nich pátrat špehové z Anaximaru. Dostat se do jejich hlášení Alfirk nechtěl. Doufal, že na něj Tyrrhax už zapomněl (ono ani nebylo téměř na co vzpomínat), ale anaximarský černokněžník mívával zvláštní čich na perly uprostřed hlusiny; vždy dokázal s takřka neomylnou přesností vylovit z hromady nezajímavých informací tu, která se na druhý pohled ukázala jako důležitá.

Putovali tedy obloukem až k hranicím Ittinu, kdysi rebelantského knížectví. Tiborwa celou cestu hudral a stěžoval si na tělesnou slabost, až se jedné noci neudržel.

„Kdybys mi aspoň ráčil naznačit o co jde? Nebo ti za to nestojím?“

„Nevím k čemu by ti to bylo,“ řekl Alfirk, unavený ještě více než skřet. Ittinská hranice byla nedaleko, možná by na druhé straně řeky bylo bezpečněji a možná také ne, roky strávené v exilu bez jediného kontaktu s otčinou teď citelně chyběly. Neznal pravou tvář shedarské politiky a Tiborwa, kterého vytáhl z podobně izolovaného místa, mu poradit nemohl.

„Nevíš? Já jo,“ zaburácel skřet, nedbaje toho, že může vzbudit pozornost. Alfirk se poplašeně rozhlédl, byl to zbytečný reflex, protože se jako před každým svítáním ukryli na nejprůhodnějšíím možném místě, a to dnešní bylo téměř dokonale skryto nežádoucím očím. Hluboká brázda mezi stromy, jejichž silné kořeny tu trčely z hlíny a mezi kameny, vedla až k rozmáčené půdě na úrovni vodní hladiny, do hustého rákosí. Bylo tu vlhko, rýhu, dělicí lesní půdu, prořezávalo každoroční jarní tání, které vymlelo pod stromy bezpečný úkryt před cizími pohledy i před sluncem. Ale před naslouchajícíma ušima chránění nebyli.

„Ticho.“

„Jo. Ještě mě komanduj.“

„Pochop, Tiborwo, já sám si nejsem jist...“

„Vlečeš mě sebou jen proto, že ti je blbý říct – K Marbiwe jsi mě dostal, víc nepotřebuju, co?“ skřet se přece jen trochu ztišil. Ale musel ventilovat únavu z cesty, o jejímž smyslu nevěděl nic a jejíž cíl mu byl nepochopitelný, i myšlenku na to, že je jen něčí nástroj.

„Plížíme se do pitomýho údolí pitomou cestou. Mně už to vážně nebaví.“

„Já tě k ničemu nenutím,“ řekl mu Alfirk.

Skřet po něm zlobně hodil pohledem.

„Kdyby mě nebolely nohy, sbalil bych se hned. A možná to taky udělám, protože radši se budu vláčet po svezích zpátky na Ohnivou hranici, než vlastně ani nevím kam. To si pamatuj.“

Čaroděj mávl rukou. I on byl unavený.

„Když budeš chtít, tak si jdi. Třeba tě zpátky někdo sveze.“

Tiborwa se z ničeho nic zasmál.

„No vidíš.“

A když se Alfirk kolem poledne probudil, zjistil že skřet opravdu zmizel. I s pytle, v němž nesli mytné, sebrané ticallským.

* * *

Lucie se po návratu na Anaximar Tyrrhaxovi nějaký čas vyhýbala. Procházela kolem něj se sklopeným zrakem, společně obědy odbývala rychle a hned spěchala do svých pokojů. Aithře neřekla nic; i když se schovanka vyptávala a bez odpovědi domýšlela fantastických i urážlivých odpovědí, neprozradila Lucie ani slovo o podivném zjevení a Tyrrhaxově vzteku.

Nechal ji být, věděl, že časem přivykne i jeho druhé tváři a opět upadne do tenat bezstarostné existence, zbavené zbytečných otázek. Vlastně i to, že se v kritické chvíli nevrátila myšlenkami do svého někdejšího života, znamenalo, že první zápas vyhrál.

Ale překonal jen dílčí problém. Současný úkol byl už mnohem těžší.

Tyrrhax měl před sebou mocného protivníka a musel postupovat obezřetně. Opatrně, aby se předčasně neprozradil.

Nemohl spoléhat na jiné hlavy, než byla ta jeho; jedním z mála, jehož znalosti mohl využít, byl přestárlý Ahiboren, zapomínající občas i své vlastní jméno. Jako učenec byl však nenahraditelný a Tyrrhax to věděl. Ahiboren byl také jediný, kdo aspoň v náznacích znal plán anaximarského vládce.

„Nevyskytnou-li se větší problémy, pane, pak bude výsledek *téměř* odpovídat našim záměrům,“ prohlásil, když po měsíci, stráveném bádáním a výpočty, opět vylezl ze své pracovny. Byl ještě samotářštější a nedůvěřivější než jeho pán, miloval čísla a teorie, praxi s radostí přenechával jiným. Spolupráce s Tyrrhaxem ho naplňovala uspokojením, protože mu umožňovala setkat se s inteligencí rovnou svojí. O etiku a způsob využití plodů jejich spolupráce se nezajímal.

„Co míníš většími problémy?“ zeptal se Tyrrhax. „To, že naši lest prohlédnou?“

„Samozřejmě mám na mysli problémy s nepředpokládaným vývojem Erdia. Pochop, že teoretická stránka je jedna věc a skutečnost druhá. Informace ze starých spisů mohou být překonané, nikde se navíc nepíše o Erdiu jako komplexně poznané entitě. Ta věc se musí vyvíjet, pane... a ... a říkal jsem: Nepředpokládaný vývoj?“

Tyrrhax, na Ahiborenovy výpadky paměti zvyklý, se jen usmál. Jakmile začal učenec ztrácet nit hovoru, znamenalo to, že skutečnosti, o nichž mluví, jsou *opravdu* důležité. Většinou totiž promlouval jen sám k sobě, a k tomu souvislou řeč nepotřeboval.

„Říkal.“

„Takže ano, vývoj. Záleží na prostředí. Erdio bude jistě vrcholem evoluce, ale jakým směrem se bude vyvíjet, to nikdo neví. Stvořitelé, pane... ano, nikdo to ještě nezkusil. Pro vznik Erdia není ve Shedaru vhodné prostředí.“

„I tohle už vím. A obešel jsem to.“

„Čistě teoreticky, pane. Samozřejmě s největší pravděpodobností uskutečnitelnou teorií.“

„Pokračuj.“

Ahiboren to možná věděl, ale určitě si nepřipouštěl, že je jedním z mála tvorů, kteří mohou anaximarskému vládci tu a tam odpovídat. Mohl si dovolit ironické poznámky. Mohl klást požadavky. Většinou to nedělal a nikdy to nedělal vědomě.

„Erdio se v první fázi nebude lišit od známých forem života. Bude nezjistitelné a skryté. Teprve po dosažení určité hodnoty poznání začne měnit svou strukturu, aby nemohlo být ohroženo vnějšími vlivy. Poté, podle starých mistrů, upadne do strnulosti, v níž dotvoří mysl. Informace k tomu potřebné, získá už při zrození, v této fázi je pouze odhalí. V tvrzení o průběhu této fáze bych si dovolil starým autoritám odpovídat.“

„To všechno vím,“ přerušil ho Tyrrhax. „Vyčetl jsi někde jak při ní bude reagovat na své okolí?“

„Zjistil, pane, *zjistil*,“ Ahiboren na poslední slovo dal patřičný důraz. „Podle mých nových poznatků nebude považovat své okolí za nic podstatného. Použije je pouze k uvědomění si sama sebe.“

„Jinými slovy: zapomene,“ řekl Tyrrhax.

„Ale nemusí to být pravda, pane. Je to teorie a i když to říkám nerad, tuto ověřit skutečně jen praxe.“

Nemusí. Vládce Anaximaru počet nejistých otázek zneklidňoval. Opravdu nemusí nic. Ale může všechno, k tomu bude přece stvořeno.

A já to zkusím, řekl si a kývnutím ruky vědce propustil.

* * *

Když se někdo přátelí se skřetem, musí si na podobné momenty zvyknout. Alfirk si jen povzdechl – nic by mu stejně nepomohlo – a večer vyrazil sám. Bez skřetova tmě přizpůsobeného zraku se však těžko vyhýbal kořenům a špatně hledal vhodnou cestu mezi stromy. Musel proto sejít k vodě; i když byl břeh porostlý křovinami a rákosím a místy bahnatý, šlo se tu lépe.

Řeka v těch místech tvořila hranici mezi Ittinem a anaximarskou říší. Od Tyrrhaxova vítězství to byla hranice víceméně správní, Alfirk ale pamatoval opevnění, chránící řeku v dobách, kdy opouštěl Shedar. Dřevěné strážní věže byly dávno strženy a opevnění u brodů také, přesto nalézal jejich základy. Umělé kamenné výspy, vysoké přes dva metry, musel obcházet po kluzkém jílovém svahu, ale přebrodit na druhou stranu do Ittinu si netroufal. Vysoký břeh, porostlý hustými křovisky byl ještě neschůdnější a čaroděj si navíc nedokázal představit, že by ittinští změnili svůj názor na příchozí ze severu.

Ačkoliv už slyšel o úmluvě, vázající Tyrrhaxe a knížete, nevěřil, že obyčejní lidé, generace vychovávaní v pocitu nadřazenosti nad ostatními národy, by se podvolovali víc, než bylo nutné. Byli – podle vlastního přesvědčení – jedinou čistě lidskou rasou ve Shedaru. Což nijak nezatěžovalo jejich vztah k hankirům a skřetům i ostatním rodům, ale definovalo postoj k jiným lidem, nezávislým kai-tanským lesákům, vesničanům, kteří už po staletí žili v multietnických sídlech celého Středního Shedaru, k rybářům z mořského pobřeží. V ittinských očích nebyli ostatní lidé méněcenní, tak daleko nikdy nezašli, jenom – prostě horší. Méně vzdělání a méně vznešení, bez dobrých mravů. Speciálním případem pro Jižany byli lidští čarodějové. Mohl za to Tyrrhax (domácí mágové byli pochopitelně váženými členy vyšší společnosti). V Ittinu se dlouho pátralo po původu anaximarského čaroděje, vyvrhele, ke kterému se žádný rod nechtěl hlásit. Tradovalo se totiž, že Tyrrhaxovi vlastní lidé ukrývají jeho srdce a jedině tak je možné černokněžníka porazit. Na té pohádce, jak Alfirk dobře věděl, bylo pravdivé jen to, že většina mágů o své rodině mlčí, někdy si na ni nepamatuje, jindy nechce pamatovat a mnohdy ji jen chrání, protože by se *mohla* stát srdcem, jediným slabým bodem v obraně. V Ittinu se díky tomuto faktu časem rozneslo, že všichni neittinští mágové jsou z jedné země.

A když se podíváte na Tyrrhaxe, jak můžete věřit jeho soukmenovcům?

Řeka se stáčela ve velkém oblouku dolů k jihu. Alfirk ta místa poznával, kdysi tu strávil nějaký čas s Hackenem a jeho manželkou, než ti dva odešli – podle Heliké – do civilizovanějších krajů. Byl asi napůl cesty k jižnímu okraji Haitanu, kde chtěl řeku opustit a vydat se přímo na sever, aby (jak doufal) nepozorovaně prošel lesy až do hor a do Údolí světla.

Zatím se držel blízko břehu, kde jarní voda nedovolila zakořenit hustému trnitému křoví, rostly tu většinou jen kopřivy. Klestil si cestu šavlí, za několik hodin v tom získal značnou zručnost. Taky unavené svaly v pravé paži a dřevěná záda, ale tohle všechno dokázal zapomenout a odsunout bolest i únavu na později. Výhoda čarodějnického výcviku – uměl ovládnout vlastní tělo.

Co ovládnout nedokázal, byla rovnováha a gravitace.

Jarní voda neuklízela jen příbřežní porost. Rok co rok se také zařezávala do břehu, odplavovala hlínu, obnažovala kořeny a uvolňovala kameny.

Na jeden takový, přikrytý travou, čaroděj stoupl. Kámen se zhoupl, Alfirk s jednou nohou nakročenou rozhodil ruce ve snaze udržet rovnováhu – a sletěl do řeky.

Nebyla v těch místech ani hluboká ani prudká, ale než se vyškrábal na břeh, byl mokrý od bot až po kořínky vlasů. Šavli naštěstí nepustil z ruky.

Pokračovat v mokrých šatech bylo přinejmenším nepříjemné, ale rozdělat v křoví oheň téměř nemožné. Alfirk se o to pokusil.

Polonahý pak vysekával kolem sebe sušší šlahouny, ohniště víc kouřilo než hrálo, potom naštěstí prosekal trnitou stezku ke stromům a přitáhl k řece silnou, prohnitou větev.

Sedl si blízko k ohni, aby se prohrál a dosušil vlhké šaty. Odpočíval, zamyšleně hleděl do plamenů. A přemýšlel.

Proč vlastně opustil klidnou existence na Zemi a vrátil se sem? Odpověď nebyla jednoduchá.

Neměl pro koho se vracet, málokdo by jeho přítomnost přivítal. Samotářský skřet byl jednou z mála výjimek. A ani on nevydržel. Nostalgie v tom nehrála už vůbec žádnou roli, Alfirk si na vzpomínání příliš nepotrpěl, odcházel tehdy narychlo a bez příjemných vzpomínek.

Bylo to paradoxní, ale snad ho opravdu přivedl strach o osud Shedaru. Také zvědavost, ale tu ukojil v Ticallu, nepotřeboval znát celou pravdu, jemu osobně stačilo, že věděl o jedné z možností. Jenže právě tahle znalost ho vyhnala na další cestu.

V Marbiwině Černé knize toho v podstatě mnoho nebylo. Jen zmínka o jiných světech a věcech, které v nich lze nalézt a které Shedar postrádá. O možnostech, která interakce světů nabízí.

Staří mágové, ať už byli jacíkoliv, nebyli hloupí. A exulantský čaroděj podal ďáblu prst.

Ten už mi spolkl celou ruku, zašklebil se Alfirk. Zašťoural hrotem šavle v ohni.

Náhle zpozorněl. Chvilí netušil, proč se ho vtíravě zmocňuje slabá nervozita, potom si uvědomil, že do přirozeného šumu noční přírody pronikl cizí zvuk.

Přicházel z řeky.

Rozhrábl hořící dřevo a snažil se ztlumit záři plamenů. Zvedl se a odkopával do ohně hlínu.

Rytmické šplouchání vydávaly paže, třímající pádlo. Čaroděj se zahleděl na řeku, aby za chvíli zaregistroval černý stín, pohybující se středem řečiště. Pomalu, jakoby posádka člunu něco hledala. Tím něčím mohl být právě Alfirk.

Uhasil oheň. Mohl to udělat už předtím, ale ta zatracená formule, kterou odnímal hořícímu dřevu kyslík, se mu vybavila teprve teď.

Stejně už bylo pozdě, ti ve člunu si miho-tavé záře stačili všimnout. Lodka zamířila přímo k němu.

Opatrně sevřel jílec skřetí šavle a tiše se odsunul do vysekaného průchodu k lesu.

Příd' člunu zaskřípala o břeh.

Alfirk přestal dýchat, doufal, že si ho ve stínu křovin nevšimnou, ale ten, kdo z loď vystoupil, viděl ve tmě docela dobře.

„Ještě že tě napadlo rozdělat ten oheň. Jinak bych se za tebou hnál až k moři,“ zaduněl nočním tichem Tiborwův hlas.

* * *

Člun, který Tiborwa ukradl, jim urychlil cestu. Říční proud a síla paží je za dvě noci donesly až k místům, kde široký tok nořil do opravdu temného a vzrostlého lesa. Nechali loďku na severním břehu a skřet Alfirka, který si po dlouhé době vykračoval téměř vesele, následoval s nevrlým vrčením a tichými kletbami. Tohle byl další kraj, který v něm probouzel nejistotu.

K horám jim zbývalo ještě mnoho mil, ale procházeli krajinou, která byla dobře chráněna před Tyrrhaxovou mocí i před skřetími špehy. Téměř pusté lesy Haitanu v sobě skrývaly celou řadu nebezpečí, která nechťel vládce Anaximaru popouzet. Lesní bytosti nebývaly Tyrrhaxovi příliš nakloněny a černokněžník je raději ignoroval, tím spíš, že sám o sobě neměl Haitan žádnou cenu. Bylo by pošetilé, dělat si zbytečné problémy a plýtvat silami.

V přítmí stromů mohli putovat i za dne, Alfirk proto nenechával Tiborwu nikdy příliš vydechnout. Skřet mu to pro tentokrát nevyčítal, sám se snažil projít Haitanem co možná nejrychleji, příliš často poslouchal jako skřítě historky o příšerách zapomenutého lesa a ty pohádky se v jeho paměti kupodivu udržely dodnes.

Cesta však ubíhala klidně. Alfirk krácel přímo, nevyhýbal se ani podivným místům, kde v korunách stromů visely obří zámočky. Tiborwa se mohl jen domnívat, že v nich spí Hai-riedy či Hai-ikieny, dva z nejnebezpečnějších a největších obyvatel lesa. Zeptat se neodvažoval, bylo lepší zůstat v nejistotě.

Přesto cítil strach, v tomto případě společný všem obyvatelům Shedaru; toto byl Nejstarší kraj, Zapovězená země. Ať už se o Haitanu hovořilo v jakémkoliv jazyce a pod jakoukoliv střechou, vždycky to bylo v metaforách a tiše. Divil se jen Alfirkově bezstarostnosti. Věděl, že býval lehkomyšlný. Ale až *takhle*?

„Nejsou nebezpeční,“ řekl Alfirk, když si všiml Tiborwových kradmých pohledů. Nataženou paží se dotkl jednoho ze zámočků, který visel téměř u země.

„A už vůbec ne, když se probouzí.“

Strčil do obří kukly. Rozhoupala se a čaroděj se smíchem sledoval Tiborwu, jenž odhodil hrdost skřetího bojovníka a pádil pryč.

„Počkej,“ zavolal, ale skřet neposlouchal. Uháněl co mu nohy stačily, jen pudem se vyhýbal stromům a nadskakoval nad kořeny.

Na skřetí pohádky, patřičně krvavé a nechutně podrobné, co se hrůzy týkalo, si opravdu pamatoval docela dobře. A rozhodně neměl důvod jim nevěřit.

Zastavil se, když už nemohl popadnout dech. Teprve teď se mu vrátila rozvaha a tak hlasitě zaklel. Alfirk přece musí vědět co dělá, bestii by zahoupání kukly nejspíš neprobudilo, a on se nemusel tak pitomě ztratit. Což se mu pochopitelně podařilo.

Rozhlédl se. Čaroděje neviděl. Začal nervózně přešlapovat na místě a čekal, až se Alfirk objeví. Ale nedočkal se.

Po chvíli podupávání se mu zdálo, že se lesní půda začíná houpat. Ostražitě se rozhlédl kolem, podíval se do korun stromů – větve se ani nehnuly – a pak pohlédl pod nohy.

Jehličím jako by procházela armáda mravenců. Tiborwa vyděšeně vřískl a pokusil se uskočit. V tom okamžiku se mu půda pod nohama otevřela a skřet se propadl pod zem.

* * *

Alfirk pomalu vyšel z líhně Hai-kien a vydal se za Tiborwou. Usmíval se a nepřestal se pošklebovat ani když spatřil rychle

se zacelující díru v lesní půdě. Jen povytáhl obočí a vykročil doprava, aby se za chvíli ztratil mezi kmeny.

* * *

Norax, Moudrý z Údolí světla, žil v dřevěném ohrazeném domě, stojícím na písčitém ostrohu nad zurčivými vodami horského potůčku. Silné kmeny, z nichž byl hrádek postaven, se zelenaly mladými odnožemi, kolem stavení rostla spousta růžových keřů. Po nízkých plotech šplhaly šlahouny popínavých rostlin až nepřírozně jasně zelené barvy listů.

Stejně jako se Norax tituloval Moudrým z Údolí světla a samo údolí neslo neméně honosné jméno, jmenoval se pateticky i dvůr o jedné obytné budově a několika hospodářských přístěncích – Dům moudrosti. Nakolik v tom všem bylo vypočítavosti a nakolik Noraxovy samolibosti, nikdo nevěděl.

Ve dvoře bylo docela živo, když Alfirk vstoupil do brány z pnoucích růží, uviděl líně se promenující velké bílé psy s inteligentním pohledem, sem a tam poletující drobné ptáky i houf barevných motýlů, který se vznášel nad zelenými lesními skřítky, pečujícími o květinové záhony. V růžemi obklopené besídce hrál někdo na harfu.

Norax stál na zápraží a dlouhý bílý plnovous, splývající po šedivém oděvu mu čečral vítr. O Alfirkovi ho informovali ptačí zvědové už v okamžiku, kdy čaroděj vstoupil do údolí, mohl se tedy na setkání připravit. Netvářil se nijak překvapeně, zato dával zamračeným pohledem najevo jak moc mu Alfirkův příchod není po libosti.

„Buď pozdraven, Noraxi. Mistře.“

„Ty mě Mistrem nenazývej, nehodný a zvržený Alfirku, jehož zvou Bláznem,“ odpověděl stařec vzletně a pomalu, vychutnávaje si přesnou dikci každého slova. Patřilo se to, čarodějná smetánka nemohla ztrácet tvář jásáním nebo vrčením nadávek.

„Čímž máme úvod z krku,“ prohlásil vesele Alfirk. „Ale na šálek čaje mě, doufám, pozveš?“

Norax přimhouřil oči. Alfirk se ušklíbl a po širokém schodišti klidně vystoupil na terasu. Věděl, že ho Norax přijmout musí, zavažovala ho k tomu jeho vlastní pravidla, jimž chod Domu moudrosti podřídil.

Stařec nevlídně ukázal na jedno z proutěných křesel. Alfirk si sedl, pohodlně se rozvalil, přehodil nohu přes nohu a pohlédl na hostitele. Divadýlko vzletných frází čekal. I to, že ho bude Moudrý z Údolí světla poslouchat jen na půl ucha a co nejdřív ho vyhodí.

Norax ho nezklamal.

„Co tě přivádí, Nehodný? Proč ses vrátil?“

„Protože je mě potřeba.“

„Není tě zapotřebí,“ starcův umíněný a rázný odpor vykouztl na Alfirkově tváři úsměv.

„Dobře, není. Ať je po tvém. Ty mě nepotřebuješ a Tyrhax po mně netouží. Skřetům taky nejsem k ničemu.“

„Přesto jsi nejdřív navštívil Ticallu, Blázne.“

„Máš dobré informace,“ řekl Alfirk a napadlo ho, zda právě tohle není nejsilnější důvod pro tak chladné přijetí, „A tak bys měl vědět, že Tyrhax vyslal svého démona přes sféry a unesl dva obyvatele jiného světa.“

„Nezajímají mě drobné Tyrhaxovy hříchy. Má jich příliš mnoho na to, aby je Moudří Světla mohli všechny sledovat.“

„Ti lidé patřili tam, kde jsem našel domov i já.“

„Prošel jsi do jiné sféry? Použil transportního zrcadla?“ zeptal se nevěřícně Norax. Poprvé vypadl z role a začal Alfirka *opravdu* poslouchat.

„Kdyby Moudří Světla studovali Černé knihy, poznali by víc. Ale staré – podle tebe ovšem zlé a černé technologie – nepoužívám.“

„Jsou to zlé a černé záležitosti. Jak se říká: Dotkni se zla a ono tě pohltí. A studiem Černých knih by Moudří znesvětili by své konání. Navíc v nich nic o cestách za sféry není.“

„Jak to můžeš vědět?“ zeptal se Alfirk pobaveně. „Znesvětils své konání?“

Potom zvažněl.

„I kdybych přišel jen pro ty dva, byl by můj návrat oprávněný. Ale já chci znát pravou příčinu jejich únosu a ty mi v tom musíš pomoci.“

Norax zavrtěl hlavou.

„Chápu tvou neochotu. Nicméně, něco ti prozradím.“

„Nestojím o to,“ vrátil se Norax k povýšenecké masce.

„To ani nechceš vědět, že chce Tyrrhax zaútočit na Mořské vládce?“

* * *

Tiborwa se z počátečního šoku probral velice rychle. Když prohlédl tmu, do níž se propadl, a zjistil že je obklopen malými postavičkami, začal se smát. Potom vytáhl nůž.

„Koukejte mě zase pustit, trpaslíčkové. Nebo vám tady udělám trochu horko, víte?“

Sahali mu k pasu. A mlčeli.

„Tak bude to!“

Nejspíš mu nerozuměli, použil tedy univerzálnějšího jazyka a zamával nožem. Sekl po nejbližším tvorečkovi, ten rychle uskočil. Tiborwa se za ním vrhl, chtěl několik pidimužů zabít, aby ho rychleji pochopili, ale k tomu už se nedostal.

Ze tmy vylétl paprsek modrého světla a ovinul se mu kolem zápěstí, ruka po doteku nepříjemně zabrněla a prsty se proti Tiborwově vůli samy rozevřely.

Z opačné strany vyletěl další blesk, šlehl skřeta přes lýtko, potom začaly vystřelovat světelné provazy jeden za druhým ze všech stran. Svazovaly Tiborwu do nevzhledného balíku, lehce štípaly a svědily, pálily tam, kde se dotkly holé kůže. Nedaly se přetrhnout, ať se skřet snažil jak chtěl. Za chvíli už stál jako shrbená mumie a zlostně koulel očima, zatímco se kolem prostor kolem něj naplnil malými potvůrkami. Prohlíželi si ho, šeptavými hlásky se o něčem domlouvali, netrvalo to dlouho a začali svého zajatce postrkovat do tmavého otvoru ve stěně. Chvíli se bránil,

nadával a klel, ale pouta svědila čím dál tím víc. Raději se podvolil. Malými směšnými krůčky poslušně poskakoval kam ho vedli a spoléhal se na Alfirka.

Když se čaroděj nebojí zubatých potvor, tak mu ani v nejmenším nepříjde obtížné vytáhnout Tiborwu z téhle díry.

Jestli mě najde, uvědomil si skřet, když cesta podzemím náhle skončila a pidimužici ho prostrčili okrouhlou dírou do černočerné tmy a zabouchli za ním dveře.

To jsem zase něco vyvedl, proklel se za odchod z Ohnivé hranice. Proč jsem jen vylézal z bezpečí svých vulkánů.

* * *

Norax vyskočil. Alfirkův hlas, střídající každou větou nálady, zazněl temně.

„Tomu nevěřím.“

„I já bych raději doufal v pouhý chtíč a touhu po exotice. Ale mám strach a tušení, a ty dobře víš, co to v mém případě znamená.“

Norax mlčel. Z nitra domu vyšla mladá dívka, postavila na stolek podnos s konvicí a šálky. Obsloužila je se sklopeným zrakem, nejspíš se návštěvníka bála. Alfirk se usmál na její záda, nalil si a pomalu usrkával.

„Vím, Noraxi, že toho znáš opravdu hodně. A nemusíš mi namlouvat, že nelouskáš Černé knihy a Wistinské svitky. Jsi největší zasvěcenec trojí magie a proto tě prosím o pomoc. Nechci nic jiného, než abys mi potvrdil nebo vyvrátil, že Tyrrhax nemůže použít bytost z jiné sféry k ohrožení Mořských vládců. Něco jsem našel v Černé knize, kterou má Marbiwe, ale bylo to příliš nejasné.“

Odložil šálek a pohlédl Noraxovi do očí.

„A zrudné.“

Stařec mlčel.

Alfirk ho znepokojil. Norax dobře prohlédl jeho emoce, ten bláznivý čaroděj v potřhaném oděvu, se skřetí šavlí za pasem, před ním nemohl skrýt jedinou. A podle všeho se ani o žádné skrývání nepokoušel – a mohl mít

pravdu. Bohužel. Aspoň v něčem. Mohlo jít o anaximarský trik, jak donutit Noraxe k nepředložené akci, ale stařec si s trpkostí musel přiznat, že pro Tyrrhaxe je Údolí světa i jeho nečetní spojenci zatím neškodní.

Tahle informace to mohla změnit.

Musím se na ni podívat, uvědomil si Norax. A když se ukáže jako důležitá, případně povolát na pomoc ostatní. Červ pochybnosti začal hlodat a nedá mi spát.

S Alfirkem ve svých plánech nepočítal.

„Mám důvěřovat zatracenci, který spojuje své síly se skřety?“ zeptal se.

„Týká se jich to stejně jako tebe,“ křikl návštěvník. „Týká se to celého Shedaru, protože Tyrrhax může svou válku prohrát. Co potom bude se zemí? Mořští vládci Shedar nepotřebují.“

„Nekřič. Vyhubí-li to černé plemeno, bude jen dobře. A přibere-li k tomu i ostatní Tyrrhaxovy spojence, ještě lépe.“

Alfirk se rozesmál. Norax jeho bláznivý smích příliš dobře znal.

„Odejdi odtud, Alfirku k'Liane, jehož zovou Bláznem. Vrať se odkud jsi přišel a nech starost o Shedar těm, kterým náleží!“ zvolal mocným hlasem.

Alfirk se smál naplno. Oči mu žhnuly šílenstvím. Skřítkové se rychle schovali, zatímco bílí psi se seběhli pod terasu. Zaskřípal zuby. Nenávistně pohlédl Noraxovi do očí, neviděl velebného starce a mocného kouzelníka, ale potměšilého mužíka.

Ne, nepředstavoval si, že mu Norax padne kolem krku, ale také nevěřil, že by se zpronevěřil zásadě, kterou Moudří světla vystavovali ve výkladní skříni své pověsti. Ale Moudrý z Údolí světla se neobtěžoval ani náznakem spolupráce. I Alfirk uměl číst emoce, nepříliš dobře, ale pro to, aby poznal, že Norax prostě považuje Alfirka nejen za zkaženého přítele skřetů a potvor, ale i za hlupáčka, který je k ničemu. Proto skřípal zuby, aby nemusel klít.

Nepříjemný zvuk se zaryl starci hluboko do mozku.

„Zmiz!“ vykřikl a zvedl ruce. Na pravidla Domu moudrosti v tu chvíli nemyslel, ale neporušil je, protože se nedokázal soustředit.

Alfirk se uklidnil sám.

„Jdu, pošetilý Mistře. Jdu a nechám Shedar ve tvých roztřesených rukou.“

Zvedl se a neobtěžoval se obcházet zábradlí. Přeskočil ho. Bílí psi se kolem něj shlukli.

„Kšá, potvory,“ mávl rukou.

„Sbohem, Noraxi. Dělej co umíš. A pamatuj, že já odsud odejít umím. A znám i cestu zpět.“

Vykročil k bráně a začal si vesele pohvizdovat. V očích měl vztek a odhodlání.

* * *

Kdyby mu občas nepodstrčili miskou s jídlem a džbán vody (na ostatní používal díru v rohu, která vedla hluboko do země a jak tajně doufal, někam k ložnicím těch potvůrek) měl by Tiborwa důvod si myslet, že na něho zapomněli a že se ze skalnaté díry už nedostane. Nevěděl jak dlouho ho vězní, mohly to být tři stejně jako deset dnů, využil totiž nečekaného zajetí k tomu, aby se pořádně vyspal.

Ale nakonec se dvířka cely otevřely doširoka a Tiborwu štípl nepříjemně známý bič modrého světla. Z chodby někdo vysokým hláskem v té povědomé, ale stále nesrozumitelné řeči zapištěl a i když bylo ve skřeti povaze se rozkazu vzepřít, Tiborwa ho poslechl, protože venku měl šanci uniknout.

Vylezl z cely. Pidimuži se drželi stranou od jeho dlouhých rukou, všichni svírali křivé hůlky, vyrobené snad z kořenů, a mířili jimi na vysokého vězně. Bylo jich příliš mnoho na to, aby zaútočil *ted'*, navíc vyhrát rvačku neznámo kde v podzemí by bylo k ničemu. Skřetí smysl pro orientaci v jeskyních tady selhával.

Eskortovali ho chodbou, o jejíž strop si neustále otloukal hlavu, až k dveřím, které pidimužům musely připadat jako vrata.

Prosvítalo pod nimi světlo.

Jdu ven, nebo před soud?

Dveře se otevřely.

Skřeta uhodil do očí prudký svit. Přivřel víčka a snažil se je pomalu otevírat, aby si zvykl. Chtěl na své soudce dobře vidět. Pochopitelně proto, aby je mohl rychleji zabít.

Hlas, který k němu vesele promluvil, donutil Tiborwu otevřít oči okamžitě, i přes rychle se ztrácející bílou mlhu a tlak v uších.

„Tak co, vypelichanče, odpočinul sis?“ zeptal se Alfirk. Byl pohodlně rozvalený v nízkém křesle a natahoval se právě po poháru.

Místo bílé mlhy měl Tiborwa najednou před očima rudou.

„Ty potvoro!“ zařval a vrhl se kupředu. Zakopl a svalil se na zem.

„Nezlob se, Samotáři, ale u Ai-kerů ti bylo mnohem lépe, než kdybys musel se mnou do Údolí světla. Tam se ti stejně nechtělo, pamatuješ?“

„Tys o mně věděl?“ zeptal se skřet výhrůžně.

„Poznal jsem, kam ses ztratil. A kdyby ses choval slušně, kerové by tě nezavřeli.“

Skřeta zlost opouštěla stejně rychle, jako k ní dokázal přijít. Pomalu se zvedl.

„No dobrá,“ zavrčel. „Co je to vlastně za stvoření?“ zeptal se. Poprvé viděl své vězni-tele na světle.

Byli malí, s velkými hlavami a s ústy, plnými ostrých zoubků. Hladké tváře přecházely do zvrásněné, jedovatě zelené kůže na hlavě, široké trochu kočičí oči a špičaté uši jim dávaly nebezpečný vzhled.

„Ai-Kerové, Haitanský podzemní nárudek. To ti neřekli?“

„Nerozuměl jsem jim ani slovo.“ zabručel skřet. „A jak jsi pochodil u starýho Noraxe?“ zeptal se zvědavě. To už se uveleboval v kožešinami pokrytém křesle, o mnoho lepším než to, v kterém odpočíval Alfirk, protože stálo ještě blíže dlouhému a přeplněnému stolu.

„Jak může dopadnout Alfirk Blázen. Vyhodil mě.“

„Já říkal, že se tam potáhneš zbytečně.“

„Vzbudil jsem aspoň Noraxův zájem. Škoda jen, že mi neprozradil, co si o tom všem myslí. A především co chce udělat.“

„A dál? Máš ještě nějakou štaci, kam se jít poradit? Pokud možno někde na druhém konci světa?“ zeptal se posměšně skřet.

Alfirk zavrtěl hlavou.

„Nevím. Od začátku jsem nevěděl co dál. Nechám tedy chvíli jednat jiné. Tyrrhax už teď stejně ví, že jsem se vrátil, ale doufám, že na mou osobu už zapomněl, snad mu ta informace nebude připadat zajímavá. Tím spíš, když se zase na chvíli ztratím.“

„Můžu se tedy vrátit do své boudy?“ zeptal se Tiborwa.

„Proč? Nechceš si snad chvíli odpočinout a bavit se?“ Alfirk ukázal na stůl plný lesního ovoce a zvířiny. „Lepší místo v Shedaru nenajdeš.“

Tiborwa se podrbl na hlavě. Věnoval stolu široký úsměv a potom kývl.

„Jestli teď věnujeme nějaký čas vyžírání tvech podezřelých přátel, tak to se ještě obětuju a samozřejmě do toho jdu.“

Vládce Anaximaru nevyvedla ta zpráva z dobré nálady.

„Alfirk Blázen vylezl z nory?“ zasmál se. „Asi už ho měli dost i tam, kde se schovával.“

„Jeho putování, pane, je podivné. Byl v Ticcally, potom se ztratil v Haitanu. Navštívil Noraxe.“

„Toho pošetilce?“

Ne, tahle informace nemohla Tyrrhaxe znepokojit. Alfirk k'Lian patřil do jiné doby. Jeho časům už dávno odzvonilo a Tyrrhax ani nepočítal s tím, že se v Shedaru vůbec někdy objeví. To, co kdysi toužil od Alfirka získat zjistil sám, měl štěstí, že ho napadlo věnovat se témuž studiu. Bláznivý čaroděj už nemohl Tyrrhaxe ničím ohrozit. Ani mu co nabídnout.

„Máme po něm pátrat, pane?“ zeptal se démon. Tyrrhax mávl rukou.

„Nechte ho...“ Zarazil se. Zaujala ho představa svobodmilovného Alfirka v roli otroka.

„Ne. Najděte ho, nezmizel-li zase. A přiveďte.“

Démon zmizel.

„Chtěla bys vidět nefalšovaného blázna, má drahá?“ vrátil se k Lucii, „Možná ti ho ukáži.“

Lhostejně pokrčila rameny.

„Jak chceš.“

Kdo projevil více zájmu byla Aithra, když se jí Lucie mezi řečí o Bláznovi zmínila. Schovance se zablesklo v očích.

„On je ve Shedaru?“ napůl zašeptala. „Blázen.“

Lucie vzdychla. O tom muži vlastně neslyšela nic jiného. Ani víc slyšet nechtěla.

Nudila se.

„A co má být?“

Aithra nevěřicně vykulila oči. Potom jí došlo, že Lucie nezná shedarskou historii. Ani vzdálenou, ani nedávnou. Ale mlčela, nechtěla jí vyprávět o muži, který do ní patřil, a který býval symbolem té svobodné veselé éry. Po které se jí stýskalo.

* * *

Noční vítr byl teplý a příjemný. Veliká terasa, pod níž se otevírala stovky metrů hluboká propast anaximarské skály, patřila k Luciiným oblíbeným místům. Sedávala tu za slunného počasí, i v podvečer. Občas, když se jí nechtělo spát, i v hluboké noci. Nebylo odtud vidět nic jiného, než šedozelená krajina, táhnoucí se k obzoru. Žádné detaily, jen velké skvrny, tu tmavší a tam světlejší, mírné svahy nízkých terénních vln. Tyrrhax – nebo někdo před ním, to Lucie nevěděla a ani se neptala – se postaral o jedinečnost a výsadní krajínotvorné postavení strmé skály, na níž stála vysoká věž Anaximaru. Teď, kdy už dominantu šedého kraje znala zvenku, bylo Lucii jasné, že to není výsledek přirozené horotvorné činnosti.

Kočí Mahlie ji upravila pohodlné lehátko a Lucie se na něj natáhla. Kývnutím ruky odeslala služebnou pryč. Z mísy na stolku

vybírala kousky ovoce a bezmyšlenkovitě je převalovala v ústech.

Cítila potřebu změny.

Nudný život v Anaximaru unavoval. Tyrrhax jí poslední dobou věnoval příliš málo času, někdy ho celé dny nespátřila. Audience, na nichž netvořila víc, než jen dekorativní prvek, byly nesnesitelně stejné. Aithra ji nudila – bylo to vzájemné, protože i když v obou zůstával nepatrný osten zášti a konkurenčního boje, dokázaly se spřátelit, nenašly však téměř žádné společné zájmy. Pokud ano, pak si překážely; Lucie se z nedostatku jiného vzrušení začala zajímat o svalnatého ittinského hrdinu; byla to jen hra a jejím největším uspokojením našťvaná Aithra. Ale ani nebezpečný flirt nepředstavoval víc, než jen kapku nepokoje v moři nudy.

Hvězdy na obloze poklidně blikaly a Lucii napadlo, že pokud se v nejbližších dnech něco nestane, začne být trochu zlá.

Netušila, že právě něco se má odehrát už této noci.

* * *

Do tmy svítil jen kruh, planul ve všech barvách, od oslepující zářivě bílé, přes matný šedý přísvit až po tmavě modré pableskování. Tyrrhax stál uvnitř, s přivřenýma očima a zaťatými pěstmi překonával nedůvěru v sebe sama. Byla to *opravdová* zkouška, mnohem nebezpečnější než první setkání s Vládci. Tehdy měl co nabídnout a především jen poodhrnoval oponu, Vládci mohli reagovat jakkoliv, ale byla to především hrůza z neznáma, kterou musel překonat. Dnes věděl co chce, a znal i odpověď na otázku co bude, když se akce nepovede.

Ale chtěl ji provést a nemělo smysl to odkládat.

Natáhl ruku a položil ji na temnou křišťálovou kouli, ležící v prohlubni na vrcholu vyřezávaného sloupku. Znovu ji stáhl zpět.

Oni vědí, napomínala ho opatrnická část vědomí, zatímco rozhodnější ji opravovala: Možná.

Snažil se ten boj přerušit a rozhodnout se rozumem.

Vědí-li o jeho úmyslu, pozná to hned. Potom už nebude mít čas na to, aby zachránil situaci. Pokud jen tuší – a oni musí tušit, přece Tyrrhaxe znají –, nestane se nic. Má šanci.

Zavřel oči a okřikl protestující zbabělou duši. Do mysli se mu vloudila vzpomínka na Alfirka. Nevěděl proč, ale pomohlo mu to rychle se rozhodnout.

Rychle vrátil ruku na kouli a vyřkl naučená slova.

Křišťál se rozsvítil slabým světlem.

Do Tyrrhaxova mozku vstoupila silná vlna a čaroději se roztřásla kolena.

Co chceš?

Hlas Pánů. Otevřel svou mysl Černé věži a doufal, že nenajde tajnou oblast, do níž uklidil všechny myšlenky, týkající se pravého důvodu tohoto spojení. V tuto chvíli o tom, co Vládcům vlastně nabízí, sám nic nevěděl. Choval se jako obvykle – stínu dlouho budovaného a takticky přiživovaného strachu, upravené mysli, se zdálo správné občas nabídnout úlitbu bohům, kteří Tyrrhaxe dosadili na trůn. Dar.

Zformuloval nabídku do pokorného sledu informací a Černá věž ho převzala. Nevěděl co se děje na druhé straně, ale netrvalo to dlouho a v Tyrrhaxově mysli se objevil příznivý vjem souhlasu. Světlo koule pomalu pohaslo.

Černá věž nikdy neztrácela čas dlouhými hovory.

Tyrrhax stáhl ruku a utřel si zpocenou dlaň o plášť. Cítil se nadmíru spokojený, aniž prozatím tušil proč. Nemohl si sice rozpočtenout na důvod, který ho k tomu vedl, ale každý dar, který Černá věž přijala, byl důvodem ke spokojenosti. Znamenalo to, že Mořští vládci jsou na jeho straně.

Otočil se a pomalým krokem vyšel z nejtajnější z tajných místností Anaximaru.

* * *

Noc začala blednout. Lucie sebou trhla. Spustila oči z mihotavých hvězd a rozhlédla se kolem.

Tma vířila. Vítr před chvílí ustal a vlažný vzduch se ani nepohnul, Lucie přesto vnímala podivný pohyb. Così jí to připomnělo, něco zlého a naplňujícího hrůzou. Tohle přece už někdy zažila. Ale kdy? A s kým?

Tma se stahovala do středu prazvláštního svítání a rotovala v divokém víru, v optickém klamu, který ve skutečnosti nepohnul stéblem trávy. Dvojice vyděšených očí nevnímala nic jiného než tanec šílený balet amorfních obrazců. Rychlost víru klesala a noční tornádo dostávalo tvar. Stávalo se z něj něco konkrétního, abstrakce tmavých barev, rozdělená ve výši asi pěti metrů dvojicí tenkých ohnivě rudých pruhů.

Tráva pod nohama?

Prísvit syrové energie stínily cáry noci, točící se kolem stále konkrétnějšího bodu. Temnota se materializovala, zpočátku jen v amorfní neostrý oblak, jeho obrys se stával zřetelnějším a ostřejším, pomalu získával tvar, už to nebyl jen černý vír se dvěma blýskavými rudými paprsky. Byl důvěrně známý, a to slovo rozhodně neznamenal pocit bezpečí.

Rotace tmavého oblaku se náhle zastavila a Lucie vykřikla. Hleděla na strašidelnou tvář a mohutné pařáty, které se po ní natahovaly, stejně černé a hrozné jako tehdy.

Démon s protaženým zobanem otevřel tlamu a zařval – mohutný ryk zazněl jen do blízkého okolí, aby se s rachotivou ozvěnou odrazil od zakřiveného prostoru.

Psi. Tenkrát štěkali psi.

Ale to je přece dávno, tak dávno, že si nepamatuji nic, jen to, že jsem nebyla sama. Byl tam ještě někdo, proto ty spáry byly čtyři. Někdo, koho jsem měla ráda. Ale nebyl to Tyrrhax ...

Michale?

Démon uchopil Lucii, zmatenou přívalem vzpomínek, do náruče a přitiskl k podivně nehmotnému tělu. Vzněl se do vzduchu

a velikou rychlostí rozletěl k východu. Dívka ztratila vědomí.

O chvíli později nalezla Mahlie, znepokojená výkřikem, jen převrácenou mísu s ovocem.

* * *

Z temných koutů místnosti vystupovaly nezřetelné obrysy soch. Pokoj, v němž Lucie procitla, měl půdorys hvězdy, vysoký strop a podle všeho žádné dveře.

Ležela na něčem tvrdém a studeném, snad to byl mramor, možná něco jiného, Luciin cit pro pohodlí po dlouhé době, strávené na anaximarských polštářích zjemněl.

Neodvažovala se pohnout, jenom prudce oddychovala.

Kde jsem?

Pamatovala si jen první okamžiky šíleného letu.

Kolem panovalo absolutní ticho, Lucie slyšela jen svůj dech, tlukot srdce a šumění krve ve spáncích.

Tyrrhax, napadlo ji to správné slovo. Kde zůstal mocný vládce Shedaru? Už zjistil, že jsem zmizela?

Čas se vlekl, mezi jednotlivými výdechy leželo dlouhé ticho. Nikdo nepřicházel, jen únava a spánek.

Pomalů zнову přivírala oči, když vycítila něčí přítomnost. Polekaně sebou trhla a zvedla hlavu.

„Je tu někdo?“

Jsme tady.

Zaznělo to přímo v hlavě.

„Kdo?“ zeptala se odvázněji, protože hlas zněl příjemně.

Nikdo neodpověděl, Lucii jen zasáhla vlna vznešenosti.

„Proč jste mě unesli?“ zeptala se a vzápětí se lekla ostrého tónu vlastního hlasu.

To, co se ozvalo, znělo jako kdyby se tisíce hrdel někde daleko odtud rozesmálo. Jemně, na prahu slyšitelnosti, ale *byl* to smích.

„Tyrrhax vás zničí,“ dupla si. Měkký zvuk, přicházející odněkud od jejích nohou, ji donutil zvednout se na lokty.

Ve šeru se objevilo mlhavé světlo.

„Jsme Vládci,“ zopakovala konkrétní ústa a zpoza sochy vystoupil muž. Mladý, atletické postavy, nahý, až na bederní roušku a věnec kolem hlavy. Lucie úžasem otevřela ústa.

Pomalů, jedno po druhém, se rozsvěcela další světla a ze soch vycházeli další. Do posledního detailu dvojníci toho prvního, od zářivých očí po záhyby na bederní roušce. Krok za krokem se blížili k Lucii a splývali jeden s druhým, až před dívkou stanul opět jen ten jediný.

„Kdo... jste?“ vykotala. Muž se usmál a usedl na mramor vedle Lucie.

Odsunula se a když chtěla popotáhnout dlouhé šaty, s hrůzou zjistila, že je zakrytá pouze mušelínovým závojem, zcela nedostačtěně zakrývajícím to, co ukrýt chtěla.

Lehl si na bok vedle ní a když pohlédla do hypnoticky modrých očí, téměř nevnímala, jak z ní závoj stahuje. Dlaní jí pomalu přešel po těle a Lucie pochopila, že nemůže a vlastně ani nechce odporovat.

Ztratila se v té modři a nehledala cestu zpět.

* * *

V tomtéž okamžiku se Tyrrhax, odpočívající v křesle, probudil. První, co spatřil, byla vyděšená bílá tvář starého Ahiborna.

„Můj pane...“

„Proč mě budíš?“

„Měl jsem příkaz... Rozkázals mi přece, abych, až vzplane světlo na vrcholu, uvolnil tvé myšlenky.“

„Ach ano.“

Na chvíli se cítil velice slabý a nejistý. Teprve když se odložené myšlenky vrátily do paměti, mohl vstát, aniž by se mu podlomily nohy.

Pokorný služebník? Tahle verze se Vládcům nejspíš hodně zamlouvá. Ale to

v žádném případě nejsem, i když i to nejspíš vědí. Konečně, nějakému uctivému poskokovi by nepomáhali.

Ale proč to dělám?

Hráz vzpomínek se protrhla. Tyrrhax zamrkal náhlou bolestí.

„Rychle. Zavolej Zekiwu,“ křikl na starce, „Ať okamžitě vyrazí!“

„Kam, pane?“

„On ví. Dělej!“

Ahiborn se s pro něj nevídanou rychlostí ztratil.

Asi jsem křičel ze spánku, napadlo Tyrrhaxe. A našeho milého učence to vyděsilo.

Opatrně udělal několik kroků. Návrat odložených myšlenek byl vždy nepříjemný, záleželo na tom kolik času mezitím uplynulo. Tentokrát ho nedokázal odhadnout, a tak se raději uspal. Bylo to mnohem lepší, než nesnesitelná migréna, prostorová nejistota nebo špatná koordinace pohybů. Nebo všechno dohromady.

Když se skládanka myšlenek a vzpomínek dokončila, cítil se svěží a klidný. Teď už věděl k čemu se rozhodl a co nešlo vrátit zpět. Teď už všechno záviselo jen na tom, jestli Zekiwa dorazí na své místo včas.

* * *

Schody. Nic, než dlouhé schody dolů. Lucii se vrátily vzpomínky na ten podivně vzdálený, ale přece tak známý svět, ve kterém jezdily automobily, žili obyčejní lidé, létala letadla. Patřila tam? Vzpomínky na Michala a na Tyrrhaxe, který ho nejspíš nechal zabít a potom s ní provedl nějaké čáry. Ale žádná myšlenka se nezdržela dlouho, chaoticky střídaly jedna druhou. Nejvíce ze všech přicházely zmatené pocity, popisující Lucii samu.

Slabé nohy se jí při každém kroku podlamovaly. Nevystačila s dechem a každou chvíli se musela na delší dobu zastavit. Ve tmě cítila roztřesené ruce, ochablé svaly a hlubokými vráskami pokryté tváře.

Tu změnu nechápala. Vždyť na počátku toho ohnivého milování byla přece plná síly,

mladá a krásná. Teď – věděla to s jistotou –, jí mnoho života nezbývalo.

Ale proč?

Schod za schodem sestupovala dolů, opírajíc se vyhublými pažemi o stěnu. Hlas nahoře jí přikázal, aby šla, a ona neměla sílu neposlechnout.

Cesta to byla nekonečná.

* * *

Zatímco Tiborwa se bezstarostně bavil, potuloval se po rozlehlém podzemí a užíval si (podle jeho slov) *ráje pod zemí*, Alfirk trávil dlouhý čas meditacemi v malé komůrce. Skřeta takové čarodějovo chování zaráželo. Mávl však nad ním rukou, Alfirk se už delší dobu nezdál být tím veselým bezstarostným chlapíkem, jakým byl při odchodu ze She-daru, probouzela se v něm jeho druhá tvář, kterou Tiborwa jen tušil a kterou nikdy, tím spíše ne teď, nechtěl znát. I když na drby nikdy nedal – sám jich o sobě slyšel až až –, pověsti, které se kdysi o Alfirkovi šířily, nezněly hezky. Ale čaroděj je nikdy nepotvrdil, ani slovy, ani chováním. A že s Tiborwou prožili mnohá dobrodružství.

Teď, pokud nemeditoval, vedl dlouhé debaty s pohlaváry Ai-Kerů. Vyprávěli si v ai-kerské řeči, které skřet jim nerozuměl; i to ho nutilo k toulkám podzemními chodbami. Mohl sice vyjít na povrch, jenže tam byl nepřátelský les, plný potvor, které sice spaly, ale také se mohly probudit, takže se tohoto druhu povyražení raději vzdal.

Temné týdny se zdály být nekonečné a přece čas spěchal. Skřet pomalu zapomínal na důvody, které jej vytáhly z Ohnivé hranice, když ho jednoho rána vyburcoval Alfirk ze spánku.

„Co se děje?“ zabručel Tiborwa, lenivě se převalující v kožešinách. „Hoří snad?“

„Musím jet rychle na východ. Pojedeš se mnou?“

Čaroděj vypadal rozrušeně. Na Tiborwovo flegmatické pokrčení ramen odpověděl netrpělivým odfrknutím.

„Co na východě?“ zeptal se skřet. Zívl. Protáhl se a otočil na druhý bok. Alfirk mávl rukou.

„Zapomeň na to. Nemám čas.“

„No tak se neurážej,“ zabručel Tiborwa, „Jenom si nejsem jistý, jestli budu schopnej vlíct se po svejch,“ poplácal si na břicho, které se za pobytu v podzemním království hezky zakulatilo.

Čaroděj se usmál. Trochu tajuplně.

„Tak o tohle se bát nemusíš. Dostaneš nejlepšího nosiče, jaký kdy kohokoliv vezl.“

To skřeta uklidnilo. Bez dalších řečí se zvedl, aby spěchajícího čaroděje zvědavě následoval.

Doprovázení několika Ai-kery vystoupili na povrch. Lesní velikány jim šuměly nad hlavami a Tiborwa s úžasem zjistil, že právě tohle a čerstvý vzduch, mu scházelo. Ale rychle na ten nezvyklý pocit zapomněl – Ai-kerové je totiž vedli přímo k zámotkům hai-ried. Skřetovi celou cestu tuhla krev v žilách.

Snad ho nechtějí posadit na hřbet některé z těch potvor?

A ono to tak vypadalo, zvláště poté, když dorazili na okraj lesa kukel a z hloubi stromů se ozvalo temné zařvání.

Šelma se probouzela.

Tiborwovi se rozklepala kolena a nohy odmítly pokračovat dál. Alfirk ho uchopil za rameno, ale místo povzbudivých slov se mu začal pošklebovat.

„Škoda, že tu nemám jednu z těch báječných pozemských věcíček. Protože tohle by stálo za nahrávku?“

„O čem to meleš?“

„O tom, že bych si rád natočil, jak se skřet, co skřet, sám neohrožený Samotář z Ohnivého konce, *bojí*. Že si jako nějaká ustrašená padavka nadělal do kalhot, jen co v křoví něco zakňouralo.“

Tiborwou projel náhlý záchvat vzteku. Zprudka se nadechl. Setřásl Alfirkovu ruku, potichu zaklel a ráznými adrenalinovými kroky vyrazil kupředu.

Nezarazil se ani tváří v tvář příšeře, která na doposud nejistých nohách stála mezi stromy. Mohutná dravčí tlama s velkými ostrými špičáky seděla na trupu mocném v hrudi a v ladných tvarech se zjemňujícím až k zadnímu páru nohou; ještěří ocas, zakončený třemi protaženými ostrými ostny, sebou švihal ze strany na stranu. Tiborwa přistoupil až ke zvířeti. Zahleděl se do úzkých štěrbin očí, dotkl se rohovaté kůže na krku. Hairieda temně zavrčela.

Praskání, které se ozývalo odněkud zleva, pocházelo jistě od dalšího probouzejícího se zvířete, ale skřet mu nevěnoval pozornost. Jeho hairieda nabírala síly a Tiborwa věděl, že v tomto okamžiku se musí stát jejím pánem. Na mysl mu přišla obvyklá praktika jakou si zvíře podmanit, zvedl ruku k úderu – a strnul.

Jemný, takřka nerozpoznatelný pocit výstrahy. Musel přijít z vědomí toho tvora.

„K čertu,“ zaklel a ruka mu klesla. „Vypadá to, že se budeme muset spřátelit, příšerko.“

„Polož jí ruce kolem krku,“ uslyšel Alfirkův tichý hlas. „A podívej se jí do očí.“

Poslechl, i když obejmout mohutný krk bylo takřka nemožné i pro velikého Tiborwu. Zíral pak do rudých očí a trochu přitom šilhal. V jeho mysli se objevil další pocit, Tiborwa jej přijal; cítil pro skřeta nezvykle příjemný a neznámý pocit sounáležitosti.

Potom zvíře tiše zavrčelo. Ale byl to přátelský zvuk.

Ai-kerové přivlekli velké sedlo, opatrně ho posadili na mohutný hřbet a chvíli se hmoždili s jeho upínáním. Tiborwa s přetrvávající nejistotou vylezl nahoru, ujistil se, že sedlo je pohodlné, z výšky se pak rozhlédl po okolí.

Lesní nárůdek byl rázem ještě menší, i Alfirk se krčil někde hluboko dole, staleté stromy se změnilly v nedůležitá křehká křoviska a svět v prostřený stůl, z něhož si mocný dobyvatel vezme co potřebuje. Tak nějak si skřet připadal, zvláště poté, co mu tři Kerové zvedli nahoru k ruce dlouhý jezdecký meč. Uchopil ho, zvedl nad hlavu a zamával

jím, nadmul hrud' pýchou a zasunul zbraň do sedlové pochvy.

S hairiedou a touto zbraní, pomyslel si, se vydám kamkoliv.

Jeho sebevědomí se okamžitě ztratilo, když mu Alfirk prozradil cíl cesty.

* * *

Hairiedy se dokázaly pohybovat neuvěřitelnou rychlostí. Občasným zařváním si vyklízely cestu – v Haitanu nebylo mocnějších tvorů, až na příbuzné létající haikieny; oba šelmí rody si však šly většinou z cesty, respektujíc územní nároky. Jak se Tiborwa od Alfirka dozvěděl, nikdy nebývalo mnoho šelem v bdělém stavu – většina jich přetrvávala v kuklách.

Skřetovu mysl ale zaměstnávalo něco mnohem důležitějšího, než zákonitosti haitanského ekosystému. S hrůzou si připomínal, že se každým krokem – a navíc dobrovolně – blíží místu, na které nechtěl ani myslet.

K Černé věži.

Nesnášel moře, žádný skřet nemá rád tu ohromnou spoustu vody, táhnoucí se do nekonečna, ale poloostrov, na němž stálo shedarské sídlo Mořských vládců, nebudil nechuť, ale strach.

Černá věž se tyčila na vysokém útesu snad od počátku věků a obyvatelé Shedaru k ní vždy vzhlíželi s bázní. Byla tichá, mlčenlivá a netečná.

Dokud se neprobudila.

Nikdo nevěděl (ale mnozí to tvrdili) jestli věž ovládá počasí, sesílá morové rány nebo šíří vlny děsu a beznaděje, možná dokázala tohle všechno, možná ne, v každém případě pokaždé, kdy se otevřela, přinesla jen zkázu.

Mořští vládci byli krutí.

Shedarští panovníci, ať už byli sebemocnější, se nikdy nepokoušeli s Vládcem jednat. Bylo lepší jejich existenci ignorovat; když si nikdo nevšímal jich, nechávali i oni zemi jejímu osudu.

Jen jeden člověk se pokusil využít jejich moci aby získal vládu nad Shedarem.

S d'ábelskou pomocí svůj boj vyhrál – a odevzdal zemi do rukou Vládců.

Vyprávělo se, že dávno před Tyrrhaxem se o totéž pokusili jiní a byli zničeni – a staří čarodějové bývali mnohem mocnější, než jejich nástupci. Mořští Vládci navíc požadovali jisté záruky a Tyrrhax byl jediný, kdo je dokázal splnit.

Tohle všechno znal Tiborwa z vyprávění. Věděl také, že Vládci trestají všechny, kdo se proti nim pokusí vystoupit, nebo jen poodhalit roušku jejich tajemství.

Alfirk to musel znát také. Proč se tedy ženou krajinou vstříc záhubě?

Jeli dnem i nocí, hairiedy byly opravdu nevyčerpatelné. Při krátkých přestávkách, kdy zvířata uléhala na zem a ukrývala hrozivé hlavy mezi pracky, aby na jediné tiché slůvko vyskočila, se Tiborwa nedozvěděl nic nového. Teprve když se na obzoru objevil vrchol věže, stal se Alfirk sdílnějším.

„Je dost těžké cokoliv zjistit, jsi-li odkázán jen na staré přátele, kterých ti zbylo málo,“ řekl. „Ale přece jen se mi podařilo získat pramen zpráv přímo v Anaximaru. Tyrrhax se pominul.“

„Nic nového pod hvězdama,“ broukl Tiborwa.

„Taky si myslím. Jenomže pár dní předtím, než jsem tě vytáhl ze sladkého nicnedělání, odnesl démon dívku, kvůli níž jsem tady, do Černé věže.“

„A ty ji chceš vysvobodit?“ lekl se skřet.

„Brzy poté vyrazili k věži Tyrrhaxovi služebníci,“ pokračoval nevzrušeně čaroděj, „A já pochopil... Oni tam budou dříve, ale na tom nezáleží. Stejně musí čekat. A my pak musíme být rychlejší.“

Tiborwa nechápal.

„Před několika dny vzplanulo na špici věže světlo. Až vzplane podruhé, vyrazíme do boje.“

„Sami dva proti Mořským vládcům?“

„Sami dva proti Tyrrhaxovým služebníkům.“

* * *

Světlo zazářilo o tři dny později k ránu. Tiborwa zuřivě zatřásl spícím Alfirkem.

„Máš cos potřeboval,“ zašeptal mu do ucha. „Černá svítí jako lampion,“ od chvíle, kdy se dozvěděl, že jeho protivníky nebudou vládci věže, se na boj těšil.

Čaroděj vyskočil na nohy a spolu s ním se zvedly i hairiedy.

Tyrrhaxovi služebníci určitě netábořili Černé věži o mnoho blíže – ani oni nechtěli vzbudit zájem Mořských vládců –, ale Tyrrhax držel posádky na ochranu hranic mezi Kaitanem, divokým krajem, jehož náčelníci nikdy neuznávali anaximarskou vládu, a pod touto zástěrkou mohli bez podezření strávit několik dní téměř u věže, blížeji než Alfirk se skřetem.

Už se rozednilo, když dorazili na pobřeží. Černá věž strměla před nimi jako výstražně vztyčený prst.

„Kudy teď?“ zeptal se Tiborwa. Alfirk pokrčil rameny.

„Musíme nahoru na útes. Někde tu povede cesta.“

Skřet ukázal na prudký svah, plný morénových balvanů.

„Tohle by mohly hairiedy zvládnout, nemyslíš?“

Alfirk se zasmál.

„Uvidíme.“

Hairiedy šplhaly po stráni s kočičí ladností, skřet s čarodějem ale museli v polovině sednout. Drápali se za rychlými šelmami a zlenivělý Tiborwa brzy svůj nápad jít právě tudy proklel. Zakopával a ztrácel dech a do očí mu padal prach a do hlavy udeřil kámen, který jedno ze zvířat uvolnilo. Lehký pohyb hairied skřeta rozčiloval, tím víc, když bez dechu dorazili nahoru a obě zvířata už klidně stála v trávě a čekala.

Černá věž byla na dosah. Spatřili bránu, ústící na skalnatou planinu.

„Snad se ještě neotevřela,“ zadoufal Alfirk.

„A doufám, že se taky neotevře,“ broukl Tiborwa. Potom strach vystřídal zájem.

„Jsou tu,“ šeptl. „Mezi skalisky.“

„Nic nevidím.“

„Tamhle... sakra, já taky ne. Ale cítím. Bratříčky z Metallahu,“ odplivl si.

Čekali dlouho. Hairiedy nervózně tiše vrčely, skřet šeptem klel, Alfirk neodtrhl pohled od brány.

Potom to přišlo.

Vzduchem se rozlehl podivný měkký tón, uváděl mysl do vytržení, obluzoval a uspával. Vítr ho přinesl od věže a i Tiborwa poznal, že brána se otevírá.

Vyskočili do sedel.

Tmavá vrata se znovu tiše zavřela a podivný zvuk utichl. Mimoděk se přihrbili a upřeně hleděli na bránu. V okolí se nepohnul ani lísteček.

Od věže se belhala drobná shrbená postavička.

Ale to přece není ona, pomyslel si Tiborwa, když rozeznal tvář stařeny, krácející z posledních sil. Alfirk povídal o mladé holce.

Mezi skalisky se něco pohnulo.

„Jdeme na to,“ řekl čaroděj.

* * *

Neušla víc než dvacet kroků, když se na planině objevilo několik skřetů. Hnali k ní svá zvířata a Lucie se lekla.

Jeden ji uchopil v pase a nepřiliš šetrně vyzvedl do sedla. Nevnímal jeho ohyzdnou tvář, zesláblý zrak ji nedovolil rozeznávat podrobnosti. Cítila jen, jak jí tělem probíhají bolestivé otřesy nárazů kopyt.

Skřeti ujížděli co nejrychleji pryč, prohnali se planinou a mezi stromy se připojili k větší skupině. Dusot se ztratil v měkké lesní půdě.

Umírám, pomyslela si Lucie a příliš nad těmi slovy nepřemýšlela. Svět se jí ztrácel v duhových obrysech.

Než upadla do mdlob, uslyšela ještě zadunění.

* * *

Hairiedy se tichými dlouhými skoky přenesly přímo doprostřed kavalkády. Zařvaly. Na jezdce i jejich zvířata to mělo mnohem

větší efekt, než tasené meče, které udeřily vzápětí.

Teprve teď Tiborwa pochopil, proč neútočili hned – tím, že dovolili skřetům se spojit, neměl jim kdo vpadnout do zad.

Alfirk spoléhal především na hairiedy. Jejich řev paralyzoval Tyrrhaxovy služebníky natolik, že čaroděj snadno a rychle pronikl až k jezdcí, nesoucímu Lucii. Prudkým úderem ho srazil ze sedla a vytrhl dívku z jeho sevření. Přitáhl ji k sobě, přehodil bezvládné tělo přes sedlo, jednou rukou ho přidržoval, druhou se oháněl na všechny strany šavlí, aby odrazil chaotické útoky překvapeného okolí.

Tiborwa pracoval jezdeckým mečem. Držel si protivníky od těla, mával jím na obě strany, skřeti řvali, zapomněli na blízkost Černé věže, přišli o kořist a to je dokázalo rozběsnit. Tiborwa ječel také (i on byl skřet) a řvaly i hairiedy. Třeskot zbraní se ve všeobecném zmatku ztrácel. Skřetů bylo na třicet, dobře vyzbrojených a vycvičených, všechno záviselo jen na rychlosti.

Alfirk pobídl zvíře a snažil se uniknout, prosekával si cestu z houfu, Tiborwa spěchal za ním a kryl mu záda.

Hairiedy se hnaly velkými skoky pryč, dupaly po tělech, sražených k zemi. Brzy nechaly překvapené a vzteklé vojáky za sebou.

Na tu chvíli čekal skřet, pokojně sedící v sedle svého zvířete opodál. Roztočil lano se smyčkou a vrhl. Proletělo vzduchem, zakleslo se Alfirkovi kolem krku a Zekiwa Jaker jím prudce trhl. Čaroděj vylétl ze sedla, skřet pobídl své zvíře, rychle projel kolem, sehnul se k zemi a uchopil za paži Lucii, která vypadla ze sedla zároveň s čarodějem. Vytáhl ji nahoru, nasadil zvířeti ostruhy a zmizel v lese dřív, než Tiborwa pochopil co se událo.

Chvilí váhal, ale Alfirk, ležící bez hnutí na zemi, chráněný před projíždějícími skřety hairiedou, která se zastavila nad jeho tělem, mu byl přednější než pronásledování.

Zarazil, seskočil a vrhl se k čaroději.

„Alfirku,“ zatřásl jím.

Ten otevřel pomalu oči.

„Je pryč?“ zeptal se otřeseně. Tiborwa přikývl.

„Musíme za nimi,“ vyrazil ze sebe Alfirk, ale nedokázal se zvednout, smyčka a pád udělaly své.

Skřet pohlédl směrem, v němž se Tyrrhaxovi služebníci ztratili.

„Dostaneme je,“ řekl a zvedl napůl bezvládného přítele.

„Později.“

ČÁST DRUHÁ

Mihotavé plaménky malého ohně svítily do Alfirkovy bledé tváře. Tiborwa se stáhl z jejich dosahu a jeho hlas zazníval ze tmy.

„Projeli jsme půl Shedaru. Nikde nic. Ani ta zvířata,“ ohlédl se do ticha noci, v níž hairiedy lovily, „ani já, jsme nenašli stopu. Vzdej to, Alfirku.“

Čaroděj mlčel. Nerad prohrával a ještě hůře snášel beznadějnou situaci. Naplňovalo ho to bezmocným a nepřítelným vztekem. Ve chvíli, kdy nemohl nic dělat, oháněl se Alfirk na všechny strany, odnášeli to samozřejmě jen jeho přátelé.

„Během času, v němž dívku hledáme, jsem došel poznání,“ řekl vázaně a především hodně jízlivě. „A vím, že zanechat pátrání znamená nechat Shedar osudu. Krutému osudu, jenže to ty nikdy nepochopíš, vás nikdy netížilo nic, co by se dotýkalo jiných. Služebník vládců je bezvýznamnou osobou, ať už sedí kdekoliv. Ale musí zůstat služebníkem.“

Tiborwa nevěděl, zda čaroděj hovoří o Tyrrhaxovi nebo o skřetech, moudře si vybral třetí variantu, která obsahovala obě předchozí, ale stejně nepochopil ani slovo. Svou radu ani nemínil vážně, věřil Alfirkovým znalostem. Zkušenosti ho naučily, že pokud se Blázen za něčím skutečně žene, pak je to ztraceně důležité. A že se nevzdává, ne pro takovou hloupost, jako je ztracená stopa.

Na skřeta projevil neuvěřitelnou míru důvěry a trpělivosti. Držel se čaroděje, i když jejich hon na ztracenou dívku byl zároveň štvanicí, kterou na ně uspořádal Tyrrhax. Nikde nebyli v bezpečí, každý les, každé skály, o nížinách nemluvě, pro ně znamenal potencionální past. Zvědové anaximarského černokněžníka je našli všude.

Ani hustý hvozd, v němž se ukryli nyní, tmavý svět sám pro sebe, obvykle ochotně přijímající psance všeho druhu, nebyl tím nejlepším úkrytem.

První vycítil nebezpečí Tiborwa. Přinesl ho slabý zvuk, který se ozval z hloubi lesa, byl příliš slabý na hairiedy, vracející se z lovu. Zvířata, která se jinak dokázala pohybovat nesmírně tiše, se s nacpanými žaludky nestarala o přelámané větve. Ale tenhle zvuk byl blízko.

Skřet se nepohnul, jen opatrně přesunul pravici k rukojeti šavle.

„Ochladilo se,“ řekl nahlas. Doufal, že to meditujícího čaroděje probere.

Alfirk zvedl oči od ohně a mechanicky se natáhl k hromadě dřeva. Skřet udělal totéž a stiskl čaroději ruku. Alfirk nedal nic najevo, přihodil na oheň, prohrábl ho a znovu se zahleděl do prázdna. Ale skřetovo gesto si vysvětlil správně. Zaposlouchal se do okolních zvuků. Poznal z nich víc než Tiborwa, i přes výtečný skřetí sluch.

Napětí vzrostlo. Bylo ho cítit, člověk nepotřeboval být zrovna čarodějem, aby poznal, že něco není v pořádku.

Ten, kdo se plížil lesem, tak činil příliš pomalu na to, aby mohl být jen opatrným poutníkem, který se potichu přesvědčí o hostiteli, než přistoupí a požádá o teplo a společnost.

Slabé praskání utichlo. Tiborwovi hučelo v uších, jak se marně snažil zaslechnout nepřitele. Ale cit pro ohrožení v něm bušil jako zvon.

Byli blízko.

A potom, v totéž okamžiku, kdy se rozevřelo křoví, se Alfirk zvedl a hodil do ohně hrst prachu, který celou dobu nenápadně lovil po kapsách.

Oheň vybuchl a v širokém okolí proměnil noc v den. Skřet vyskočil na nohy, odvracel zrak od záře a zároveň se naučenými pohyby kryl šavlí. Byli obklíčeni mlčenlivými lesními muži, podsaditými ramenatými chlapíky, porostlými tmavými chlupy, s dlouhými rukama a svalnatými krátkými nohama. Stáli v kruhu kolem, v rukou hrubé meče. Světlo je šokovalo víc než skřeta, černý národ nesnášel slunce a přímému světlu se vyhýbal pouze

proto, že na něj oči nebyly zvyklé, zato lesní muži, žijící v přítmí hlubokých hvozdu byli opravdu světlopláš. Tiborwa vyrazil.

Výhoda, kterou Alfirkovým trikem získali, nebyla velká. Oheň rychle pohasínal a chlupatci se probírali ze šoku, než Tiborwa stačil zabít prvního, sesypalo se jich na něj deset. Nebyli rychlí, ale silní – ačkoliv se skalnímu skřetovi v síle rovnat nemohli – a byli v početní převaze, kterou si Tiborwa nemohl zajistit, leda by se rozkrájel. A tak kolem sebe mával, každý sek něco zasáhl, ať už kov protivníkovy meče nebo tělo. Nestačil si přitom všimnout čaroděje, ale domyslel si, že jako právě instalovaný Pán světla na tom nebude nejhůře. Tihle lesní muži budou mít k ohněstrůjčům vrozený respekt.

Kolem skřeta leželo už několik mrtvol, jenže další – ještě živí – stále dotírali, bojovali a umírali chladně, bez emocí. Skřet hulákal, řval, popoháněl své ruce těmi nejtěžšími kletbami, ale k ničemu to nevedlo. Jeden z lesnatců mu rozsekl sval na levé paži, Tiborwa ho vzápětí nato probodl, jenže na jeho místo nastoupil další a zaútočil zleva. Alfirk, ohánějící se hořící větví, jejíž konec plál bílým plamenem, vrhl svou podivnou zbraň na Tiborwova nejnebezpečnějšího protivníka, skřet polekaně uskočil a málem se nabodl na tupé hroty lesních mečů. Útočnickova srst vzplanula.

Děkováním se Samotář nezabýval, jenom na oplátku srazil muže, ohrožujícího čaroděje zezadu. Pak si oba stoupli zády k sobě.

Snad se už chtěli připravit na smrt, jenže v té chvíli si Tiborwa vzpomněl na hairiedy. V zoufalé myšlence nejdřív myslel na šelmy, které se potulují bůhví kde, zatímco oni tu krvácí, načež si uvědomil, že *může* svou hairiedu zavolat. Byli přece spojeni, nosič a jezdec, jehož po probuzení spatřil jako prvního. A tak to udělal.

Zvíře se mu okamžitě ozvalo v hlavě. Nebylo tedy daleko.

Tiborwa si oddechl. Pokud přijdou včas, mohou výsledek boje zvrátit.

Do té doby to nějak musíme vydržet.

Zavřeštěl a pokračoval v boji, už si nechal nic v záloze, všechnu sílu a všechnu výdrž dal tělu k okamžité dispozici. Sekal na všechny strany, oháněl se kolem sebe šavlí a...

... a hairiedy přišly. Velkými skoky vtrhly na bojiště, řvaly a pobíjely jednoho chlupatce po druhém. Byl to nemilosrdný masakr, nelahodil dokonce ani skřetím očím, ale netrvalo to dlouho, zvířata útočníky rozehnala a potom se vrátila bez toho, aby vyděšené lesní muže pronásledovala, ke svým pánům.

Tiborwa otřel čepel o chlupaté tělo, ležící u jeho nohou. Alfirk ohořelým klackem shrnul rozházené louče na ohniště a mlčky přiložil. Hairiedy větřily.

„Co s tím?“ kopl skřet do mrtvého lesního muže.

„Jejich druzi je ráno pohřbí.“

„Nebudu spát mezi mrtvolama!“ zaburácel Tiborwa.

„Nebudeš spát vůbec,“ prohlásil Alfirk, „Musíme pryč.“

Skřet pokrčil rameny.

„V té tmě nás dostanou. Snadno a rychle.“

„Oni už nezaútočí, leda by je k tomu donutil Tyrrhax sám. Ale my se do svítání musíme dostat z hvozdu. Rozumíš?“

Kupodivu rozuměl. Myšlenka na hairiedu, s níž byl v telepatickém kontaktu, mu napověděla, že právě skončeným bojem probudili duch hvozdu a vysloužili si nepřátelství všech jeho obyvatel.

Odplivl si, znovu pokrčil rameny a začal balit. Na okraji lesa může být past, i tenhle útok byl součástí štvance, kterou na ně Tyrrhax pořádá. Mají jen jeden možný směr, ten, kterým by nikdy neměli jít.

Na severovýchod, k plantážím, na nichž stovky stráží hlídaly tisíce otroků.

* * *

Svět, do něhož Lucie procitla, byl nesnesitelně bílý. Snažila se ho nevnímat. Ani pach, který vším prostupoval, důvěrně známou vůni – ale odkud?

Bílé postavy proplouly kolem ve světlé mlze, Lucie nerozeznávala obličej, nerozuměla (nechtěla rozumět) jedinému slovu. Musela se soustředit na divoký zástup roztráštěných – a bílých – vzpomínek. Netušila kde je, ani kým je, pamatovala si jen na hrůzu posledních minut před nevědomím. Slabost v nohách, bolest, svírající hrudník, nesnesitelné sucho v ústech, saharskou žízeň, ostrou bolest vystřelující z kloubů při každém pohybu. A cítila, že v sobě nese něco z těch okamžiků, něco konkrétního, hmatatelného.

Nemělo to jméno. Ani pocit se nedal nazvat, bylo to nové.

První, co zahlédla, když prvně zaostřila zrak na tmavou skvrnu, sklánějící se nad ní, byla nevýrazná tvář muže okolo čtyřicítky, zohyžděná pokusem o knír.

„Á, pacientka se nám probírala,“ prohlásil zoviálně. „Ne, nemluvte, mladá paní,“ zarazil ji, když si všiml, jak pootevřela ústa. Potom obličej zmizel, muž pronesl několik bezobsažných vět, cosi rozkázal někomu dalšímu a odešel.

Něco tu nesesedělo. Něco, co ji vzrušilo a dalo na chvíli zapomenout na bolestivé vzpomínky z nekonečné pouti po nekonečných schodech. Brzy uchopila správnou myšlenku za správný konec a uvědomila si, čím ji neznámý muž tak překvapil.

Nebylo to ani prostředím, ani jeho tváří, v poslední době (pokud si vzpomínala) viděla mnoho obličejů a mnoho interiérů. Byla to věta, kterou pronesl. A vůbec ji nezajímal její obsah, ale jazyk, jakým byla řečena.

Muž promlouval česky.

Pootočila hlavu. Strnulé svaly jí nechtěly poslechnout.

Spatřila hadičku, vycházející ze skleněné nádoby infúzního přístroje a končící v její ruce.

Byla v nemocnici. Ale proč?

* * *

Malý přihrblý skřet s helmicí naraženou hluboko do očí, se tiskl k silné větvi a opatrně shlížel na půdu pod sebou.

Bál se pohnout – od kdy, u všech oblud, lezou skřeti po stromech a ještě na takových místech, při troše štěstí nespadne nebo si jen zlomí hnátu? – a už vůbec ho nenapadlo se rozkazu přičít, protože po něčem takovém by následoval jen okamžitý záblesk oceli.

Možná, když svůj úkol splní, bude povýšen, a potom bude rozkazy vydávat sám. Což byl v podstatě hlavní důvod, proč se on i většina ostatních do gardy přihlásila. To, že jsou lepší bojovníci než všichni ostatní, se počítalo jako samozřejmost.

Ta pakáž nedokáže nic, než se hádat a zastírat vlastní neschopnost chybami druhých. Proto se musel akce ujmout náčelník sám. A vybral si k tomu pochopitelně své muže.

Ty nejlepší.

Strom stál na vrcholu nízkého svahu, stínil zatáčku cesty, která přicházela od brodu a pokračovala ke pískovcovému skalnímu bludišti, plnému skrytých steziček a nenápadných úkrytů, v nichž se mohla skrývat stovka lidí a nemuseli vědět jeden o druhém. Bylo nanejvýš pravděpodobné, že právě tudy ti dva pojedou.

Podle všeho právě teď, před svítáním, aby se ve skalním městě ukryli na den.

Skřet, který neměl udělat nic jiného, než po průjezdu pronásledovaných slézt a uhánět k jednotce, ukryté za kopcem v lese, jen doufal, že projedou ještě před tím, než se to zatracené slunce vyhoupne nad obzor. A že ho nezpozorují – právě proto tu byl jen on a ostatní čekali tak daleko, aby se neprozradili.

Pokud tudy pojedou. Ale podobných pastí bylo v okolí víc.

Vypadalo to, že svůj úkol beze zbytku splní. Když zaslechl tlumený hovor, přestal dýchat a ještě více se snažil vypadat jako kus stromu.

* * *

K večeru, když se probírala k plnému vědomí, mohla si uspořádat první dojmy.

Ocitla se zpátky ve svém světě – ten fakt přijala celkem chladně. Ležela v nějaké malé nemocnici, nevěděla kde, jen to bylo v Čechách. Podle lékaře, který ji navštívil, přežila těžkou havárii, společně pak dospěli k názoru, že si nepamatuje vůbec nic, ani své jméno. Nechtěla se pouštět do zmatených výkladů o světě, do něhož ji unesl démon a z něhož se sama neví jakým způsobem dostala zpět. Asi by ji převezli na jiné oddělení.

Nebylo snad všechno, co ve Shedaru zažila, jen halucinací? Noční můrou, způsobenou horéčkami, v nichž se několik dní potácela, a které činily jejím ošetřovatelům velké starosti?

Zkusila se lékaři s nedostatečným knírkem svěřit.

„Nemluvte, když vám to dělá potíže,“ snažil se ji šetřit a byl očividně spokojen, když ho poslechl. Jenže odevzdané ticho nebylo výsledkem důvěry v jeho lékařská doporučení.

Pokaždé, kdy se pokusila říci cokoliv o svých halucinacích, o Shedaru, Tyrrhaxovi, Anaximaru, o jiných polštářích než byl ten nemocniční, pokaždé jí ztěžkl jazyk.

Nedokázala promluvit.

Tyrrhax jí zamknul ústa.

A soustředit se na prolomení hypnotické bariéry nedokázala, i když věděla, že by ji nějak uměla obejít. Dalšího dne ji totiž navštívila nová tvář. Lékař – mladší a pohlednější, než ten, se kterým se setkala předtím, v závěru krátké anamnézy vesele prohlásil.

„Hlavně, že je plod v pořádku.“

Lucie na něj udiveně pohlédla, nejdřív nechápala a potom, když si uvědomila jaký je původ neznámého pocitu, který ji od procitnutí pronásledoval, úžasem otevřela ústa.

Byla těhotná.

* * *

Hairiedy pomalu stoupaly do svahu, větrily, jezdcí se zbraněmi po ruce předstírali nevzrušený hovor a nezájem o okolí. Ale byli už unavení, neustálé změny cestovního plánu, pátrání po skrytých nepřítelích, pastech a nebezpečí zaplavovaly jejich organismus nevybíjeným adrenalinem. Bylo to nebezpečné.

Nahoře, přímo před nimi stál osamělý strom. Cesta vedla kolem něj, dobrá, s přehledným okolím.

„Ještě pár mil a přenocujeme,“ řekl Alfirk zbytečně nahlas. Zatím klidně. To se o Tiborwově replice říct nedalo.

„Jo? A co potom? Další kopec?“ zaburácel.

„Máš snad jiný nápad?“

„Ne. Já nepotřebuju nápady, zatraceně. Ty máš hlavu.“

„Uklidni se.“

Hairiedy přešly do pomalé chůze, potom se zastavily. Alfirk se zahleděl do skřetovy šklebící se tváře.

„Ne, ty skutečně nepotřebuješ nápady. Měl ses vrátit do své díry a nadávat tam. To já potřebuji nápad.“

Hlas mu přeskočil.

„No dobře,“ zabručel Tiborwa. „Slíbil jsem ti pomoc, tak to ještě chvíli vydržím. Ale opravdu jen chvíli. Proč, sakra, stojíme?“

Alfirk se rozhlédl. Pokrčil rameny.

„Asi už tě nechtěj poslouchat ani ta zvířata,“ rýpl skřet, ale čaroděj zvedl ruku.

„Ona naopak poslouchají.“

Tiborwa pochopil. Poslední dny, strávené v permanentním nebezpečí, ho naučily chápat opravdu rychle.

„Kde?“ zašeptal.

„Nevím. Ale přestává se mi tu líbit. Všechno.“

Dlouho na otevřeném svahu stát nemohli, nebylo to ani bezpečné, ani pohodlné.

„Tak kudy?“

Alfirk se sardonicky zasmál.

„Nechám to na tobě.“

„Na mně?“

„Ano. Vyber si cestu.“

Tiborwa si ji vybral, rychle, po skřetím způsobu bez rozmýšlení.

„Tudy!“ vykřikl, pobídl hairiedu a vyrazil napříč svahem, pryč od cesty ke křoviskům vlevo.

Alfirk ho následoval. Zvířata se plavými skoky přenesla přes trnité křoví, vyhýbala se ostrým kamenům, vyrůstajícím ze země, kmenům osamělých stromů. Potom už to nebyly ostré kameny ani osamělé stromy, každým skokem se jezdci nořili do hustějšího a hustějšího lesa, obrůstajícího velké morénové balvany.

Nahoře na svahu, z listí stromu u cesty se ozvalo překvapené a vyděšené zakvičení.

* * *

Les náhle skončil, hairiedy přeskočily poslední kořeny a došláply mezi první po zuby ozbrojené skřety. Tiborwa nestačil ani zaječet, když si uvědomil, že ho reflex donutil tasit šavli a tnout po nejbližším překvapeném bojovníkovi. Tvář, zalitá krví, zůstala v mžiku někde daleko za nimi, šelmy uháněly dál, přímo do středu úzkého údolí, v němž se ve stínu svahů rozložila po zuby ozbrojená jednotka tmavých velkých skřetů. Neodpočívali, čekali na povel, na signál velícího důstojníka, jenže náhlý vpád je šokoval. Tohle nebyl jen moment překvapení, byl to jeden okamžik z tisíce, takový, jaký dokáže zvrátit bitvu.

Dva muži proti dvěma stovkám, připraveným vyrazit, pohříchu do jiného směru. Tlačili se proti svahu, za hřebenem vedla stezka, po které Alfirk s Tiborwou *měli* jet. Jenže hairiedy mezi ně vpadly zleva, bez zbytečného hluku, prolétly údolím a jejich jezdci za sebou zanechali krvavou stopu. Jen někteří skřeti dokázali zvednout zbraně, jenže těm zase překáželi jejich zmatení druzi. A tak se mohlo udát nemožné – útočná rota Zekiwova metallašského pluku nedokázala zadržet dva muže.

Nadšení, které Tiborwu zachvátilo, bylo nezměrné.

Stejně jako vztek Zekiwy Jakera, který pronásledování Alfira a Samotáře začal brát opravdu osobně.

* * *

„Nebude to nic vážného,“ prohlásil ošetřující lékař. „Amnézie je následkem šoku, možná je lépe, že si nepamatujete, jak do vás to auto narazilo. Aspoň se vám nezdají zlé sny. Nebo ano? Otázkou je, kdo vlastně jste, paní X. Poslali jsme vaši fotografii policii, byla v televizi – a nic. Nikdo vás nepoznal.“

Lucie se usmála.

„Hlavně, že jsme zdraví, ne?“ pohládla si břicho. „A nějaké příbuzenstvo se časem najde.“

„Taky si myslím.“

Byla prominentním pacientem. Malá soukromá nemocnice kdesi na Šumavě neměla dosud tak záhadného klienta. Ani tak podivného zákazníka, který sem Lucií přivezl.

Doktor Svátek se k němu přiznal, když seděl u dívčiny postele a společnými silami se snažili dobrat Luciiny minulosti.

Bylo to jako vystřižené z dobrodružného filmu. Podivný vysoký muž s elegantním vousem přivezl jednoho večera dívku v bezvědomí, prohlásil, že ji srazil automobil, a okamžitě na místě zaplatil vysoký obnos za léčení. Víc už se neukázal.

„Jak vypadal?“ zeptala se Lucie. I když to věděla.

„Dost neurčitě. Já osobně ho neviděl, ale Kavas ho popisoval jako nabubřelého elegána. S osobním šoférem. Měl prý vousy na bradě, to bylo taky jediné, co byl ochoten odpřisáhnout policii. Pátrali po něm, to se ví, ale nenašli nikoho.“

To se ví, opakovala v duchu Lucie. Miláček Tyrhax. Vládce země, která by strčila do kapsy celou Evropskou unii. A mezi klíči od chaty a drobnými do automatu, by ji nenašla.

„Asi vás srazil on a nechtěl, aby se to dostalo ven.“

„Asi,“ kývla. „Ale stejně je záhada, že se nikdo nezval. Ani po té televizi,“ dodala

a výjimečně to myslela upřímně. Ačkoliv celou ztrátu paměti jen předstírala, fakt, že ji nepoznali ani vlastní rodiče, ji zarážel. I když... Ted', když se ocitla doma, vybavila si spoustu drobností z tehdejšího života. A porovnávala. Měsíce, strávené ve Shedaru, ji poznamenaly. Její tvář se proměnila, byla jiná, stejně jako držení těla, hlas. Navíc tomu všemu Tyrrhax určitě pomohl.

Čaroděj.

Věděla všechno. Tušila i kdo ji přivedl do jiného stavu.

Ale právě tohle neuhodla a ani uhodnout nemohla. Neznala o Shedaru to nejpodstatnější.

* * *

Na plantážích se shýbaly tisíce otroků a nad nimi svištěly biče dozorců. Slunce pomalu stoupalo po obloze do zenitu.

Z návrší, dobře kryti hustými keři, pozorovali ruch na polích oba štvanci. V patách měli slídiče Zekiwy Jakera, který se o zodpovědnost za dopadení Alfirka Blázna přihlásil sám. I pán Anaximaru už ale přídomku Blázen nepoužíval a přestával si pohrávat s představou zotročeného Alfirka. Vyhnaný čaroděj se stal nebezpečný.

Tyrrhax Alfirka nikdy nepodceňoval, znal jeho urputnost i suverenitu, s níž se dokázal pohybovat v nižších oblastech magie. Ale Blázen v exilu vyrostl. Vládce se začal bát.

Alfirk to věděl. S pocitem zadostiučinění prchal před skřety, unikal z nastražených léček. A celou tu dobu nepřestával pátrat po zmizelé dívce.

V Anaximaru nebyla. A nebyla v žádné z Tyrrhaxových citadel. Objeli všechny. Pavilony růží na konci zahrad Xyrne. Shainzed. Allaské pevnosti.

Ve spirále se přibližovali k Anaximaru, dohánění Zekiwou. Zbývala pouze dvě místa, k nimž nepronikli – Mettalah na severu a Ittin na jihu.

„Proč se nevrátíme do Haitanu?“ zeptal se Tiborwa, když ho unavilo zírat na plantáže. Alfirk pokrčil rameny.

„Nechci rušit klid Ai-kerů. Tyrrhax se Haitanu zatím bůhví proč vyhýbá. Možná z něj má strach. Nebo si nechce přidělovat starosti. A Ai-kerové nám už pomohli. Radši se rozhodni kam teď. Na jih, nebo na sever?“

„Do Metallahu bych nepustil ani svou bábu,“ prohlásil Tiborwa rezolutně. „Když jsme to tam smežčili – pamatuješ na tu válku přece –, vypadalo to tam jako v pekle.“

Zachechtal se, protože válka mezi Ticallu, Metallahem a dalšími skřetími rody, včetně toho Tiborwova, patřila k jeho oblíbeným vzpomínkám. Odehrála se dávno předtím, než se z něho stal samotář, ještě za doby, kdy Mořští Vládci byli jen strašákem pro zaostalé děti a nikdo netušil, že by se ve Shedaru nějak angažovali.

„Když myslíš. Ale Ittin je u moře. Nevím.“
Ted' pokrčil rameny skřet.

„Vím ještě o jedný schovávačce. Rimanom,“ řekl pochybovačně. Alfirk se zasmál.

„Pod lampou bývá tma, že? Ale to by ji přece jen musel dovézt do Ittinu. Pojedeme na jih.“ rozhodl.

Vrátili se k hairiedám, ukrytým na pokraji lesa. Stromy tu rostly daleko od sebe, ale byl to les, pomalu houstnoucí a nebezpečný. Oba jeli s tasenými meči.

Hvozď byl výběžkem rozsáhlého pralesa Khai-tan, dalšího z míst, které formálně Tyrrhaxovi nepodléhalo – ale Khaitanci neměli rádi vůbec nikoho, skřety i čaroděje z všeho nejméně. Snad právě proto považoval Tyrrhax nepřátelské území, sahající až na dohled Anaximaru, za výbornou ochrannou hráz. Khaitanci z lesa málokdy vystupovali a málokoho do něj pustili.

Přesto se oba psanci vydali napříč hvozdem. Zekiwovi skřeti a lesní muži se mohli střetnout s Khaitanci a v nastalém zmatku by Alfirk s Tiborwou dostali šanci získat veliký náskok.

Jenže nebylo před čím.

Bylo toho více, co se proti Alfirkovi k'Lianovi zvedlo.

* * *

Bylo jaro a slunce docela příjemně hrálo. Svátek neměl důvod zakazovat Lucii procházky po zahradě. Sám ji občas doprovázel. Kráčela v erárním županu jako královna a lékař si vedle ní připadal tak nějak vznešeně. Z chůze jeho pacientky vyzařovala důstojnost. I přes známky blížícího se porodu.

Mluvívali o všem možném a Svátek uvažoval o tom, že dítě, jehož otec není znám ani matce, je tak trochu ničí dítě, a že na paternitě koneckonců nezáleží. A reprezentativnější manželku tady sotva sežene. Lucie ho brzy prohlédla a v duchu se smála. Nevypadal ošklivě a na zdejší poměry byl zámožný, ale Anaximar by nechal postavit asi těžko. Věděla, že Tyrrhax se vrátí, a tak nechala doktora ve falešné naději.

Byla klidná a bez starostí, zůstávala přece princeznou.

Do jejího klidu však toho dopoledne vpadlo jako blesk několik slov.

„Ty bestie!“ zasyčel jí někdo nenávisťně do ucha.

„Prokletá couru.“

* * *

Štvanice začala po poledni.

Byl to skřet, kdo si první uvědomil ticho, které zavládlo v lese. Skončilo s taseným mečem, jež si Tiborwa připravil k boji.

Vzduchem prolétlo několik šípů, které neškodně sjely po tvrdé kůži hairied. Vzápětí se před štvanci zvedlo několik mohutných skřetů.

Tiborwa bezprostředně nato vyrazil. Rozehnal se proti nepřátelům, dva odrazil mečem a třetího rozdúpala hairieda. Alfirk se postaral o zbylé. Hnali se prudce kupředu, mezi stromy, kde bylo více místa a kde mohla zvířata využít své rychlosti.

Vpravo se zvedla řada střelců. Polovina šípů dopadla vzadu, některé prolétly neškodně

nad hlavami jezdců. Ve chvíli zmizeli skřeti daleko za štvanci. První část léčky se nevydařila. Ale nabyla natolik důležitá. Na pokraji lesa totiž čekal hlavní voj.

Alfirk s Tiborwou vpadli na pláň, ježící se čepelemi, jako velká voda. Získali tím malou výhodu, neboť řev hairied poplašil skřeti sarny. Chvíli trvalo, než je jezdci uklidnili, a pronásledování stačili proniknout přes polovinu nepřátelského území.

Ale zvládnout to nemůžeme, uvědomil si Tiborwa, když si prosekávali cestu. Zekiwa si na nás přivedl dobrou stovku vojáků. A v záloze má další.

„K lesu!“ zakřičel na něj Alfirk. Skřet slova spíš vytušil. Strhl zvíře doleva, velkým skokem se s ním přenesl přes tři vojáky, které tlapy hairiedy srazily k zemi. Nejvyšší rychlostí se pak hnál za čarodějem k temné hradbě Khai-tanu. Nebyla dále než půl míle a štvanci ji dosáhli na poslední chvíli.

„Nemáme na vybranou,“ křikl Alfirk a namířil mezi stromy. „Snad se za námi nepustí.“

Mýlil se.

Na pokraji Khai-tanu čekali lesní muži. Krátké oštěpy zasvištěly pronásledovaným kolem hlav – ale tenhle nepřítel patřil spíš hairiedám. Se šelmí sveřepostí se pustily do boje a jezdci měli co dělat, aby se udrželi v sedlech. Se smrtí v zádech pak unikali dál.

Haitanské šelmy byly těmi nejvytrvalejšími zvířaty Shedaru. Dokázaly – za předpokladu, že jim byl dopřán krátký odpočinek – běžet několik dní, než padly vyčerpáním. Les byl jejich domovem a Alfirk na tohle všechno spoléhal. Doufal i ve spřízněnost šelem se svými jezdci, byla to mnohem mocnější zbraň, než by neznalý předpokládal.

Lesních mužů se zbavili – většina jich prchla v hrůze před rozevřenými mordami. Mohli tedy zvolnit a dopřát si oddechu.

„Zachránilo nás jen to, že jsme do nich vlítli,“ prohlásil skřet. „Zekiwa asi čekal, že se na kraji lesa zastavíme. Chtěl nás dostat právě takhle, aby mu zbylo víc těch parchantů naživu.“

Alfirk přikývl.

„Ale toho štěstí jsme měli až moc, nemyslíš?“

„Neříkej to příliš nahlas,“ okřikl ho čaroděj. „Mám pocit, že ho ještě dvakrát tolik budeme potřebovat.“

Nebylo těžké pochopit, že má pravdu.

* * *

Pomalou se otočila. Hleděla do neuvěřitelně vráscité tváře stařeny, opírající se o francouzské hole. Svátek uchopil dívku za loket a odvedl ji pryč.

„Lekla jste se?“

„Kdo to je?“

„Někdo si spletl nemocnici s domovem důchodců. Je trochu pomatená. Nevšímejte si jí.“

Znám jí, uvědomila si Lucie.

„Kdyby jí aspoň někdo rozuměl,“ pokrčil rameny Svátek. „Pořád mele něco takovou divnou hatmatilkou. Ani cikánsky to není.“

Ale já jí rozuměla!

Mluvila shedarsky! Lucii se zatočila hlava. Někdo z Anaximaru je v její blízkosti. Někdo, kde se k ní až dodnes nechtěl hlásit.

Ohlédla se po nenávistně zahlížející babce. Lehce jí pokynula rukou.

Uvidíme se později, mělo to znamenat.

Aithro, dodala ještě v duchu.

* * *

Noc je zastihla v hloubi hvozdů. Oheň nezapalovali, nebylo to rozumné. Ani se tu nemuseli skrývat další lesní muži, které by nepřátelský plamen přinutil k boji s odvčným nepřítelem, stačilo, aby světlo přilákalo stopaře, neustále slídících po jejich stopě. Jediné, v co mohli doufat a v co také věřili, bylo to, že Tyrrhax udrží Zekiwu na uzdě a nedovolí mu porušit khaitanské status quo. Bude ho potřebovat stejně, jako Alfirkovu hlavu. Možná víc.

Jenže ve stejném vztahu k tomuto kraji byli i oba štvanci.

„Nechápu, proč jsou tihle Kaitanci tak nesnášenliví,“ hudoval Tiborwa. „Nic jsme jim přece neudělali.“

Alfirk se zasmál. Neznal nesnášenlivější plemeno než skřeti, ale koneckonců, věčná nespokojenost k tomu patřila, stejně jako hledání vlastních chyb na ostatních.

„Mají k tomu důvody,“ řekl tiše.

„Jasně, Tyrrhaxe. Možná jeho skřety. Ale *my* jsme jim nic neudělali. Nikdy jsme v týhle mizerný končině nebyli.“

„Hlubší důvody, Tiborwo. Oni jsou zbytkem obyvatel starého Shedaru. Oni, Ai-kerové, tahle zvířata,“ pokynul ke spícím hairiedám.

„Skřeti taky,“ odsekl Tiborwa. „Moje bába vyprávěla o stvoření světa. Nejdřív byla tma a v ní skřeti.“

„Možná. Ale ne tady. Tvoje plemeno přišlo ze západu. Z hor za Ohnivým koncem. Hankirové se zvířecími tvářemi z Ridhadu.“

„Jo. A lidi, vy jste tady byli odjakživa. To znám,“ ušklíbl se skřet.

„Neznáš. Lidé žili na jihu. Tihle lidé. I moji předci. Shedar býval klidnou zemí. Ai-kerové sem kdysi pustili lidi i ty ostatní. Ne skřety,“ neodpustil si rýpnutí. „Byly tu všude lesy a lidé přišli do Khai-tanu. To, že ho nevymýtili, znamenalo pro původní obyvatele hodně. To, že přišli, aby žili jinak, než ve své staré zemi. Teprve mnohem později přišli ittinští a zůstali na pláních za řekou. Nikdo tady nevládl. Nebylo potřeba.“

„A proč tedy...“

„Přemýšlej. Kdo stojí za zlem v tomto světě?“

„Jak to mám vědět. Skřeti rozhodně ne. Vládci?“

Alfirk přikývl.

„Když je chceš pojmenovat, pak řekněme Mořští vládci. Ale především je to závist a touha po moci. A ještě častěji touha po ještě větší moci. Proto mám rád skřety, Tiborwo. Jste možná pořádné potvory a sloužíte Zlu, jenže taky jste zatraceně rozumní pokud jde o moc. Neznám skřeta, který by nevěděl, kdy má dost. Od jídla po moc.“

„Díky.“

„Stejně tak jste zneužitelní.“

„Dej si bacha.“

Alfirk mávl rukou.

„Nemáme na vybranou, Tiborwo. Tyrhax nás nenechá na pokoji dokud budeme volní a ve Shedaru. Musíme pryč.“

„Chytrá bílá kůže. Co se ti snažím už hezkejš pár dní vysvětlit?“

„Pokud nezjistím, kam mohl ukrýt tu dívku, nehnu se odtud. Chci jen navrhnout abys odjel ty. Nejraději zpátky na Ohnivou hranici. Já se pokusím...“

„Nech toho,“ zařval skřet. „Jednou jsem se do toho pustil s tebou, tak s tebou zůstanu až do konce. Možná jsme my skřeti snadno zneužitelní. Tak toho koukej využít. Třeba se ze mně nakonec stane hrdina a budu slavný.“

Alfirk se zasmál.

„A proč ne? Spousta tvejšch kamarádů byli hrdinové,“ namítl skřet.

„Co je to – hrdina?“

„Většinou minulejš čas,“ řekl Tiborwa, „Ale musíš uznat, že se zpívá jak o Vidalovi, tak o Ježkovi. S těma ses znal. Stejně jako s tím plešatým lovcem oblud. A s Hackenem.“

Skřet se zahleděl do prázdna.

„Stejně to byly krásný časy.“

Alfirk souhlasil. I když to tak tehdy nevypadalo. S Vidalem, hankirským rybářem, který se jednoho dne odhodil sítě a vyrazil na výpravu za slečnou svého srdce, což bohužel obnášelo zlomení několika těžkých kouzel, řadu soubojů, únosy a útoky, si užil opravdu dost. I s ostatními. Byli opravdu neohrožení. A byli minulý čas, jak Tiborwa správně poznával.

„Což o to, materiál na hrdinu opravdu jsi,“ řekl, „Vzteklý a zbrklý.“

Skřet se zachechtal.

„A taky mám za kamaráda Alfirka Blázna. Jestli si dobře pamatuju, tak nikdo ani jinýho neměl.“

„To máš pravdu. Hrdinové jsou samotáři. Ani Vidal to v chomoutu dlouho nevydržel. Jenom Hacken.“

„Hacken byl ženatý?“

„Nejen to. On se i usadil.“

Skřet se zachechtal. Čaroděj mávl rukou. Nechtěl se pouštět do zbytečného a trochu bolestivého vzpomínání. Ano, postrach skřetů a oblud se opravdu usadil. Založil rodinu, chtěl žít někde stranou, starat se jen o své blízké, malý domek a zahradu. A protože to byl opravdový muž, dokázal svou minulost hodit za hlavu. Téměř beze zbytku. Alfirka viděl ve svém domě rád, rád si po večerech u džbánu vína zavzpomínal na staré divoké časy, ale to bylo asi tak všechno. Mnohem častěji a s větší chutí hovořil o budoucnosti. O tom, jak vypálí tamten kus lesa a založí sad. Jak si na půl dne cesty hluboko v lese postaví malou loveckou chatu, protože tím směrem je už jenom zvěř a nikdo, kdo by ji plašil. O tom, jak se musí přestěhovat, protože Heliké má pravdu, když říká, že v takové divočině se dítě vychovávat nedá.

A tak se tehdy odstěhovali.

Alfirk zatřásl hlavou, aby se té nepříjemné vzpomínky zbavil. Jednoho z největších shedarských hrdinů nedohnala minulost, jak se jeho manželka bála. Jeho osudem byla budoucnost.

„Tak to na to jdu z druhé strany, protože usazený už jsem byl. Ale řeknu ti, tak trochu to už byla nuda. Tak necháš mě v partě?“

„Jak chceš. Takže vyrážíme.“

„Kam?“

„Snad do bezpečí.“

Ale bezpečí to určitě nebylo.

* * *

„Nechci tě ani vidět, Tyrhaxova krasotinko,“ šeptala Aithra.

Setkaly se v tichém koutě nemocniční zahrady, kde na konci pískem vysypané cestičky stála u zdi pod rozsochatou lípou lavička, ukrytá mezi keři.

„Nevěděla jsem, že jsi tady,“ bledou Lucii děsivá proměna krásné dívky ve shrbenou babiznu děsila. Snažila se nedívat, stáčela pohled stranou, když si toho Aithra nemohla

všimnout. „Jinak bych tě už dávno navštívila.“

„Nestojím o to. Podívej se na mne!“ řekla schovanka hlasitě.

„Tiše, někdo nás uslyší!“

„Ať. Stejně brzo chcípnu. Tak ať vědí, že jsi miláček velkého hajzla Tyrrhaxe.“

„Ale... On to nebyl,“ bránila se Lucie a pohlédla přitom na vzdouvající se bříško. „On mě jen...“

„Já vím,“ odsekla někdejší kráska. „A ne-návidím tě.“

„Nemůžu za to, že takhle vypadáš.“

„Ne? A proč myslíš, že *takhle vypadám*?“ zeptala se jedovatě Aithra. Lucie pokrčila rameny. Pociťovala vinu? Sama nevěděla, cítila se jen nepříjemně, když tu seděla vedle někdejší krasavice, sama mladá a hezká.

„Jen si vzpomeň, v jakém stavu tě přivezl ten opičí ksicht Zekiwa. A dívej se přitom na mně. Jak umírám. Ale já nechci!“

„Aithro!“

Stařena vztekla uhodila berlí do lavičky, pak se namáhavě zvedla, naposled věnovala Lucii pohrdavý pohled a belhala se pryč. Lucie osaměla. Così krutě nehmatatelného ji sevřelo krk. Zůstala sedět, zvrátila hlavu a hleděla do světlé zeleně lipového listí.

Tyrrhaxova schovanka? Co ta tu dělá? Nepřehnal snad svůj vztah k Hawwovi? Pán Anaximaru by opravdu dokázal být tak krutý a nechal ji zestárnout. Jak, to nevěděla, ale Tyrrhax, mocný Tyrrhax, to určitě dokáže. Odebrat životní sílu.

Něco ji napadlo. Po zádech jí přeběhl mráz. Uvědomila si smysl Aithřiných slov.

Jen si vzpomeň v jakém stavu tě přivezl ten opičí ksicht Zekiwa.

I ona byla stará, když vycházela z věže. To nebyl jen pocit, nebyla to žádná iluze. Cítila tíhu mnoha let, unavené svaly a slabé klouby. Tyrrhax ji zachránil z rukou únosců a vrátil jí bývalou podobu. Jak, to nevěděla.

Ale použil k tomu Aithru.

* * *

Do rána ujeli několik mil. Tiborwa usínal v sedle a občas z něj téměř vypadl, jeho hairieda měla co dělat, aby jezdce neztratila. Alfirk nespál.

Mělo to svou výhodu, protože zpozoroval kaitanské střelce dřív, než stačili vstřelit.

Pozvedl ruce v obranném gestu a vykřikl jejich jazykem: „Jsme přátelé!“

Vyrostli z křovin, vystoupili ze stínu kmenů, oblečení v zelené, hnědé a šedé, s koženými čapkami, zdobenými větvíčkami. Netvářili se výhružně, snad jen rozmrzele, překvapení tím, že Alfirk prohlédl jejich maskování. Zaježili se zbraněmi. Ale nevystřelili. Šípy nechali v tětivách a sevřeli oba štvance v kruhu.

„Do vašeho lesa nás zahnali nepřátelé,“ snažil se vysvětlit Alfirk. Nikdo mu neodpověděl. Čaroděj přešel pohledem po tichých tvářích. Teprve za chvíli z kruhu vystoupil velitel.

„Nebo taky přátelé, abyste tu špehovali.“

„Zkus mi uvěřit. Nebo taky nemusíš, když nechceš. Nechceme se tu zdržet, ani nic podnikat. Stačí když nás budete sledovat. Uvidíš sám, že opravdu hvozdem jen projíždíme.“

„Tudy žádná cesta nevede,“ odsekl Kaitanec. „A chlápek, kterej se tu potlouká ve společnosti skřeta, je každopádně podezřelý. Pokud rovnou není tím, na kterého čekáme.“

Alfirk na něj tázavě pohlédl.

„Vévodův posel nám přinesl zprávu o vyzvědači v kůži uprchlíka. A v sedle anaximarského monstra.“

„Nemá značku. A není zkrocená,“ řekl Alfirk. „Pochybuji, že by Tyrrhax choval hairiedy, ono to není tak jednoduché. Můžeš se o tom přesvědčit sám.“

„Velkej černej má ledacos,“ odplivl si muž. „A ty koukej slízt.“

Chtěl ještě něco dodat, ale šelma mu v tom zabránila. Zařvala a ohnala se po něm prac-kou. Byla to dobře vypočítaná výstraha, velké drápy minuly jeho obličej v těsné blízkosti, takže ztratil rovnováhu a zakolísal. Zvíře z něho nespustilo zrak. Alfirk se všiml dalšího

muže, který se k němu blížil zezadu. Pousmál se.

„Já ti říkal, že je to moje přítelkyně. Necháš nás projít,“

Velitel střelců ustoupil do bezpečné vzdálenosti.

„Chce vás vidět vévoda. Takže koukejte poslouchat.“

„Určitě?“ zeptal se sladce Alfirk a pak náhle zařval, „Tak ať to odloží napříště!“

Levou rukou mávl k muži za svými zády. Ten padl na zem. Hairiedy vyrazily.

„A už v tom zase lítáme,“ pochvaloval si Tiborwa. „S tebou se jeden opravdu nenudí.“

Několik narychlo vystřelených šípů je našťestí minulo.

„Jejich vévodu tak trochu znám. I on mně. Nemáme se v lásce,“ křičel Alfirk. „A tak mu nechci dopřát pohled na svou tvář.“

Uháněli na jihovýchod – přesně tam, kam nechtěli a kam je vedly kaitanské pahorky. Ted', když Alfirk věděl o intrice, již proti němu Tyrrhax poštal Kaitance, bylo lepší vyhýbat se osídleným místům. Už nemohli, jak si čaroděj původně představoval, zamířit přes hvozd na sever. A podél lesa jel s největší určitostí Zekiwův voj, aby se vládce Anaximaru ujistil, že Blázen z Khaitanu nevyjede.

Zbývala jediná cesta – na mořské pobřeží. A odtud pryč. Alfirk nechtěl skřetovi prozatím vysvětlovat, že budou muset plout po vlnách, Tiborwa měl na takový šok času dost.

Když se utábořili v kryté roklince, zbývalo jim k moři dvacet mil. Za den a půl, aniž tomu chtěli, projeli celým jižním Khaitanem.

„Ted' snad už není ve Shedaru nikdo, kdo by nás nehonil,“ prohlásil Tiborwa, když se ukládali ke krátkému spánku.

Samozřejmě neměl pravdu.

Nepřátelé byli všude. Z plání ke štvancům mířil Zekiwa Jaker se stovkou jezdců. Kaitanský vévoda vyslal posly na východní hranici, a ta se zaježila zbraněmi. Ze severu

mířil k pobřeží třistahlavý sbor Tyrrhaxových vojáků, jeho pohyby kopírovalo v Khaitanu na dva tisíce střelců, obávajících se vpádu.

Za Zekiwou pochodovalo pět stovek han-kirských pěšáků.

Armády proti dvojici.

Jak projížděli Shedarem, zvedala se jedna posádka za druhou. Někdo kvůli nim, jiný pro ohrožení, které cítil od sousedů. Anaximarský pořádek, mír a klid zbraní, byl náhle v troskách. A stačil k tomu jeden čaroděj a jeden skřet.

„Nikdy bych neřekl, že vzbudím tolik zájmu,“ prohlásil Tiborwa, když vyjeli z lesa a cválali po hřebenu, rozdělujícím step na jihu od travnatých severních pastvin. Viděli odtud většinu svých pronásledovatelů. O těch za zády se pouze domýšleli.

K moři jim zbývalo méně než patnáct mil a průsmyk. Náskok, který získali, jim mohl vydržet až na pobřeží. Horský hřbet, jímž průsmyk procházel, se blížil a nepřátelé zatím zůstávali bezpečně vzadu.

„Ještě že se nás drželo i štěstí,“ pochválil si skřet, když vjížděli do průsmyku, „Tady nás nikdo čekat nebude.“

Potom dlouze a šťavnatě zaklel.

Další potíže se objevily přímo proti nim.

Trpěla. Porod nebyl tak snadnou záležitostí, jak si představovala, a jak se jí snažil doktor Svátek snažit namluvit. Dítěti se na svět nechtělo.

Muselo.

„Je to chlapeček, maminko,“ slyšela něko-ho, usmála se a zavřela oči, chtělo se jí spát. To červené malé nic jí zatím nic neříkalo.

Pocit radosti a něhy se dostavil až později, když jí přinesli dítě umyté a zabalené. Byla pyšná.

Dítě si ji prohlíželo modrýma očima mořských vln a antického otce.

Uprostřed průsmyku stála postava v dlouhém splývavém rouchu, opírala se o hůl a pokojně vzhlížela k příjíždějícím. Kolem bez hnutí seděla smečka bílých psů.

„Alfirku k’Liane, jehož zovou Bláznem,“ zvolal Norax silně.

„Přeješ si?“

„Neprojdeš!“

Hairiedy se zastavily.

„No tak, holčičko. Přece se nebudeš bát plesnivýho dědka,“ snažil se Tiborwa svému zvířeti domluvit. Bez úspěchu. Nebyla to jen odvaha, která bílému čaroději dovolila stanout proti fyzicky mnohem mocnějším protivníkům.

„Noraxi,“ zakřičel na něho Alfirk, „Nevím, co zamýšlíš, ale...“

„Jsi posel zla!“ přerušil ho stařec. „A musíš být zničen.“

Zvedl hůl.

„Neunikneš.“

„Mám za zády armádu Tyrhaxových služebníků. Nechceš to odložit na jindy?“

„I kdybys měl za zády všechny stvůry světa. Jsi zlo a já pochopil tvé podlézavé rady. Nezachrání tě ani tví páni. Vyhlašuji nad tebou klatbu!“

Alfirk přidušeně vykřikl. Tiborwa se po zvuku překvapeně ohlédl, viděl, jak jeho přítele vtiskla nějaká neviditelná síla do sedla a jak se mu tvář zkroutila bolestí.

„Jo tak,“ došlo skřetovi, „On si myslí, že klušeme k Mořskejm vládcům. Hej, dědku! Nech toho.“

„Mlč, tvore ze špíny temnot,“ neodpustil si obvyklou přehnanou teatrálnost Norax. „I pro tebe si dojde smrt.“

Nespouštěl přitom pohled z toho, kterého považoval za nebezpečnějšího.

„Neunikneš! Nepřijme tě ani země, ani voda, ani vzduch. Neodejdeš do jiných světů!“ zaburácel.

Alfirk ho přestal vnímat. Zapomněl i na magické sevření.

To bylo ono. Správné slovo ve správný čas. Neodejdeš do jiných světů.

Uvědomil si, teď a díky bílému čaroději, kde měl už od začátku pátrat. Narovnal se a magická tíha z něj spadla.

Stařec a skřet to udiveně pozorovali. Norax zamával holí.

„Alfirku k’Liane, posle bouře!“

Hlas se mu chvěl. Cítil, jak jeho moc náhle prochází kolem Blázna, vyhýbá se mu a ztrácí se vzadu, kde do ní narážejí Tyrhaxovi vojáci. Netušil proč tomu tak je.

Alfirk ano.

Norax byl bílý čaroděj, a magie, již vládl, byla magie světla. Mohla působit jen ve spolupráci s magií tmy, dualita a protiklady fungují všude. Jenže Alfirk teď nepatřil ani na jednu stranu, jeho aura a charisma, všechno kolem něj nebylo ani zlé, ani dobré. Ani světlé, ani tmavé, to, co se chystal provést, nepatřilo nikam.

Norax ho mohl zabít nebo zastavit nějakým energetickým kouzlem (za což by se musel sám před sebou nějaký ten čas zpovídat) ale zkusil to po svém hodném způsobu a ono to nevyšlo.

Na změnu taktiky už bylo pozdě.

I když se o ní stařec pokusil. Hlavice jeho hole vzplanula modrým světlem. Alfirk nastavil zářícímu paprsku dlaň, na uspěchané Noraxovo kouzlo byl připraven, starý mág nemohl zaútočit bez přípravy plnou silou, a než by čekal, až se akumuluje, zvolil raději pomalu se zesilující verzi. Na kohokoliv jiného by to stačilo, ne však na čaroděje, který mohl energii využít.

„Tohle potřebuji,“ usmál se. A obrátil polaritu magického proudu.

Norax to nečekal.

Když ucítil, jak se mu hůl škube v ruce, lekl se, a místo toho, aby ji strhl stranou nebo kouzlo rychle zrušil, snažil se podvědomým lidským reflexem táhnout proti.

Čarodějova hůl je čarodějova hůl, navíc se v magickém souboji předpokládá, že i protivník bude vybaven stejnou zbraní. A byl tu i styl, který k mágům všech sort prostě patří.

Něco takového muž v sedle hairiedy postrádal.

Na okamžik tah povolil, Norax bez jeho opory zakolísal. Aby udržel rovnováhu, rozhodil paže. A povolil sevření.

Hůl mu vyletěla z ruky a následovala pa-prsek. Blázen si ji přitáhl.

„Díky!“ křikl, „Jsem tvým věčným dluž-níkem. Jedeme. Hejááá!“ zaječel.

Hairiedy vyrazily. Tiborwa málem vylétl ze sedla, nechápal nic z toho, co se v několika právě uplynulých sekundách událo, ale v každém případě to byla jen drobná epizoda oproti všemu co v posledních dnech zažil, a malé intermezzo vzhledem k tomu, co ho nejspíš čeká. Prohnali se kolem vyděšeného Noraxe, který si přizvedl roucho a spěchal se skrýt do svahu. Psi ho následovali.

Do průsmyku vjeli metallahští skřeti.

Alfirk se nezdržoval. Vztyčil se v sedle, ča-rodějnou hůl zvedl k nebi a do větru křičel zaklínadla. Pobřeží se před nimi objevilo v bílé tříšti vln a hairiedy zpomalily.

„Seskoč!“ křikl na Tiborwu a sám se vrhl do písku. Skřet ho následoval.

Zvířata se zastavila v příboji.

„Běžte! My se vrátíme.“ řekl Alfirk. Hairiedy zaskučely, ale okamžitě poslechly a plavnými skoky se rozeběhly podél pobřeží.

„Co blázníš?“ zaječel skřet. „Naše zbraně!“

Alfirk neposlouchal. Křičel dál temná slova a mával holí.

V moři se zvedla velká vlna a řítila se k pobřeží.

Ze zadu zasvištěly šípy, jeden z nich prosekl Tiborwovi kůži na krku. Proti němu se začala zvedat vodní stěna, ozdobená pěnou, vlny se tlačily jedna na druhou a zaplavovaly pláž v divokém příboji.

To už proti nám stojí i Vládci? napadlo Ti-borwu. Podíval se na Alfirka, který s Noraxovou holí stál proti vlnám a něco šep-tal. Ohlédl se. Skřeti tloukli sarny naplocho meči, věděli, co je čeká, když Zekiwovi ne-předloží aspoň mrtvoly těch dvou.

Děšť šípů zhoustl.

„Do vln!“ zařval Alfirk. „Skoč do moře!“ Zbláznil se?

U všech d'áblů, vždyť přece nemůže po skřetovi chtít, aby bezmyšlenkovitě vlezl do odporně studené, hořké a slané vody, aby se utopil jako kotě jenom proto, že si jeho pomatený rádoby přítel myslí, že by to udělat měl.

„Tiborwo!“

Nezbláznil. A ať mě sežerou červi, jestli zase nemá v kase nějaký trik na poslední chvíli.

„Když myslíš,“ usmál se skřet, odhodil pře-lomený šíp i šavli, svou poslední zbraň, jíž se chystal poslat do podsvětí nějaké příbuzné, než tam odejde sám.

Otočil se a rozeběhl se do vln. Alfirk za ním.

Velká vlna dorazila k pobřeží a pohltila je.

* * *

„Lhala jste mi,“ vybuchl doktor Svátek: „Chtěli jste se jen ukrýt. Nevím co jste zač, ale zjistím si to!“

Lucie se na něj usmála.

„Tohle nemůžete nikdy pochopit, pane dok-tore,“ řekla mírně. Tyrrhax v bezvadném černém obleku shlížel na Svátka, vztekle poskakujícího za stolem na židli, lékař těkal pohledem z pacientky na muže, který ji před časem přivezl, zvedal se rukama opřenýma o stůl a opět dosedal, aby prudkou gestikulací doprovodil výhrůžky a výčitky. Ale čaroděj lékaře nevnímal. Nebyl ve svém světě a cítil se zranitelný, nevěřil sice tomu, že by ho kdokoliv dokázal zastavit, ale k jeho plánu patřilo především utajení. Proto se prokou-sával starými knihami a proto postupoval ve stopách toho mrňavého otravného kou-zelníčka, až se naučil totéž co on: nalézat cesty mezi dimenzemi. Proto od Černé věže odnesl Lucii do azylu jejího vlastního světa, kde mohla v klidu a pod nejlepším lékařským dohledem porodit; věnoval té operaci několik týdnů a několik psychicky rozpitvaných mozků unesených lidí. A proto se teď vrátil, aby Lucii odvedl zpět do svého světa.

„Musíme jít, má drahá,“ přikázal tiše.

„Nikam nepůjдете,“ zaječel Svátek. „Počkáte si, až přijede policie.“

„Zaplatil jsem vám,“ řekl tvrdě čaroděj. „A jestli chcete víc...“

„Nic nechci!“

„Nemám rád, když v mé přítomnosti někdo křičí,“ řekl Tyrrhax varovně.

„Cože? Já si zjistím co jste zač a potom uvidíte.“

„Ale pane doktore. Ničím jsme se přece neprovinili,“ řekla Lucie. Tyrrhax jí pobídl pohledem. Vstala, v náručí dítě, zavinuté ve zlatě a perlami zdobené zavinovačce. Přinesl ji Tyrrhax a s ní i šaty a pocit anaximarské pohody.

„Nemáme čas. Mohou tu být každou chvíli. Nerad bych tě vystavoval nebezpečí.“

„A taky, že tu budou. Co nevidět!“ prohlásil Svátek.

„Mlč! Nežádal jsem po tobě, abys hovořil!“

„Vy si dovoluujete...“

Lucie na lékaře pohlédla. Byl opravdu směšný. Pro princeznu i pro dívku z tohoto světa.

„Půjdem, můj pane?“

Řekla to česky, ze zvyku posledních měsíků. Svátek vytřeštil oči.

„Nech ho být. Zamiloval se do mně, ubožák.“

„Co... já? Ubožák?“

„Ten pes by na tebe nesměl ani pohlédnout kdyby žil ve Shedaru,“ řekl Tyrrhax svou mateřštinou.

Odstoupil od okna a kývl na mlčenlivého muže svého doprovodu. Ten otevřel dveře. Svátek vyskočil ze židle.

„Nikam!“

Tyrrhax se usmál. Lucie rovněž, protože ten úsměv znala.

Svátkovy oči se rozšířily hrůzou.

* * *

Světlezelený automobil uháněl klikatící se silnicí. Jeho řidič měl zřejmě velice naspěch, protože nedbal dopravních předpisů víc než bylo potřeba k holému přežití. Brzdový pedál

byl v neustále permanenci, v zatáčkách poletovalo vozidlo ze strany na stranu.

„Splašená sarna je bezpečnější,“ blekotal spolujezdec, shrbený a přesto opřený zátylkem o střechu. Přidržoval se palubní desky a vytřeštěně zíral před sebe.

„Pozor!“ ječel pokaždé, kdy se v protisměru objevilo jiné vozidlo. „Uhni,“ a litoval každého oddechnutí. Po něm vždy následovala další, většinou ještě nebezpečnější situace.

„Zlatá hairieda,“ ulevil si ve chvíli klidu. „Tak tenhle vynález mě tedy moc nebere, na rozdíl od těch ostatních.“

Alfirk neodpovídal. Soustředil se plně na jízdu a na její cíl.

„Proč nemáme něco prostornějšího? Třeba támhleto,“ ukázal skřet, na autobus, jehož řidič nestačil ani zaklít, když se kolem něho prosmykli.

„Protože v tom bych nás zabil v první zatáčce,“ odsekl čaroděj. „Raději připrav zbraně. Za chvíli budeme na místě.“

„Jo, zbraně,“ zavrtěl hlavou Tiborwa a s nasazením života uvolnil jednu ruku, aby otevřel schránku na přístrojové desce.

„Těmhle krámům říkáš zbraně?“

Policejní pistole vzor 85 zmizela v jeho obrovské dlani jako krabička zápalek.

„Tarasnice překupníci nevedou.“

„Takhle šavle kdyby byla,“ zalitoval Tiborwa, podal pistoli Alfirkovi a sáhl za sedačku, kde se zabalená v hadru, skrývala brokovnice s upilovanou hlavní.

Chvíli mu trvalo, než se s ní naučil zacházet tak, aby si neustřelil hlavu, a ani potom, když si uvědomil její výhody oproti zbraním na něž byl až doposud zvyklý, k ní necítil důvěru. Nebylo to v tom, že dokázala střílet *opravdu* daleko. Ani v tom, že dobře zvolenou municí uměla i bez pečlivějšího míření nadělat ze cvičného melounu zeleninový salát. Tohle se Tiborwovi zamlouvalo. Nelíbilo se mu, že náboje ve dvou hlavních *neviděl*.

Automobil prolétl poslední zatačku a vřítíl se přímo do rozevřených křídel nemocniční brány. Brzdy naposledy zakvilely.

„Snad tu ještě bude,“ doufal Alfirk. „Měla by.“

Divoký příjezd nikoho do pošmourného počasí nevylákal, možná tu byli zvyklí na podobně kvílivé dojezdy sanitek.

Vystoupili z vozu a vyrazili ke vchodu. Tiborwa ukryl pušku pod plášť, rozhlédl se a když nespátřil nikoho, kdo by k němu běžel se zbraní v ruce, několika kroky dohnal spěchajícího čaroděje. Ani za nic nechtěl zůstat sám u auta a zároveň nechat samotného Alfirka, který v poslední dny snad ani nespál, jen listoval v knihách, utápěl se v meditacích a věšteckých tranzech, přehrabával se balíky místních novin. Stával se nebezpečný sám sobě a Tiborwa měl strach, že se jednou zapomene a zase zmizí, nechaje skřeta v tomhle bláznivém světě.

Ve vestibulu se Alfirk obrátil na vrátného, listujícího v silném linkovaném sešitě.

„Poslyšte, je tu ještě ta dívka, jejíž totožnost sháněla policie?“

„Nejdřív pozdravím, když někam přijdu, představím se,“ zabručel vrátný a dál důležitě civěl do neořezanou červenou pastelkou narýsované tabulky. „Aspoň ve slušný společnosti se to tak dělá.“

„Je tu?“

Netrpělivý tón Alfirkovy otázky donutil vrátného zvednout oči.

„Huieahou,“ vyrazil ze sebe, když spatřil skřeta, zubícího se za čarodějovými zády. Pak zalapal po dechu, zvrátil se dozadu a svezl se v bezvědomí na podlahu.

„Pitomče. Drž se stranou.“

Skřet jen pokrčil rameny.

Vyrazili do chodby, pátrající po někom informovaném. Nebyl na ní nikdo a první muž v bílém plášti, který se objevil, naštěstí do mdlob neupadl.

„Co tady děláte?!“ spustil na ně: „A co tamten? Tohle je nemocnice, ne maškarní. Koukejte vypadnout.“

Alfirk se na něj mile usmál.

„Hledám dívku bez paměti.“

„To je zájmu. Chodíte všichni najednou, co?“

„Asi tu jsou Tyrrhaxovi poskoci,“ oznámil Alfirk Tiborwovi shedarsky, „Nebo někdo mnohem horší. Přesně toho jsem se bál.“

Muž v bílém plášti vypouklil oči a málem mu vypadly, když skřet bleskurychle vytáhl brokovnici.

„Jo, tak to jo,“ hlesl ošetřovatel.

„Je tady ta dívka?“ zeptal se znovu Alfirk.

„Byla u doktora Svátka.“

„Doved'te nás k němu.“

„Jo,“ přitakal bílý plášť a vykročil, nenápadně se ohlížeje po skřetovi s puškou. Ten kontroloval každý roh.

Před kanceláří Alfirk muže zarazil. Vytáhl pistoli, cvakl kohoutkem a prudce otevřel dveře. Skočil dovnitř a zády se opřel o stěnu. Tiborwa vklouzl po koleni za ním, mířil na druhou stranu.

V kanceláři seděl jen doktor Svátek. Tupýma očima zíral ke dveřím a něco šeptal.

„Myši a pavouci,“ zaslechl Alfirk. „Pavouci. Netopýři.“

Tiborwa se vrhl k oknu.

„Nic,“ hlásil, „Ale vypadá to na zadní bránu.“

Alfirk přistoupil k lékaři. Tyrrhax si s ním zahrál jednoduchý kousek, Svátek teď děsíl sám sebe, představoval si zvířata, která neměl rád a jak jejich jména vyslovoval, pomalu a potichu, vracela se mu do mozku očima. Výborný trik pro tvora, jehož psychiku neznáte a nemáte čas prozkoumat.

Čaroděj přešel Svátkovi dlaní přes oči.

Lékař vyskočil.

„Co? Kde je? Policie?“

„Kdy odsud odešli?“ zeptal se Alfirk.

„Nevím. Policie. Hrozné... Rychle.“

„Já mu jednu švihnu,“ nabídl se Tiborwa, vycítivší, že lékař mluví od věci. Svátek se za zvukem otočil a zaječel.

Alfirk si povzdechl a vrátil lékaře šťastnému nevědomí.

„Přišli jsme pozdě. A tenhle neví nic. Vyzkoušeli na něm jeden takový hezký trik s iluzí.“

„Byl to Tyrhax,“ ozvalo se ode dveří.

Alfirk se otočil. Mezi veřejemi stála stařena o holích.

„Před půlhodinou. A nejspíš tu nechal v okolí nějaké zabijáky. Ví o tobě, Alfirku.“

Chvíli mu trvalo, než pochopil.

„Aithro?“

„Jsem to já,“ řekla slabým hlasem. „Vezmi mě odsud. Chci umřít doma.“

Alfirk zasunul pistoli do kapsy a přistoupil k ní. Objala ho. Políbila na tvář.

„Je to tak dávno, co jsem tě naposled viděl,“ řekl, vrátil jí polibek a oči se mu zalily slzami.

„Tohle takhle nenechám. Opravdu ne.“

Už mu nešlo jenom o Shedar. K efemérnímu pocitu odpovědnosti se připojil opravdový vztek.

ČÁST TŘETÍ

Růžové pavilony Xyrne. Anaximarské skle-níky. Letohrádek Arnes. To všechno bylo šedivé oproti místu, kam Tyrrhax přenesl Lucii ze Země.

Nevěděla kde je a nezajímalo ji to. Měla kolem sebe početnou armádu služebných v čele s Mahlií a u sebe svého syna. Tyrrhax mu dal jméno Avan a Lucii ve chvíli, kdy ho vyslovil, připadalo úžasné a nepřekonatelné. Stejně jako jeho nositel.

Avan byl zázračný. Avan byl neodolatelný. Avan byl prostě všechno. Milovala ho víc než co jiného, víc než přepych, jemuž uvykla, víc než Tyrrhaxe, k němuž vzhlížela jako k otci. Byl částí jejího těla.

Životu v paláci vládl klid. Čas ubíhal v pravidelném střídání dnů a nocí, v pravidelném koupání a kojení, při pravidelných vycházkách do zahrady. Lucie se snažila být se svým synem každý okamžik, nesnesla, když ho služebné odnesly na delší dobu. A Avan rostl. Vyrazily mu první zuby, poprvé vykročil do světa na vlastních nohou. Pro Lucii to bylo mnohem pohádkovější než někdejší příchod do Shedaru.

V hloubi duše ale cítila, že pohoda a klid, radost i příjemné starosti budou něčím vykoupěny. Netušila čím a proč. Jen občas na ni padl stín předtuchy, snažila se ho zaplašit a v takových chvílích propukal v paláci ten nejbáječnější večírek.

Slavnost pro jedinou osobu.

Palác ležel na dně hlubokého údolí, připomínajícího velikou mísu. Mělo téměř kruhový obvod, zakončený ozdobou vysokých ostrých skalních štítů. Na severozápadě z nich padaly kaskády vodopádů, třpytivá voda naplňovala malebné jezírko, obklopené zahradou, která jakoby vzešla z prací japonských architektů. Na východě pánve udržovala početná armáda zahradníků velký

jabloňový sad, na jihu rostly remízky štíhlých, břízám podobných stromů, otevíraly se tu studánky s průzračnou lahodnou vodou. Sever, v němž skalnaté úbočí sestupovalo až ke dnu údolí, se podobal oboře.

Lucie, provázená Mahlií, prošla a v malé kolesce projela údolí celé. Vychutnávala si ten ráj den po dni, až si uvědomila, že v něm něco chybí. Byla to cesta ven. Nevypτάvala se na ní, ale někde tu přece jen musela být, možná skrytá, vedoucí skalním tunelem, nějak sem všechen ten přepych museli dopravit. Neptala se proto, že by nebyla zvědavá, ale proto, že nebylo koho, ani samota ji neodnaučila anaximarským zvykům a ti kolem byli přece jen pouhými služebními duchy. Nebyl tu žádný skřet, jen zvířecí hankirové, žádní vojáci, jen zástup služebnictva a ve skrytu pracujícího personálu. Necítila k nim nic, někteří poroučeli jiným a ona, která mohla dirigovat všechny, a všichni se také chovali stejně jako domácí spotřebiče.

Začínalo se jí stýskat.

„Mahlie!“

„Přeješ si, paní?“

„Sedni si.“

Kočíci oči se rozšířily údivem. Pomalu bez dechu dosedala na malou stoličku u Luciiných nohou. Opatrně vzhlížela na velitelku, rychle přebírala všechny problémy, ke kterým v poslední době došlo. Ale Lucie o ničem takovém nezačala.

„Povídej mi něco.“

Něco? A co by to tak mělo být má paní? Chceš slyšet jak jsi krásná a jak báječný je tvůj syn? I když ironie nebyla Mahlii vrozená, v posledních týdnech a měsících se jí rychle naučila. Jenže něco jiného je myslet si nebo klábosit v kuchyni a něco jiného promluvit před paní.

„Tvé zítřejší šaty už jsou připraveny. Mistr Jourm si dal záležet,“ vysoukala ze sebe, napůl předpokládala, že se trefí, napůl si myslela, že je jedno, co z ní vypadne. Jestli si

paní hledá záminku jak vybuchnout, najde si ji. Jestli chce slyšet něco milého... vybuchne ostatně také.

„Nechci poslouchat o šatech. Prostě si se mnou povídej.“

Proboha! Mahlie se přikrčila.

„Vo... vodotrysk ve střední zahradě už spravili.“ zašeptala.

„Kašlu na vodotrysk,“ odsekla Lucie a vzpomněla si, jak kvůli němu vyváděla. Z nudy. A ze samoty.

„Tomu... tomu chlapci je už dobře?“ zakoktala se i ona, zahradník, který se o vodotrysk staral, dostal několik ran bičikem. Na ten si Lucie zvykla velice rychle, dalo se jím nejen upozorňovat líné služebnictvo, ale i s nadhledem a jistou dětskou krutostí se dotýkat věcí, na které by rukou nesáhla.

„Ó ano, má paní.“

„To je dobře.“

„Jistě, paní.“

Lucie sevřela rty. Tohle nikam nevede. Ta ustrašená služka bude pořád dokola mluvit o šatech a o zahradách, o nesmyslech, jen aby se mě něčím nedotkla. *Jí* jsem přece nikdy neublížila. Vlastně jsem byla ráda, když mě Tyrrhax přivezl a ona na mne čekala v hale.

„Běž pryč.“

Mahlie se vytratila s kočičí rychlostí.

V noci Lucii došlo, že začala s bouráním samoty ze špatného konce. Nazítří poprvé vešla do míst, kde jí nikdo nikdy nečekal. Do kuchyně a krejčovské dílny. Do zahradnického pavilonu a do skleníků se zeleninou.

Všichni se k ní chovali uctivě. Uhýbali jí z cesty a když na ni museli promluvit, slyšela za každým slovem Paní. Vydržela to celé dopoledne a po obědě vybuchla a hodila po kuchaři porcelánovou mísu s polévkou. Ještě půl hodiny nadávala a křičela na každého, kdo se jí objevil na očích.

Potom si vzala Avana a zavřela se s ním v ložnici. Hrála si s ním a hleděla do podivně modrých očí. Zmocnila se jí nostalgie. Cítila, že není nikým a nepatří nikam.

Ani Shedaru, ani Čechám.

Neměla budoucnost.

Toho večera otřáslo Střední Evropou zemětřesení. Nebylo nijak silné a vůbec ne ničivé. Ale zemětřesení to bylo. Seismologové zpozorněli a v jejich řadách na okamžik zavládl zmatek. Netrval dlouho. Další otřesy se už nedostavily a jev byl odepsán na konto nevysvětlitelných událostí.

Alfirk se smutně usmál. Přidržel na stole rozložené knihy a když se země uklidnila, vrátil se k rozečteným stránkám.

„Co to bylo? Do háje, zdálo se mi, že jsem doma,“ zabručel rozespale a lítostivě Tiborwa, jehož otřes vyrušil ze spánku.

„Brzy budeš.“ řekl tiše Alfirk.

„No konečně. Už jsi hotovej?“

Čas skřet nevnímal. Jeden den se tu plížil za druhým, až na ten jediný, kdy se vypravili zachránit tu dívku a přivedli místo ní Tyrrhaxovu schovanku. Tak trochu to Tiborwovi začínalo vadit, na Ohnivé hranici sice jinak nežil, ale dobrodružství, do něhož ho Alfirk vrhl, v něm probudilo toho starého divokého Tiborwu, který bez vzrušení žít nedokázal.

„Já ne. Oni.“

„Tyrrhax?“

„Také. Moc času nemáme.“

„Zase v hádankách,“ zabručel skřet. Zvedl se, protáhl se a vyšel do šera. Alfirk se vrátil k práci.

Šumavské kopce nedaleko rakouských hranic je skryly dobře. Policie pátrání po podivných osobách z nemocnice už dávno uzavřela, konečně, ztratila se pouze dívka, která předtím stejně neexistovala, a stařena, o níž platilo totéž. Alfirk oprášil své pozemské jméno a koupil zastrčenou chatu, do které skřeta s Aithrou přestěhoval.

Doba druhého exilu se chýlila ke konci. Zbývalo jediné – rozhodnout se, jestli má opravdu vstoupit do hry, jež ve Shedaru rozehrál Tyrrhax.

Alfirk už věděl vše, co potřeboval. Věděl víc, než šílený pán Anaximaru. Síly, které Tyrhax uvedl do pohybu, byly nad jeho možnosti. Kdyby se jim chtěl postavit, potřeboval by pomoc opravdových mistrů. Noraxe, který ho nenávidí a považuje za odpad. Potrhleho vědce Ahiborna, pracujícího bohužel právě pro Anaximar. Walhara, kdoví kde ukrytého.

Potřeboval pomoc všech Mistrů a nedokázal se domluvit ani s jedním. Alfirk Blázen nepatřil k těm, k nimž velcí mágové obraceli zrak. Byl sám. Boj, který rozvažoval podstoupit, byl předem ztracený.

Maršál bez armády, ušklíbl se čaroděj. Podporovaný jedním skřetem, ještě větším bláznem, než jsem já sám.

A přesto do toho půjdu.

Sklapl knihu a narovnal se.

„Tiborwo!“

Skřet nahlédl do dveří.

„Předem se ti omlouvám.“

„Za co, zatraceně? Zase nás bude někdo honit?“

„To jistě taky. A bude to daleko horší.“

Skřet mávl rukou.

„Možná jsem blázen, ale nějak mi to přestalo vadit. Hnit pod sopkama je horší.“

„Třeba ne,“ namítl Alfirk a vstal.

„Jedno na něco chcípnout musím. A je mi srdečně jedno, jestli to bude mor nebo kudla,“ mávl Tiborwa rukou. Plácl si.

Ve Shedaru v tu chvíli vypukla válka.

* * *

Vlny se valily jedna za druhou a smetávaly z pobřeží všechno, co jim stálo v cestě. Obloha se zatáhla mraky. Z východu se zvedl vítr a krajinou se prohnalo několik mohutných tornád. Země na severu se otřásla.

Anaximar mlčel. Jeho vládce přijímal poselstva ze zbědovaných krajů, zatímco

Shedarem začaly projíždět silné vojenské oddíly, aby udržovaly pořádek. Ittinští znovu vystavěli opevnění kolem řeky.

Pán Anaximaru se při audiencích tvářil lhostejně, už dávno se naučil skrývat pocity a hromadit jejich myšlenkovou energii, aby ji později použil ve smršti silného kouzla. Nic jiného, než dobře hraný nadhled mu nezbýval, všichni chtěli, aby mocný vládce ovládl počasí, dlouholetá propaganda, která z Tyrrhaxe učinila v jejich očích všemocného, se teď obracela proti němu.

Kdyby to byly meteorologické jevy normálního původu, Anaximar by je zvládnout dokázal. Jenže původ tohoto počasí ležel v oceánu. *Oni* museli něco vědět. Možná jen tušili, Tyrrhax se neodvážil s Vládcí spojit, považovali by to buď za jeho slabost nebo by jejich podezření potvrdil.

A Erdio ještě nedospělo. Každým dnem čekal zprávu z Tennrifu, Erdio bylo staré téměř rok a stále nedokázalo víc, než žvatlat, mizerně chodit a neustále si vynucovat pozornost své matky. Tyrrhaxe ve slabých chvílích napadalo, že boj prohraje dřív, než získá svou nejmocnější zbraň. Nespál a při životě ho držely drogy.

Měl pouze jedinou naději. Mořští vládci zatím jen řádili, nepoužili jiné síly než počasí. Byla to příprava na otevřený útok, ale ten mohl zahájit jen Tyrrhax. Válku mužů proti mužům musel vyhlásit on, Vládcí vždy využívali armády někoho jiného, někoho, komu nabídli pomoc nebo ho ovládli, a ve Shedaru po Tyrrhaxově triumfu nezůstal žádný srovnatelný protivník. Ittinští stáli na straně Anaximaru a byli v tomto případě nepodplatitelní. Mettalahští a ticcalští skřeti by se pustili do války proti sobě, ale nikdy ne proti Tyrrhaxovi. Vládcům tedy mohou posloužit jenom voje zpoza oceánu, z Rimanomu nebo spíše z Ridhadu.

Doufal, že k invazi nedojde, ale situace už nebyla tak jednoduchá, jak si původně představoval a jak mu to zpočátku vycházelo.

Trůnní sál tonul v šeru a Tyrrhax, obklopený svými rádci, kteří mu teď už nebyli

k ničemu, přemýšlel. Blekotavé řeči zástupce zpustošeného Rietu nevnímal. Tížilo ho mnohem větší břemeno, než byla krupobitím potlučená úroda, vyplavené domy, stržené mosty nebo spálené lesy. Musel se rozhodnout a ten okamžik přišel bohužel příliš brzo.

Ale možná to tak bude lepší. Poslední léta jsem začal ztrácet rozhodnost a příliš uvažoval.

„Tak dost!“ vykřikl náhle. „Všichni ven!“

Poselstva k němu vzhledla v hrůze. Gardisté, hlídající trůn, vykročili.

Za několik minut zůstalo v sále jen několik opravdu významných a důležitých mužů.

„Odškodněte Itin,“ rozkázal Tyrhax.

„A všechny severovýchodní kraje. Nikoho jiného už sem nepouštějte.“

Hawwa se nadutě usmál.

„Zprávy z Tennrifu?“

„Navýsost příjemné,“ řekl Ahiborn za tázaného vysokého hankira.

„Drž hubu. A někam zalez, teď tě nepotřebuji.“

Stařík se rychle vytratil.

„Nic, můj pane,“ řekl tichý tygří muž, jeden z nenápadných stínů za trůnem. Tyrhax udeřil do vyřezávaného opěradla.

„Kniže!“

„Ano, vládče?“

„Vrať se domů a buď připraven. První nápor přijde z Rimanomu.“

Hawwa přikývl.

„Zekiwo?“

„Pane?“

„Pojedeš do Údolí světla. Obklíčíš Noraxe.“

„Zařídím.“

„Pojedeš tam osobně!“

Skřet sklapl podpatky a zmizel.

Aspoň jeden spolehlivý muž, napadlo Tyrhaxe. Na nic se neptá.

Vstal. Uchopil hůl a udeřil jí o podlahu.

„Slyšte! Slyšte! Nemohu již čekat. To Mořští vládci napadají mou zem. Je ctí panovníka, aby svá území bránil. Proto zvedněte svá vojska a zamiřte k pobřeží.“

Audience byla definitivně u konce.

* * *

Bílý palác Tennrifu se naplnil chaotickým hlukem. K nebi vzlétla barevná světla ohňostroje, v zahradách hrála hudba. Lucie se procházela kolem stolů plných pochoutek, uzobávala z mis a podnosů, rozdávala na všechny strany úsměvy.

Nepočítala dny a nevěděla jakou dobu v paláci strávila, ale nuda byla tak silná, že se rozhodla (mohlo tak být i ve skutečnosti) oslavit Avanovy první narozeniny.

Dlouho o tom nepřemýšlela. Stačilo se o oslavě jednou zmínit před Mahlií a mohla si být jistá, že kočičí žena všechno promyslí. Nechá si to pro sebe, jistě, je zvyklá na spoustu okamžitých nápadů, na které Lucie vzápětí zapomíná. Za několik dní se stačilo připomenout, a Mahlie vše pohotově rozjela.

Musela se přitom vypořádat s Luciinými příspěvky, většinou nesmyslnými, nebo aspoň narušujícími koncepci, ale znala svou paní dlouho a dobře, takže to zvládla bez problémů. Během týdne bylo všechno přichystáno a Lucie s vážnou tváří, jakoby rozhodovala o budoucnosti celé země, svolala obyvatelstvo Tennrifu a stanovila datum oslavy.

Oslavenec teď seděl na polštářích u nízkého dlouhého stolu a patlal se ve šlehačce obřího dortu. Zmatek kolem se mu očividně zamlouval. Hned za ním stála v ustavičném střehu chůva, zvedala ho, když se převrátil na záda a podávala mu hračky, které v pravidelných intervalech odhazoval, aby ji potrápil. A vedle chůvy – byla to lidská žena z Ittinu – stál jako obvykle vysoký muž, nenápadný a šedivý, ale s očima těkajícíma na všechny strany, muž, který měl být Avanovým osobním sluhou a ve skutečnosti – jako Lucie odhadovala – byl jeho tělesným strážcem. Zdržoval se stále nablízku, nikdy nepřekážel, ale pořád tu někde byl. Pro svou nevtrávnost Lucii nijak nevadil, ostatně Avan je – musí být – korunním princem, a jako takový osobní gardu určitě potřebuje.

Tisíce svící, vonících nejrůznějšími vůněmi a planoucí ve všemožných barvách, dodávaly Tennrifu karnevalovou atmosféru.

„Ach ty můj miláčku,“ smála se Lucie. Procházela se zahradou, kochala její slavnostní výzdobou, ale každou chvíli se vracela, aby Avanovi rozcuchala vlasy, aby ho pohladila, zvedla do náručí a zatočila se s ním, aby mu ukazovala na obzvlášť vyvedené rakety. Dvořila se.

Miláček žvatlal a smál se také, pěkně nahlas. Najednou ztichl.

Lucie, která se zrovna vracela na trávník, ztuhla. I když kolem zněla hudba a třaskal ohňostroj, *tohle* ticho rozeznela okamžitě.

Prudce se otočila.

Avan na ni hleděl vážným, nedětským ledově chladným pohledem očí modrého nebe.

Lucii zamrazilo v zádech.

Dítě se usmálo.

„Ajííí.“

Tváříčky upatlané od šlehačky, přece jen to byl Avan. Vzdechla, vrátila se a podrbala ho na bradě. Vypískl.

Nenápadný komorník se v tu chvíli vytratil.

Nikdo si toho nevšiml.

* * *

Erdio se probouzel. Malátný stav, v němž se nacházelo od prvního okamžiku uvědomění si sebe sama, ho ve vlnách vracel do prvotní podoby. Vědomí, které začínalo poznávat svět, se nechtělo vzdát.

Výsledkem byly vysoké horečky.

Nový tvor se nejprve pustil do průzkumu svého nitra. Objevil nerozvinutou soustavu reflexů. Nechal ji být, protože orgány, jimž vládly, byly slabé. Vyšší soustava byla téměř čistá, osazená pouze základními prvky. Všechny úrovně byly připraveny přijmout nekonečné množství dat.

Erdio je nemělo. Chladnou úvahou opustilo cestu postupného získávání údajů zvenčí. Nenacházelo se ve správném prostředí. Prozatím.

Aby marně nemařilo čas, pustilo se do rekonstrukce mozku. Pracovalo podle informací obsažených v genetickém kódu, byla to mechanická a rutinní záležitost, vyžadovala jen trpělivost a přesnost, protože sebemenší chyba znamenala vždy začít znovu od začátku.

Při téhle titěrné práci narazilo na zablokovanou zónu. Jeden z vrozených příkazů mu napovídal oblast odpojit a uzavřít do chvíle, kdy úroveň Erdia umožní zónu odstranit. Ale záhy našlo způsob, jak proniknout dovnitř. Druhá logika mu to zakazovala. Genetické kódy nařizovaly.

Erdio odložilo otázku jako spornou a věnovalo se dalším záležitostem.

* * *

Lucie byla záhadnou nemocí svého syna vydešena. Lékař, který byl v Tennrifu k dispozici, jen krčil rameny, snad dělal co mohl, ale k ničemu to nevedlo. Dítě naříkalo ve vysoké horečce, třásl se v zimnici. Nedokázalo se najíst, hltavě pilo mléko, aby ho vzápětí vyzvrátilo.

Lucie se od Avana nevzdalovala ani na krok. Nespala a nejedla. Až se jednoho rána objevil Tyrrhax.

* * *

„Ach můj pane!“ vykřikla, když ho spatřila, usmívajícího se a vesele hledícího na dítě v postýlce.

„Ničeho se neboj, má milá,“ řekl a sklonil se nad Avaniem. Když se narovnal, tvářil se ještě spokojeněji.

„Pomůžeš mu?“ zeptala se Lucie s nadějí. Kývl.

„Běž se vyspat, děvče,“ přikázal. Tiše, ale rozhodným tónem.

Odmítla, Tyrrhaxovy studené oči ji donutily bez velkého odporu změnit názor. V doprovodu Mahlie se odebrala do ložnice. Nelehla si. Přecházela nervózně z jednoho rohu místnosti do druhého, hankirka ji ustrašeně sledovala.

„Měla byste spát, paní,“ šeptla, „Pán říkal.“
„Nemůžu, Mahlie,“ vzlykla Lucie. „Nejde to. Ty to nemůžeš pochopit.“

Hankirka pokrčila rameny.

„Bolí mě hlava,“ postěžovala si Lucie. „Je s ním příliš dlouho.“

Mahlia bleskurychle vylovila malou lahvičku.

„Pán říkal, že tohle vám, paní, uleví.“

„Kdy ti to dal?“

„Když jsme odcházely od mladého pána, paní.“

„Nenapiju se toho.“

V kočičí tváři se objevil nepatrný úsměv.

Lucie si broušenou lahvičku vzala. Držela ji v ruce, druhou si pohrávala s uzávěrem.

„Ať dá něco jemu. Ne mně.“

Pootočila víčkem a bezmyšlenkovitě flakón otevřela. Pokoj se naplnil osvěžující vůní lučních květín.

„Drahoušek Tyrrhax,“ usmála se a přičichla. To ještě mohla. Ale vypít to? Nikdy. Nebude odpočívat, dokud nebude Avan v pořádku.

Bolest hlavy okamžitě zmizela.

„Chce se mi spát,“ zašeptala Lucie a poklesla v kolenou. Zatracený parchant, zaklela v duchu. Lépe to provést nemohl. A s úlevou se položila na postel.

Ve chvíli usnula.

Odpočinula si tak, jak se jí už mnoho dní nepodařilo. Když procitla, přivítalo ji ráno, prozářené slunečními paprsky, pronikajícími přes vysokou světle zelenou hradbu živého plotu před okny.

Spolehlivá Mahlie stála u dveří. Její kočičí tvář vypadala ustaraně.

„Je mi tak nádherně,“ protáhla se Lucie. „Jak dlouho jsem spala?“

„Dva dny, paní,“ špitla hankirka. Jak stála proti nazelenalému svitu ranního slunce, měla přivřeně oči, ale i přes to se zdálo, že těká pohledem z místa na místo a jediné, kterému se vyhýbá, je obličej její paní.

„Vyléčil Tyrrhax Avana?“ zeptala se Lucie, když procitla úplně. Mahlie přikývla.

Lucie se rozesmála.

„Jdeme. Připrav mi šaty, ale rychle. Chci ho vidět. A pak se půjdeme nasnídat, mám hlad jako vlk.“

Komorná jí bez řeči pomohla při oblékání. Byla ještě tišší než obvykle, jistě, nikdy toho moc nenamluvila, ale několik kratičkových vět z ní vždy Lucie dostala. Byť to byly jen odpovědi na otázku Jak vypadám. Dnes ani jednu.

„Proč jsi tak zaražená?“

„Nejsem, má paní,“ řekla rychle a potichoučku Mahlie. Lucie dupla.

„Tak to vyklop.“

Hankirka na to čekala. V očích se jí zablýsklo.

„Vládce, paní ...“

„Copak je s drahouškem Tyrrhaxem?“

„Odešel.“

„Škoda. Ale nevádí. Uvidíme ho jindy.“

Mahlia sklopila zrak, jak s nejvyšším duševním vypětím vystoupala až k vrcholu informace.

„Ale on ...“

„Tak co provedl?“ zeptala se Lucie vesele.

„Odnesl sebou malého pána.“

Erdio netrpělo nečinností. Sotva dokončilo přestavbu mozku, pustilo se do úprav periferních smyslů. V ten čas pocítilo, že je jeho činnost sledována. Obrátilo k vetřelci pozornost. Hledalo místo, kudy do vnitřního světa jeho vědomí pronikl; našlo telepatický kanál a vyslalo po něm průzkumníky. Kanál je zavedl k neuvěřitelně rozsáhlému zdroji informací.

Začalo ochutnávat. Přece jen bylo dítětem, a tak se krmilo chaoticky. Zapomínalo se kontrolovat. V okamžiku, kdy vzrušení z poznání a poznávání dosáhlo vrcholu, přerušil neznámý dobrodinec spojení.

Erdio znejistělo. Na určitý čas se uzavřelo do sebe a pátralo po způsobu, jak kanál obnovit. Ačkoliv dosazovalo do rovnice

nejrůznější proměnné, logická úvaha vždy mířila k jedinému výsledku. Případné negativní dopady nepřesahovaly v dětských řešeních Erdia povolenou mez a proto se ho rozhodlo realizovat.

Otevřelo oči.

Vysoké horečky dopravily Lucii do milosrdného stavu nevědomí. Blouznila, volala svého syna a proklínala Tyrrhaxe. Tennrifský dvorní lékař se zasmušilou tváří postával nerozhodně u jejího lůžka a marně se snažil nemoc zastavit. Pomohl jen Luciině tělu vyrovnat se s horečnatými stavy.

Po několika dnech se nemoc konečně vytratila a Lucie usnula hlubokým spánkem. Všichni obyvatelé Tennrifu zatajili dech a zhluboka se nadechli, až když sedmého dne procitla a vstala z postele.

„Jsem nešťastná, Mahlie,“ řekla Lucie komorné, tiše a k vlastnímu překvapení zatím neúspěšně vyčkávající výbuch vzteku.

„Nešťastná a zlá,“ dodala chladně. Nemoc jí sebrala emoce.

„Jak daleko je odsud do Anaximaru?“

Hankirka pokrčila rameny.

„Nevím, má paní. Vládce nás sem přenesl v létajícím voze.“

Na poslední slova dala bezděky nevěřící důraz, ta cesta pro ni dosud byla jedním z nejsilnějších životních zážitků.

„Jsme vůbec ve Shedaru?“

Hankirka si nebyla jistá.

„Mně odnesl ze Země přímo sem. Jsme-li opravdu ve Shedaru, potom musím za ním.“

„Ale paní...“

„Zjisti mi, kde se Tennrif nachází. Někdo to musí vědět. A potom se uvidí.“

Mahlie přikývla. Tušila, že její paní ještě nebude docela v pořádku, ale koneckonců, dostávala i bláznivější příkazy. Tohle ji přejde. Až se vyvzteká, vybrečí a uklidní, až seřve a zbije několik sloužících a rozbije

spoustu váz, vyráběných stejně jen k tomuto účelu.

V úklonu opustila místnost. Lucie zůstala sama.

V Anaximaru nikdo Avana neviděl. Tyrrhax ho umístil do svých komnat a byl jediným, koho smělo dítě spatřit.

Byl jediný koho *chtělo* spatřit.

Pro Erdio znamenal černokněžník neuvěřitelně rozsáhlou zásobárnu informací. Den ode dne dostávalo víc a víc údajů, a čaroděj ho čím dál tím víc také kontroloval.

Lucie by už svého miláčka nepoznala. Byl starý čtrnáct měsíců a vypadal jako desetiletý chlapec. Téměř všechnu přijímanou energii zužitkoval na růst tkání, bylo to jedno z pravidel hry, jež vymyslel Tyrrhax. Avan se nevzpíral. Bavilo ho hrát si.

Spolu s růstem stoupala i úroveň jeho znalostí. Rozhodně nebyla úměrná fyzickému věku. V obou směrech. Jako lidský tvor byl nesmírně inteligentní, pro Erdio bylo informací nezvykle málo. Zaostávalo. Ale Tyrrhax nepotřeboval Avana svobodného. Erdio muselo nejdřív přijmout Tyrrhaxovo vidění světa a ztotožnit se s ním.

Zatím se to dařilo.

O poloze Tennrifu neměl nikdo z jeho obyvatel představu. Všichni starousedlíci se shodli v tom, že palác leží daleko za Ohnivou hranicí a od Anaximaru ho dělí tisíce mil. Údolí nikdy neopouštěli, do něj je dopravila anaximarská magie. Měli co potřebovali, Tyrrhax se tu ukazoval jen občas a navíc o sobě dával předem vědět.

Ale Lucie byla pevně rozhodnuta. Vládce jí unesl syna a ona musí za ním. A nenechá se ničím a nikým zastavit.

Nakonec jí Mahlie přivedla zahradníka, který cestu z údolí znal. Byl to mlčenlivý hankir s zaječími rysy.

Stál před svou paní v obvyklém postoji venkovana před panstvem, hrbil se, chvíli hleděl do země a když ho oslovila, nedíval se na ni, ale těkal očima na všechny strany. Jen nežmoulal v sepnutých rukách čapku, ani si netiskl otrhaný slamák k hrudi, protože nic takového neměl.

„Vyvedeš mě ven?“ zeptala se ho Lucie. Pokýval nervózně hlavou.

„Dobře. Nikam neodcházej. Mahlie, sbal mi věci,“ rozkázala. „Nebudu na nic čekat.“

„Ale paní...“

„Tiše. Už jsem se rozhodla.“

Komorná zmizela.

Lucie se obrátila na zahradníka, který začal nenápadně přešlapovat. Nedělala mu dobře její přítomnost, většinou nestál o přítomnost kohokoliv a čehokoliv, co nemělo kořeny a listí.

„Pověz,“ navíc ho začala zpovídat, což mu na klidu nepřidalo. Jindy by si jeho nervozitu pěkně podala, tomuto druhu zábavy se už naučila, ale teď Lucii skutečně nezajímalo nic jiného, než cesta za Avaniem.

„Znáš cestu na Ohnivou hranici?“

„Ne, paní.“

„Budu potřebovat doprovod. Půjdeš se mnou?“

Hankir mlčel.

„Odpověz.“

„Teď kývl už jen jednou. Z poslušnosti. I pro to, co věděl.“

Lucie to poznala.

„Nepotřebuji Tyrhaxovy slouhy.“

Zahradník se ještě více přihrbil.

Kdybys tak věděla, co tě čeká, anaximarská paní.

Mahlia se objevila ve dveřích. Doufala, že už uplynula dostatečně dlouhá pauza, během níž se Lucie rozhodla jinak, nebo zapomněla. Jenže princezna na ní pohlédla snadno dešifrovatelným pohledem.

Byla na něj jen jediná odpověď.

„Vše bude brzy připraveno, má paní,“ špitla. Lucie vyskočila z křesla.

„Výborně. Připravilas mi nějaké šaty? Ne? Nevadí, půjdu takhle. Jdeme!“

Nešlo ji zastavit.

Plná energie vyrazila na nádvoří. Stál tam otevřený kočár, tažený čtyřspřežím sarn. Kočí, kterého viděla jen jednou, když se před časem nechala provézt kolem Tennrifu, se na kozlíku posunul ke straně, aby k němu mohl vyšplhat zahradník, lokajové úslužně pomohli Lucii po širokých schůdcích do měkkého sedadla a sami naskočili na stupátka vzadu.

Mahlia opravdu dokázala během chvíle zorganizovat vše tak, že to vypadalo jako dlouho připravovaná akce. Na oko.

Sama si stydlivě zabrala kousek místa naproti své paní.

„Kupředu!“ zavelela Lucie a vůz se pohnul. Vyjel z vnitřní brány, kola zarachotila po dláždění. Projel mezi živými ploty, sestřihanými do podoby stinných branek. Vjel do zahrad. Lucie roztáhla slunečník.

Zahradník vedl kočár kolem ovocných sadů na louku, za níž leželo malé jezírko, sbírající vodu z několika potoků. Kočár ho objel a zamířil do pozvolna stoupajícího svahu.

Cesta z mísy Tennrifu vedla po jejím obvodu.

Skrývala se v hlubokém úvozu, který se ve spirále kroutil vzhůru, byla plná prachu, někde zarůstala nízkým křehkým křovím, které pod kopyty zvířat a koly kočáru šustivě praskalo. Občas museli lokajové seskočit a pokračovat pěšky, aby vozu odlehčili, ale i když ji dlouhá léta nikdo nepoužíval, byla cesta sjízdná.

Lucie hleděla dopředu. Bez ustání vyhlížela mezerou mezi kočím a zahradníkem.

Hřbet údolí se blížil, kdyby se ohlédla, spatřila by palác v celé nádheře, jenomže Tennrif byl pro ni minulostí. Viděla se na cestě, na jejímž konci byl Anaximar a Avan.

Jízda na vrchol trvala necelou hodinu. Byla jednotvárná a kolébala ke spánku, ale najednou úvoz skončil a kočár se vyhoupl na hřeben. Tennrifské údolí, zahrady s palácem, velké jezero, o němž Lucie nevěděla, byly nalevo, na všechny ostatní strany se otevíral výhled do okolní krajiny.

Nedočkavě se rozhlédla.

Sklonila hlavu a její nadšení utrpělo pořádnou ránu.

Ráj kolem Tennrifu obklopovalo peklo.

Divoká, hornatá krajina, porostlá černými keři a pokroucenými stromy. Na jihovýchodě se z temných mraků valil déšť a do země šlehaly blesky, na západ se táhla žlutošedá poušť.

Země vypadala mrtvě.

Lucie se rozplakala.

Sloužící odvrátili zrak.

Tyrrhaxova tajná skrýš byla opravdu dobře ukryta. Tennrif s jeho zahradami a vodotrysky by tu nikdo nehledal.

Lucie netušila, že palác vybudoval anaximarský vládce ještě v době, kdy ve Shedaru panovali jiní. Odtud pocházela jeho moc a kdyby Lucie znala jen ty nejzákladnější magické praktiky, mohla by přímo z Tennrifu ohrozit Tyrrhaxe jeho vlastními zbraněmi.

Ale nevěděla to.

Cesta, kterou předtím počítala na dny, se po pohledu na nehostinnou krajinu zdála neuskutečnitelnou.

Vystoupila z kočáru a došla na okraj hřebenu, který byl na druhé straně strmější. Se zaťatými pěsti bezmocně zírala k obzoru.

„Vrátíme se do paláce,“ řekla, když jí vítr osušil slzy. Mahlie nedokázala potlačit radostné vypísknutí.

„Musím se na cestu pořádně připravit.“

* * *

Kočár znovu vyrazil na hřbet druhý den ráno. Lucie se už neusmívala a nemávala slunečníkem, upřeně zírala před sebe. Sbírala síly.

Tennrifské služebnictvo vyšlo před palác, aby se se svou bláznivou paní rozloučilo. Čekali den, možná dva, volna, po němž se velitelka vrátí, něco rozbije a po čase se uklidní. Možná se nevrátí vůbec.

Bylo jim to jedno.

Lucie jim naposledy pokynula. Poprvé přátelsky. Smutně se usmála.

A nechala minulost za zády.

* * *

Nahoře vanul silný vítr. Lucie vystoupila z vozu, kočí seskočil a odvázel sarnu naloženou zásobami. Mahlie povolila uzdu druhé.

„Nechceš si to rozmyslet?“ obrátila se Lucie na hankirku, „Já musím, ale ty ne. Bude to nebezpečné.“

„Půjdu s tebou, paní. Nemůžeš jít takovou zemí sama,“ trvala komorná na svém. Lucie mávla rukou. Vlastně ji přemlouvat nechtěla, byla ráda, že bude mít společníci. Jak dlouho a kudy vlastně půjdou, jestli do Shedaru vedou cesty nebo budou muset kráčet naslepo divočinou, nic z toho nevěděla a vzadu, za bezhlavou odvahou a zoufalým odhodláním, se tiše ozývala slabým hláskem nejistota.

„Jeďte,“ vyhnala tennrifského kočího. Lokajové naskočili na stupátka a kočí zapráskal bičem. Kočár se na kamenitém plácku pomalu otočil a vydal se na cestu zpět. Lucie se za ním nedívala, Tennrif ji už nezajímal.

Pohládila sarnu po mohutné hlavě a usmála se na Mahlii.

„Jdeme.“

Vyrazily. Kráčely po hřebenu a hledaly nejschůdnější cestu dolů. Po několika slepých stezkách, které je zavedly na okraj strmého srázu, narazily na úzkou roklinku, zvolna klesající do neznámé krajiny. Pohlédly na sebe, anaximarská princezna a její komorná, pozemšťanka a hankirka. Pomalu, krok za krokem se pustily do neznámé země.

Slunce na obloze se ukrylo za mrak.

* * *

Tyrrhaxova vojska, týraná vichřicemi a nepřátelským lijákem, bouřemi i ledovými sprškami, vyrazila k pobřeží. Tisíce mužů, z nichž stovky k němu nikdy nedorazily.

Potom se počasí uklidnilo. Jako mávnutí proutkem se utišil vítr, ustaly bouře a lijáky.

Nad zpustošenou krajinou zavládl mrtvý klid.

Mořští vládci vyčerpali obvyklý božský arzenál. Kontinent mu odolal. Bouře, vi-

chříce, krupobití a přívalové vlny přežil. Zemětřesení nepřišlo, možná takovými silami nedisponovali, možná se je báli použít.

Ke slovu mělo přijít něco pozemsky běžného.

Černá věž se znovu otevřela. Ne potají, jak se stávalo v poslední době. Zvuk jejího procitnutí bylo slyšet na stovky mil od pobřeží. Vládcí chtěli její pomocí velet svým armádám, které se blížily po moři, hnány příznivým větrem.

Shedarské vojsko na ně bylo připraveno. Stálo na pozicích a jediné, co mu chybělo, byl vrchní velitel. Anaximarský vládce se rozhodl bojovat na jiné frontě.

Poprvé zaútočil na Černou věž.

* * *

Kráčel před Avanem, ačkoliv to bylo zbytečné, Erdio znalo dopodrobna celý Anaximar. I místnost s křišťálovou koulí, přímým spojením s Mořskými vládci.

Čaroděj se dlouho rozmýšlel, kdy provést útok pomocí magie a Erdia. Ano, byl opravdu přesvědčen, že Avan stojí na vývojovém žebříčku o stupínek výše než Vládcí, ale opatrnost mu radila nevytahovat trumfy příliš brzo.

Kruh, v němž se koule nacházela, matně světélkoval. Tyrrhax pečlivě uzavřel dveře, zablokoval je zaklínadlem a potom, trochu nerozhodně, do kruhu vkročil. Avanovi vykázal místo u stěny.

Položil ruce na křišťál. Světlo zesílilo. Čarodějem proběhla vlna mrazivého mravenčení. Černá věž spojení nepřerušila. I to znamenalo hodně – Mořští Vládcí si nebyli jistí.

Co chceš?

Neodpověděl.

Porušils pravidla, zabouřila Věž. Máš poslední možnost se podřídít.

Tyrrhax se pousmál.

A zaútočil.

Avanovo vědomí mu předalo část své energie, Tyrrhax ji spolu se svými ničivými

příkazy vyslal do koule. Ta mohutný impuls pohltila a předala dál. Černokněžník nečekal na protiúder a pokračoval, jedna destrukční vlna stíhala druhou. Černá věž se musela otřásat v základech.

Avan stál bez hnutí, jen při záblescích, které z koule vycházely, přivíral oči. Volnou kapacitou mozku řešil složitou logickou rovnici. Tyrrhaxovo počínání v ní působilo jako rušivý element.

Po několika dlouhých minutách se čaroděj zapotácel a strhl ruce z křišťálu. Skončil. S napětím očekával odpověď.

Dlouho se nedělo nic. Potom se rozzářila sama koule, vzplanula bílým plamenem. Černokněžník odskočil.

Avan pohlédl lhostejně na křišťál.

Koule vybuchla. Tisíce drobných stěpů se rozlétly na všechny strany, Avan okamžitě zastínil sebe i vyčerpaného mága pružnou stěnou.

„Podařilo se?“ zeptal se Tyrrhax.

„Nevím, otče. S největší pravděpodobností ne.“

Erdio zapátralo v paměti a vybavilo si obraz Černé věže. Byl porušený. Věž na něm pokrývala síť drobných prasklin. Rychle se zacelovaly.

„Odolali našemu náporu,“ prohlásil po chvíli. Tyrrhax zaklel.

„Někde je chyba. Musíme ji najít.“

„Já chyby nedělám.“

„Ty ne, otče. My jsme někde udělali chybu.“

Vládce Anaximaru se usmál. Erdio se mu plně podřídilo. Zaútočilo dokonce na své pokrevní příbuzné. Ze zvyku Mořských vládců mu zůstal jen návyk hovořit v plurálu.

Cítil zadostiučinění. Vládl jednomu z Mořských vládců. Ačkoliv nikdy nespátril ostrovy a nedostalo se mu patřičného vzdělání, byl to Mořský vládce. A byl víc, genetický kód Pozemšťanky ho dovybavil, poskytl mu možnost chladné kombinace a posílil individualitu. Tyrrhax tím, že ukojil Avanovu touhu po poznání, se postavil nad Erdio, nahradil jeho spojení s mořskou komunitou, která, at

fungovala na jakékoliv bázi, byla až dosud tím jediným, co nedokázal porazit.

Ted' měl možnost i příležitost.

* * *

Shedarská armáda dorazila k moři. Nikdo se jí nepostavil do cesty, i počasí spalo. Zastavila se na určených pozicích, zakopala se a vyčkávala.

Deset tisíc skřetů ze severu obklíčilo Khai-tan.

Muži z Ittinu, táhnoucí pod praporcem knížete Hawwy, chránili jižní kraje. Bylo jich na třicet tisíc, dvojnásob velká armáda zůstala doma a strážila obnovenou hranici.

Dvě velká hankirská vojska prošla kolem haitanského lesa, aby se rozložila na útesech Delvar.

Anaximarská palácová garda byla připravena doprovodit vládce na místa prvních bojů.

Zatím všude panoval klid.

* * *

Divoká krajina kolem Tennrifu nebyla tak pustá, jak se na první pohled zdálo. Než se zešeřilo, uklopýtalý obě poutnice několik mil cesty necesty s příznakem slunce v zádech. Celou dobu měly pocit, že je někdo – nebo spíš něco – pozoruje. Tu a tam zaslechly zvířecí zvuky, zahlédly kradmé stíny mezi kameny. Ale nebylo to nic velkého a snažilo se jim to uhnout z cesty.

Shedar musel ležet někde na východě, protože z té světové strany ho omýval oceán. Na to, že nemusí být nejen na stejném kontinentu, ale dokonce ani ve stejném světě, se Lucie snažila nemyslet. Konečně, Mahlie věřila, že do Shedaru mohou dojít a její víra se přenesla i na její velitelku.

Večer se zachumlaly do příkryvek u malého ohýnku, živeného černými pokroucenými větvemi a kořeny, které hankirka sesbírala v malém kruhu na dohled Lucie. Nebyly na cestě více než několik hodin a už se jich zmocnil strach. Ocitly se mimo své

prostředí, přesto na sebe spánek nenechal dlouho čekat, fyzická únava zatím přemáhala psychickou.

Jenže už za několik hodin je probudil řev nočních šelem, podle hlasů mnohem větších, než malé ještěrky a myši. Instinktivně se k sobě přitiskly a do rána ani jedna z nich nezamhouřila oko. Vyděšeně se snažily prohlédnout tmu, oťrásly se při každém zvuku, který se v noční krajině ozval.

S prvními slunečními paprsky se unaveně vydaly na další cestu. Řídily se sluncem, bez možnosti odhadnout vzdálenost. Z Lucie začal rychle opadávat anaximarský nános sladkého nicnedělání. Na povrch vypluly některé z šikovných návyků pozemských a Mahlie se nestačila divit.

Putovaly po okraji nepříjemně tmavého pralesa. Na jedné straně hustý porost, na druhé kamenitá pláň, plná rozsedlin, z nichž vystupovala pára. Podle Mahlie to byl příznak blížící se Ohnivé hranice, Lucie s ní nesouhlasila. Hankirka jí vyprávěla o vysokém sopečném pohoří, ale krajina kolem byla víceméně rovná. Stejně tak i obzor.

Brzy se s tím smířily. I když to vypadalo, že celou dobu přešlapují na místě.

Potom se les rozrostl k jihu. Přiblížily se k jeho hranici a přenocovaly nedaleko mohutných kmenů s temnými korunami. Nechtělo se jim dovnitř, ale hvozd jim stál v cestě, slunce vycházelo nad ním. A projít jím musely. I když sebou vezly zásoby na několik dní, nebude trvat dlouho a pokud nenarazí na bezpečný zdroj jídla, nezбудe nic jiného, než se otočit a vrátit do údolí. S těžkým srdcem tedy překročily kořeny a vstoupily do šera vysokých majestátních stromů. Bály se toho, co by na ně ve stínech mohlo čekat, a to něco přišlo hned první noc, kterou strávily ve výmolu u obrovského kmenu, krčily se jako zajáci, přitisknuty jedna k druhé a opět nezamhouřily oka, protože sotva se les ponořil do naprosté tmy, rozzářila se nedaleko nich studená světla.

Ale nepřibližovala se, jen planula a šel z nich strach.

* * *

Přes husté větve se špatně pozorovalo slunce a jeho pohyb, proto byla Lucie na pochybách, nebloudí-li v kruhu nebo neputují jiným směrem. Ale přece jen kráčely na východ. Bezpečně.

Bledé záblesky zahlédly i přes den, někdo nebo něco je sledovalo. Ale nikdy se světýlka nepřiblížila, naopak, snažila se držet v uctivé vzdálenosti.

Začínaly si na ně zvykat. I na hvozd a jeho temnotu, která se už nezdála tak hrozná, protože neporodila nic, co by bylo větší než králík. A když se utábořily na noc a Mahlie našla dostatek suchého dřeva, aby mohly rozdělat slušný oheň, vrátily se na chvíli do pohody Tennrifu. Malé plaménky pro ně teď byly stejným přepychem, jako vybavení celého paláce, stačilo zavřít oči a představit si, jak praskají polena ve velkém krbu, že vlhký mech je brokát pohodlných křesel a vítr v korunách zurčením vody v zahradní fontáně.

„Mahlie, tohle je nádhera,“ řekla Lucie, když natáhla nohy k ohništi, nastavila žárůchodidla a zahleděla se vzhůru do tmy, kterou občas prozářila jiskřička z hořících polen.

„Ano,“ souhlasila komorná a myslela to tak upřímně, že ani nedodala *paní*. Chvilí se mlčky nořily do příjemných vzpomínek.

Potom si obě téměř současně uvědomily, že jim chybí něco současného.

Studené oči, které je celou dobu pozorovaly, zmizely.

To nebylo dobré. Ať už to znamenalo cokoli – že se blíží něco velkého, co světýlka zahnal, nebo se tiší pozorovatelé sami k něčemu chystají.

Nejistota netrvala dlouho.

Vzduchem prolétlo tmavé tělo a přistálo uprostřed ohně.

Obě zaječely.

Něco mohutného rychle ušlapalo oheň a znovu se skokem vzneslo k obloze.

Lucie se vrhla Mahlii kolem krku.

„Co to bylo?“

Hankirka neodpovídala, přitiskla se k Lucii, objímala ji ještě silněji než princezna jí, a drkotala zuby.

V temnotě se znovu objevily oči.

Přiblížovaly se.

Poutnice zatajily dech.

Slabý svit ubývajícího měsíce odhalil strašidelně vyhlížející stíny, veliké shrbené postavy, které se vynořily ze tmy a stanuly v mlčenlivém kruhu kolem posledních řežavých uhlíků. Svítící oči je přísně sledovaly, stejně jako kontrolovaly obě ženy, které bez hlesu čekaly co bude dál.

Jeden z nich zachrčel. Znělo to výhrůžně, ale byla v tom slova, promluvil na ně řečí, které ani jedna z nich nerozuměla. Chvilí vyčkal, potom se chrčení opakovalo.

Lucie ucítila, jak jí Mahlie ztěžkla v náruči.

Omdlela, což pro ni nebylo zvláštní vyznamenání – její paní projevila větší odvahu. Ale Lucie měla za sebou podobných setkání víc – třeba první s příslušníky Mahliina národa.

Stíny, až na těch několik slov, dál stály nehybně a tiše. Lucie polkla chuchvalec slin.

„Nechceme narušit vaše území. Chceme jen projít. Do Shedaru. Ale vy my stejně nerozumíte.“

Mluvením jí trochu odlehlo, odpomohla si od ledovým potem se prozrazující hrůzy. Zůstaly v ní jen obavy a strach.

Po chvíli ticha znovu promluvil ten, který stál nejbliž.

„My neublízíme. My chráníme. Vy neděláte Velkého pojídače.“

Vykulila oči. Neznámý, teď už srozumitelně, pokračoval.

„Vám je zima a my pomůžeme.“

A přistoupil blíž, protože pozemšťanka nechtěně kývla a on ve tmě dokonale viděl.

* * *

Černé lodě vyvrhly svůj náklad. Tisíce ridhaských bojovníků zaplavily pobřeží a narazily na odhodlané Tyrrhaxovy vojáky, zakopané na pozicích. Obě armády se do sebe

zahryzly a na pláži padla první mrtvá těla. Mračna šípů létala ze strany na stranu. Z východu vanul silný vítr.

Tyrrhax zuřil. Narychlo postavený velký stan stál na dohled Černé věže a pán Anaximaru jí co chvíli hrozil a spílal. Avan stál tiše u velkého stolu s mapou válečných operací.

Pán Shedaru měl nyní jedinou jasnou představu. Odolat náporu z moře a až Mořští vládci ochabnou, okamžitě přejít do protitoku. Nemohl se vydat na oceán – měl ale znalosti, které mu umožňovaly průnik přes sféry, a těch chtěl využít k přechodu vojsk na ostrovy Mořských vládců. Zatím však nemohl postrádat jediného vojáka. Bránila mu v tom moc v podobě Černé věže. Ta sama mohla jakýkoliv přesun narušit, přesměrovat ho jinam – a Tyrrhaxova armáda se mohla objevit mezi vulkány Ohnivé hranice stejně jako v Metallahu.

Spojení s Anaximarem bylo přerušeno. Nezbylo nic jiného, než se vypravit Černé věži na dohled, riskovat, že ukáže svou potenciální ničivou sílu, a sám udeřit jak jen to bude možné.

A určení toho okamžiku patřilo Avanovi.

Trvalo to osm dnů. Osm dnů tíživého ticha před bouří, kdy anaximarská armáda tábořila na dohled věže. Černý kolos se nijak neprojevil, ani nezvýšil magický potenciál. Zvědové nehlásili žádného nepřítele.

Možná tu něco nehrálo. A možná že si Vládci prostě byli jistí.

Nepřestával vát jižní vítr. Byl teplý, přicházel jako předvoj tlakové výše, která se v tuto roční dobu obvykle šířila z Ittinu.

I počasí se umoudřilo.

Osmý den začala Tyrrhaxovi docházet trpělivost. Ztrácel čas.

Kolem poledne prošel mezi skřety své osobní stráž, která hlídala velitelský stan. Ten už několik dní patřil pouze Erdiu. Ani Tyrrhax ho nevyrušoval častěji než bylo nutné.

Avan stál v přítmi rohu. Připomínal mechanickou hračku, loutku, zbavenou iluze života,

protože dnešní účel už splnila a do příštího představení může odpočívat.

„Jsi hotov?“ zeptal se úsečně Tyrrhax. Avan přikývl.

„Potom tedy začneme.“

Neptal se jak dlouho už *je hotov*, ani proč ho o tom neinformoval. Erdio nefungovalo jako jiní. V jistém smyslu mělo opravdu blíž ke stroji.

Černokněžník se otočil a vyšel znovu ven. Rozhlédl se, tak trochu teatrálně, aby upoutal pozornost elitních gardistů, kteří se zdržovali v blízkosti stanu a už osmý den trpělivě čekali na rozkazy. Pokynul Mahrúzovi, vysokému hankirovi, který gardistům velel. Hankir okamžitě přiskočil.

„Zaútočte!“

Mahrúz se na nic nevyptával. Obrátil se a zaštěkal rozkazy. Anaximarská garda se zaježila hroty kopí.

* * *

Zbytek noci Lucie probděla, její obavy byly přece jen velké. Podivní obyvatelé lesa jim nabídli hrubě vydělané, pelichající a zapáchající kožešiny a opět se stáhli do tmy. Jejich oči svítily. Teď, když věděla, komu patří, nepůsobily tak nebezpečně.

Strach z ohně pochopila, pro obyvatele lesů nemohlo být nic horšího, než požár – o tom svědčil výraz *Velký pojídač*. Ve svém jazyce určitě neměli jiný výraz, jinak by se ho naučili shedarsky. Lesní muži nebyli na vysokém stupni civilizace, dost možná ho ani nepotřebovali – a v blízkosti vulkánů Ohnivé hranice měli s ohněm jen špatné zkušenosti.

Doufala, že znalost shedarštiny znamená blízkost jeho hranic. Nemohla vědět, že lesní národ nezná žádnou jinou řeč a jazyk, kterým je oslovili, vytáhli telepaticky z jejího vědomí, porovnaného s vědomím hankirky. Byl společný oběma.

V rozsahu svého vlastního jazyka dokázali lesní muži hovořit jakoukoliv řečí – přiřazovali prostě ekvivalentní výrazy svým slovům, drželi se jednoduché gramatiky, jejich vlastní

jazyk byl příliš přesycen empatií a abstraktními představami, aby potřeboval něco jiného, než pevnou linku slovosledu a časové postavení ve větě.

Oheň v jejich myslích neměl vznešenost a expresivitu, aby se obtěžovali dávat mu vlastní jméno. Byl to jen parchant popisu, vyjádřený činností.

Na denním světle se lesní muži nezdáli tak příšerní. Jejich tváře byly sice zvířecí a z pootevřených úst trčely dravčí špičáky, ale velké vykulené oči tvořily šera působily vesele. Lucii připomínali zpustlé hankiry a jistě to nějací Mahliini příbuzní byli.

Nemluvili. Po rozednění se stáhli do přítmi lesa a jejich oči se jen tu a tam zablýskly. Teď, když poutnice své průvodce znaly, jejich obavy se zmenšily. Netušily sice, jaké mají lesní muži úmysly, zlo však v nich nebylo. Lucie se domnívala, že prostě jen dávají pozor na to, aby ony nepodpálily les a snaží se ve vši slušnosti ukázat nečekaným návštěvníkům dveře, Mahlie se snažila nemyslet na nic. Přesto se jí do hlavy vloudila neuvěřitelně drzá myšlenka na to, že čestná stráž patří spíše jí, než její paní.

Obě měly svým způsobem pravdu. Ale to už bylo vše v pohybu a do hry vstupovaly daleko mocnější síly, než je oheň a krása.

* * *

Hankirové postupovali pomalu. Skrývali strach, který v nich tmavá masa věže budila, ale kráčeli pomalu jako na přehlídce, v několika vyrovnaných řadách. Stočili se do pravidelného půlkruhu, aby nehybně stojící stavbu obklíčili. Každým okamžikem čekali protiútok, ale ticho rušily jen jejich kroky a šum větru. Černou věž nechránili Ridhadší. Nebyl tu žádný viditelný nepřítel. Až na věž samu.

Po nekonečně dlouhém čase dorazili gardisté před bránu. Tyrrhax zatajil dech. Neodvažoval se pomyslet na okamžik, kdy Věž spustí svou obranu. Neodvažoval se pomyslet na to, že se nebude bránit vůbec.

A přece se nebránila.

Vyrovnaná řada hankirů se zastavila několik desítek kroků od věže. Potom se rozevěřela.

Mezi vojáky prošla pomalým krokem postava v dlouhém plášti s kápí přes hlavu. Beze spěchu, ještě pomaleji, než k ní postupovali gardisté, kráčela k bráně. Rozhodně to nepřipomínalo útok, spíš vojenskou přehlídku, jejíž velitel vstupuje na tribunu pro generálskou poctu.

Avan se zastavil krok od brány a zvedl hlavu. Prohlédl si strmou hladkou stěnu a lhostejně, jako by nešlo o nic jiného, než o podvědomé poplácání sarny po hřbetě, se dlaněmi dotkl temných veřejí.

Byly na dotek příjemné, chladivé a hladké.

Nadechl se a do konečků prstů mu z těla projela žhavý impuls.

Energetický potenciál Věže nestál za nic. Ale chladná hmota byla připravena absorbovat jakékoliv možné kvantum energie a vyzářit ho zpět v obranné reakci. Tušil to. Neměl v úmyslu útočit hrubou silou. Uměl to jinak a mnohem lépe.

Jeho vědomí vstoupilo dovnitř.

Složitá struktura spodních pater se ukázala být odlehčujícími konstrukčními prvky, pravděpodobně neměla jiný význam, než rozkládat obrovskou hmotnost věže. Nezdržoval se jí a vyrazil po šroubovitém schodišti, vinoucím se osou budovy. Stavba nekladla odpor. Postupoval rychle, ale nepřestal přitom důkladně pátrat po pastech.

První známku přítomnosti nepřátelského organismu zachytil před vstupem do nejnižšího patra. Vstoupil raději do stěny, ačkoliv pohyb v mrtvé hmotě byl obtížný. Proplul podlahou a obkroužil patro. Uprostřed ucítil život.

Byla to malá kulička, chvějící se v kulovém loži Nereagovala. Čekala člověka.

Vešel do ní.

Nekonečná pláň neskrývala nic, kromě jednoduchých svazků, ovládajících primitivní pseudozbraně. Avan si dovedl představit útočníky, zachvácené na povel tohoto zařízení

vizemi obřích létajících chobotnic. Ale nic jiného, kromě iluzí, tahle část neuměla.

Uprostřed Ničeho našel cestu vzhůru. Přecházely přes ní obrazy okolí – spatřil sám sebe, dotýkajícího se brány, skaliska na obzoru, drobné postavičky vojáků. Oblaka na nebi. Po cestě vystřelil nahoru, přesvědčil se, že není očekáván, a vynechal několik pater. K řešení úlohy nepotřeboval znát ani jejich topologii, ani obsah.

V centrální oblasti opustil proud intelektu a vrátil se do trojrozměrného světa. Spatřil Sín zrcadel.

A v nich svůj obraz.

* * *

Postava před branou Černé věže se zachvěla. Tyrrhax, stojící na voze za řadou vojáků, strnul. Hankirští gardisté polekaně ustoupili o krok zpět.

* * *

Hledělo na něj nekonečné množství jeho vlastních očí. Musel potlačit narůstající emociální vlnu. Ne, Oni ho vidět nemohli. Ale věděli o něm. To stačilo. Ucítil tlak. Ve středu místnosti ho mohli snadno napadnout, proto raději ustoupil. Klesl k podlaze a potom se po spirále rozletěl kolem zrcadel.

Oči sledovaly jeho dráhu.

Zrychlil. Nebyl si jistý, nakolik je na tomto místě zranitelný, ale věděl, že rychlost mu dává šanci útočit a pokud zaútočí dostatečně razantně, nebude obranu potřebovat. A útočit mohl. Právě na tomto místě.

Náhle prudce vyrazil vzhůru.

Skla popraskala.

V ústředním nervovém centru Černé věže se lhostejný klid pomalu měnil v nejistotu. To, že byl zrcadlový sál ztracen, samo o sobě nepředstavovalo hrozbu, na to v podstatě stačilo obyčejně kladivo, znepokojující byl způsob *jakým* byl zničen.

Tvůrci obranných mechanismů věže s ničím takovým nepočítali. Uvolněná mysl nepatřila k možnostem shedarských národů.

Organismus Černé věže se cítil zaskočen.

Právě s tím Avan počítal. Váhání mu dalo čas a nervozita prozradila směr, jakým pokračovat. Díky jí lokalizoval nervové centrum; aby nepřišel o první výhodu, okamžitě udeřil.

Vplynul do nekonečného prostoru myšlenek a s rozmyslem udeřil na několik vedlejších oblastí současně. Centrum odpovědělo simultánní palbou, která měla zablokovat přístup Erdia do nechráněných vnitřních oblastí. Jednoduchá logika Věže se soustředila na jediné možné, při stavbě očekávané nebezpečí – destrukci. Opevňovala jeden uzel za druhým, snažila se zbývajícími zdroji útočníka odrazit. Ale Avan neničil. Intelektuální převahou si podřizoval obranné systémy a obracel jeden po druhém proti Černé věži. Zahltit centrum bouří pocitů. Byl omezen pouze svou fantazií a znalostmi, ale struktury, jež si chtěl podřídit, neznaly ani to málo, které znal on.

Věž mu rychle podléhala. Poslední, co dokázala proti jeho vůli, bylo vyslání myšlenkové zprávy svým někdejšími pány.

* * *

Brána se otevřela.

Hankirská garda polekaně ustoupila a vojáci sevřeli zbraně v očekávání útoku. Ale nevyšlo nic, co by se jim chtělo postavit. Muž, který se dotýkal základny Věže, se pohnul a několik kroků odstoupil. Zvedl ruku.

Vzduchem se rozlil měkký akord a černé veřeje brány se neslyšně zavřely.

Tyrrhax, stojící v kruhu svých osobních strážců, se prudce nadechl a potlačil v sobě chuť křičet radostí. Byla to nekonečně dlouhá a namáhavá doba, od první myšlenky, přes léta hledání a pokusů, až po zrození Erdia. Před dávným časem mu dali vládu nad zemí, aby si ji vzápětí vzali zpět, zaplatil svou nezávislostí a odváděl daň mementu velké moci, která ho může nahradit. Ale i on za u dobu vyrostl. Už tehdy měl v úmyslu se Mořských vládců zbavit, jenže smlouva s nimi byla

mnohem horší, než předpokládal. Stejně jako jejich skutečná moc.

Ale anaximarský černokněžník uměl být trpělivý. Dokázal i předstírat dokonalou *netrpělivost*, a to ho přivedlo až sem a na vrchol.

Stal se pánem Černé věže.

Ted' už byl vládcem země on.

* * *

Návrat do Anaximaru byl triumfální. Po obsazení Černé věže a zastavení jejího vlivu byly armády Mořských vládců smeteny do vln. Rázem se ocitly bez spojení a bez podpory, zatímco shedarské voje, posílené tou zprávou, udeřily veškerou silou. Bojovalo se snad ještě v Ittinu, ale Tyrrhax na to nemyslel.

Skutečnému pánu Shedaru už nikdo nemohl diktovat podmínky.

Zbývalo jen uskutečnit druhou část plánu, protože bez totální porážky Mořských vládců nemohl být naprosto klidný. Budou se bránit. Už nyní vědí, že na anaximarské straně je něco, co je dokáže ohrozit, ale netuší podstatu. V nejlepším případě se domnívají, že jsem zvládl stejné umění, jakým se zaobírali sami. Ale o *něm* si nemohou myslet víc, než že je jen nástrojem, prodlouženou rukou mé mysli, ty dobře skryté, ale ne neodhalitelné znaky jsem do něho vložil právě proto.

Avan seděl, s nepřítomným pohledem zaměřeným kamsi do nekonečna, naproti Tyrrhaxovi. Co se asi odehrávalo v jeho hlavě? Vládce to zajímalo. Ale dokázal by to pochopit? I když nepochyboval o tom, že *je* nejlepší, usoudil, že pochopit myšlenky Erdia by mu trvalo příliš dlouho.

Ti ostatní by je nepochopili *nikdy*.

Jediné, co potřebuji, je jeho loajalita, řekl si nakonec. A tu mám.

Zahrady Xyrne už byly na dohled.

Strávím v nich nějaký čas, abych si odpočinul, rozhodl se, když minuli prázdné stanoviště předsunutých hlídek. Avan zatím

vypracuje plán na dobytí ostrovů. Je k nezaplacení.

Byl.

A kde jsou ti zatracení strážníci? Oslavují?

Kočár náhle zastavil a prudké trhnutí málem srazilo Tyrrhaxe ze sedadla. Zapřel se o stěnu.

„Co se, u všech d'áblů, děje?“ zařval. Nikdo mu neodpověděl. Vyhlédl z okénka, aby si nejdřív všiml strnulých tváří doprovodu.

Vyklonil se ven a strnul také.

Zahrady Xyrne neexistovaly.

Údolí pokrýval hustý černý dým. Do Tyrrhaxova nosu udeřil pach spálených rostlin. Černokněžník vyskočil z vozu, pozvedl ruce a kouř, který se začal stahovat kolem jeho nohou, se rozplynul.

Nevěřil svým vlastním očím.

Z dýmu vystupovaly zmrzačené pahýly stromů, zborcené konstrukce dřevěných letohrádků i altánů. Voda z jezírek a umělých bystřin se vypařila. Hladina velkého jezera, které tvořilo přirozený střed Xyrne, pokrývala olejnatá vrstva popela, rozmetaných mol a pramiček.

„Co se tu stalo?“ vykřikl zděšeně.

Tváře jeho průvodců mlčely.

„Kdo si dovolil spálit mé zahrady?“

„Oni,“ řekl tiše Avan, který poslušně vystoupil za ním. Tyrrhax se k němu překvapeně otočil.

„Cože? Chceš mi namluvit, že místo toho, aby bránili Černou věž, tak zaútočili na Anaximar?“

„Ne.“

Avanova lhostejnost Tyrrhaxe rozčillovala.

„Tak co to tedy má znamenat?“

„Demonstraci síly. Jsou rozhořčeni.“

Ano, to dávalo smysl. Z poslední moci nad pevninou – možná bych udělal totéž, kdybych ztratil nervy.

„To už jim není nic platné,“ řekl s uspokojením. „Ted' už se mohou vztekat jak chtějí. Nad Shedarem už nevládnou.“

Avan mu pohlédl do očí. Kdyby byl více lidský, odrážela by se v těch jeho marnost nad nesmyslně pomalým myšlením lidí.

„Moc těch, kteří si říkají Mořští vládci zůstala v této zemi nezměněna,“ řekl monotónním bezbarvým hlasem.

Tyrrhax nechápavě zavrtěl hlavou.

„Máš přece pod kontrolou organismus Černé věže. Nebo snad ne?“

„Máme pod kontrolu organismus Černé věže,“ připustil Avan klidně, „Ale na konečném stavu to neznamena podstatnou změnu.“

Tyrrhax zbledl. Jako by mu někdo pod nohama podtrhl zemi.

„Jak to? Zničili jsme přece jejich základnu na pevnině. Porazili jejich vojska. Černá věž je...“

„Symbol,“ doplnil klidně Avan. „Postavený především jako místo, přes nějž lze komunikovat s oceánem. Připomínka existence, působící především psychologicky.“

Tyrrhax vykřikl. Bylo mu jedno co křičí a bylo mu jedno, kdo ho poslouchá.

Celá ta dlouhá léta považoval věž za předsunutou pevnost Mořských vládců, nebyl sám, už dávno před ním se ji řada shedarských panovníků i mágů pokoušela dobýt a ovládnout. Nikomu se to nepodařilo, až jemu – a jeho Erdiu, jemuž Černá věž nedokázala odolat. A celá ta dlouhá léta se mýlil.

Byla to vějička, na níž se všichni chytili. Věž odolávala fyzickým i magickým útokům, dokázala je pohltit a vrátit a Tyrrhax se cítil jako bůh, když přišel na to, jak jednoduché je si pevnost Mořských vládců podmanit.

Ale ten pocit byl pryč.

Proto se tak jednoduše podala. A anaximarští vojáci zvítězili ne díky Černé věži, ale psychickou silou, kterou jim dala informace o jejím pádu. Jenže stejná informace znamenala pro Mořské vládce důležitou zprávu o tom, jaké zbraně jejich protivník umí použít.

Když se uklidnil, zůstal strnule hledět na převalující se chuchvalce dýmu a jeho zrak vzplanul šíleným odhodláním. Teď už nemohl zastavit, sklonit hlavu a přiznat porážku. To neuměl. Musel vše vsadit na jedinou kartu.

Pokud už není pozdě.

* * *

Horský hřbet Ohnivé hranice se halil do dýmu vulkánů. Země tu duněla pod nohama a z puklin se vylévala láva. Vzduch byl plný těžkého sirného zápachu.

Lucie podepírala unavenou Mahlii a usmívala se. Cesta z Tennrifu na hranice Shedaru jí teď připadala jako krátký výlet; Mahlii spíš jako nejdelší pout' jejího života, a také to nejdelší cesta byla. Urazily stovky kilometrů divokou krajinou a to, co je čekalo teď, už byla relativně krátká procházka.

Běsnící sopky je nutily co nejrychleji opustit Ohnivý konec a sejít do úrodných krajů pod ním. Lucie nenechala Mahlii dlouho vydechnout, po krátkém odpočinku vyrazily dál, jejich cílem bylo první obydlené místo, které znaly – byť jen z vyprávění – Tyrrhaxova pevnost Nubbos. Hankirka věděla, že je to nejzápadnější opěrný bod shedarské moci a jedno z míst, kam zasloužilí důstojníci odcházeli na odpočinek, z téhle strany nikdy nikdo Shedar neohrozil. Nubbos tu stál odnepaměti a odnepaměti byl také jediným sídlem v kraji. Mohly ho minout, ale každá cesta, která projeví známky užívání, povede k němu.

Sestoupily úzkou soutěskou a vnořily se mezi kopce podhůří. Hustý porost a vysoké stromy jim připomenuly krajinu na druhé straně, zemi podivných lesních bytostí, ale zároveň už z nich byl cítit Shedar. Údolí se rozšířila a vulkány se ponořily za obzor. Dívky čekala poslední noc v divočině.

Mahlie cupitala za neúnavnou Lucii a přemýšlela o tichém mechu a měkkém panském loži z kapradin, které v poslední dny představovalo ten největší dosažitelný přepych. Ale spokojila bych se i s pláckem víceméně bez kamenů, zachumlaná do kožšiny od lesních mužů. Zkoušely jsme všechny květiny, na které jsme cestou narazily, ale stejně pořád páchnou.

Koukala pod nohy, při dlouhých dnech nekonečného pochodu bylo lepší pozorovat roztrhané boty než hledět na neznámý obzor. Proto úlekem vypískla, když náhle narazila do zad své velitelky.

Lucie se zastavila v horském sedle, odkud se jim poprvé otevřel výhled na nížiny. Slunce za jejich zády se chystalo zapadnout.

Anaximarská princezna se rozhlédla po kraji, který se stal jejím druhým domovem a v němž byl nyní Avan.

Zatajila dech, protože to, co viděla, nemohla být *ta země*.

Pustá pláň beze známky života připomínala divokou krajinu kolem Tennrifu.

„To není možné,“ vzdechla. V šeru, které rychle padalo na zemi zahlédla mihotavé body.

Shedar hořel.

ČÁST ČTVRTÁ

V prostoru se na okamžik otevřelo okno. V nepopsatelné barvě nicoty zazářila trojice jasných hvězd, potom se obloha znovu vrátila k olovené špině. Tři postavy, které nicota postavila na návrší, vykročily dolů.

„Opravdu si myslíš, že jsme doma?“ zavřel Tiborwa, nevěřicně se rozhlízející na všechny strany. „Tedy v Alatu?“

Začenichal. Ne něco, ale téměř všechno se mu nezdálo. Nebylo to ani v barvě oblohy, ani v podivném zápachu – z Ohnivého konce byl zvyklý na horší.

Možná to byl vítr. Přicházel v poryvech, přinášel prach a velké těžké kapky podobné spíš oleji, než vodě.

Alfirk pokrčil rameny. Aithra neříkala nic. Cesta mezi světy ji vyčerpala.

„Vypadá to tady spíš jako v pekle.“

Krajina, do níž vstoupili, byla pustá. Ohořelé kmeny a spálená země, půda posetá hlubokými trhlínami. Nikde ani známka po čemkoliv živém. Vypadat tak určitě neměla, i když skřet tudy procházel jen jednou před lety, a to ještě za tmy a co nejrychleji, jak jen dokázal.

„Co teď?“ zeptal se, když ušli asi míli a spálená krajina nebrala konce, „Sebereme své voje a vyrazíme na Anaximar? Totiž – zamlouval bych si funkci aspoň dvou maršálů. Mužstvo si taky zastanu sám.“

„Nemel,“ řekl Alfirk, „Jsme doma. A nevím co teď.“

„Myslel jsem, žeš celou tu dobu vymýšlel nějaký skvělý plán,“ broukl Tiborwa.

„To ano. Jenže skvělý zrovna není. Mám nějaké představy.“

„Zkus se jim věnovat.“

„Budeš se vztekat.“

Tiborwa mávl rukou.

„Jak chceš. Můžeš si vybrat – buďto vyrazíme do Údolí světla...“

„Cože! Ty si nepamatuješ, jak nás ten dědek přivítal na pobřeží?“ vybuchl skřet.

Pokračoval by, ale výraz čarodějova obličeje ho donutil zavřít ústa.

„Anebo na Ostrovy.“

Ze skřetova hrdla se ozvalo zabublání, jak se kletby a nadávky hrnuly ven a vzpříčily se o nenadálý strach.

„Alfirk určitě ví, co dělá,“ řekla slabým hlasem Aithra. Tibrowa ztichl. Aithřina přítomnost mu připomínala jednu ze sil, proti níž se staví.

„Lepší místo neznáš?“ zeptal se ještě jednou tiše.

„Ne pro ni,“ ukázal Alfirk na Aithru, opírající se o kmen stromu, který jakoby zázrakem přežil smrt svých okolních bratří.

„A vlastně ani pro nás.“

Skřet se zašklebil. Věnoval ženě letmý pohled a rychle se odvrátil k zvlněnému obzoru.

„Snad se z toho plesnivého dědka nepozvracím. Nebo on ze mně. Tak jdeme?“

Šli. Zemi krutě poznamenala vichřice, mnoho stromů bylo vyvráceno z kořenů, lesy sežehl požár. Aithru většinu cesty nesl Tiborwa. Seschlá stařenka pro něj neznamenal větší zátěž.

Cestovali jen večer a k ránu, den ani noc nebyly bezpečné.

„Tyrrhax bojuje s Mořskými vládci,“ vysvětlil Alfirk. „Má mocnou zbraň – jinak by si to nedovolil.“

„Jo. A vyhraje?“

„V každém případě to dopadne špatně. Vzal si větší sousto, než může sežvýkat. Když ho zvládne, bude nejmocnější a nastane skutečná vláda tmy. Když se zadává, Mořští vládci zničí Shedar aby se proti nim už nemohl nikdo postavit.“

„A proto se vlečeme k tomu dědkovi?“ odplivl si Tiborwa. „Jeho se tahle legrace netýká?“

Alfirk pokrčil rameny.

„Norax věří, že Vládci zlikvidují Tyrrhaxe a on potom vyjedná mír nebo je zažene. Ale kdo ví, jak to dopadne. Musíme to udělat sami.“

„Seknout Vládce?“ zařval skřet. „Ty seš opravdovej blázen.“

„Zastavit Tyrrhaxe. Možná ještě není pozdě.“

Skřet něco zavrčel.

„Radši jdem“, ne?“

Trvalo jim několik dní, než dorazili na kraj lesa Ai-kerů. Obešli ho, protože Ai-kerové nechtěli nikoho pustit dovnitř a Alfirk to respektoval, ačkoliv věděl, že pro něj by výjimku udělali. Pak už byli blízko údolí. Tiborwa navrhl, že raději počká venku.

„Možná to tak uděláme,“ kývl Alfirk, „Ale kdo ví, zda bychom se znovu potkali. Byl bych raději, kdybys zůstal až v průsmyku.“

„Abys nemusel tahat všechny ty krámy, co?“ rýpl si skřet. „Tebe ne, Aithro, ty nevážíš už vůbec nic.“

„Drž hubu,“ řekl vztekle Alfirk.

Tiborwa se po něm překvapeně ohlédl.

* * *

Skřet si nebezpečí uvědomil jako první.

„Jsou tady, Alfirku.“

Nezastavil se, jen si opatrně přerovnal náklad tak, aby se ho mohl případně okamžitě zbavit.

„Kdo?“

„Mettalahští skřeti. Nejspíš i s tím opičákem, jinak by se rozutekli. A jsou tady už hezky dlouho, ten jejich odpornej severskej smrad zalezl i do země.“

Vlastně jsem s tím měl počítat, uvědomil si Alfirk. Norax je jediný kromě Vládců, kdo se může Tyrrhaxovi *opravdu* postavit. Já si to vlastně jen namlouvám. Jsem jen takový blázen.

Pochmurně se usmál.

„Vezmeme roha?“ zeptal se tiše skřet.

„Zkusíme projít.“

„Jo, přesně tohle jsem chtěl říct,“ prohlásil ironicky Tiborwa. Sundal batoh a vysypal jeho obsah na zem.

„Takže tu pro jistotu necháme všechno zbytečný, co? Kdybychom museli rychle utíkat.“

Zručně přebíral věci. Stál přitom k Alfirkovi zády. Čaroděj si uměl představit výraz jeho obličeje – trocha zoufalého vzteku, něco beznaděje, a narůstající potěšení z možného boje. Skřeti rádi stáli protivníkovi tváří v tvář a Tiborwova nenávist ke skřetům z Mettalahu přetrvala celou tu dobu od skřetích válek.

„Nechte tady i mně,“ řekla Aithra, „Já jsem zbytečná.“

Alfirk zatnul zuby a sykl.

„Jsi jediný, co musím k Noraxovi dostat. Všechno ostatní mám zde,“ dotkl se ukazovákem spánku.

„On jediný ti může pomoci.“

„Jdeme na to?“ skřet skončil provizorní úklid a notně splasklý tlumok už měl na zádech. „Pojď, Aithro, ponesu tě a Blázen nám vyčmucha cestičku. Zbytečný věci jako jsou skřeti a bílí čarodějové zakleje do smradlavý vody.“

Opravdu pookřál. Ted', když měl před sebou obvyklé nebezpečí v podobě ostrých zbraní a protivníků z masa a kostí, i možnost vybití energii v nějaké rvačce, byl klidnější.

Propletli se mezi kameny a zamířili do průsmyku. Zadní hlídky nebyly ostražité, ale jak se blížilo hlavní ležení, stávala se situace složitější. Museli se ukrývat. Cesta jinudy nevedla, hřebeny byly plné hlídek a strmé skály za údolím se zdolat nedaly.

„Hele, mám nápad,“ zašeptal Tiborwa, když odpočívali ve skrytu křoví, „Můžeme jít klidně jako na procházku – když si vás chyt-nu.“

Než stačil Alfirk něco namítnout, Tiborwa shodil ze zad batoh a ztratil se. Pod jeho nohama zapraskalo několik suchých klacíků, potom už čaroděj neslyšel nic, co by prozrazovalo, že skřet je někde v okolí. Občas se ozval vzdálený hlas nějakého z vojáků, ptačí trylek nebo vítr ve větvích, na Tiborovu přítomnost někde poblíž nic neukazovalo.

Ale vrátil se záhy, navlečený do metallažské zbroje.

„Kdyby nic, tak jich je aspoň o jednoho míň.“

Nebylo to špatné. Pokud na někoho narazí, mohou získat čas tím, že je Tiborwa bude vydávat za své zajatce. V každém případě v tom nebylo víc rizika, než v nenápadném plížení ve stínech.

Polotajným přesunem zdolali velkou část průsmyku. Nezbyvalo jim mnoho, jen přejít přes práh údolí a potom vkročit na Noraxovo území, Alfirk nepředpokládal, že by Norax slevil byť jen metr ze své hranice.

„Stůj!“

Hlídky se před nimi vynořila tak náhle, že Tiborwa jen tak tak předal Aithru Alfirkovi.

„Co to máš?“

„Co by, hnusáci. Zajatce. Vlezli do průsmyku, asi chtějí navštívit starýho.“

Skřeti zavrčeli. Potili se v neprodyšných kabátcích ze silné kůže, v hrudních plátech a přilbách, blízkost Údolí je znervózňovala a ostrážitá nečinnost pomalu užírala nervy.

„Tak proč jste je nepodřízli, zajatce nemáme v plánu,“ řekl jeden z nich. Sami by to udělali s chutí.

„Možná je jich víc a tihle nám řeknou kde.“

Alfirk si s hrůzou uvědomil, že jsou docela blízko hlavního ležení. Pokud je tam bude muset Tiborwa odvést, pak bude opravdu zle.

Protože jestli tu je Zekiwa, pozná Aithru. Doprovázel Tyrrhaxe, a jak Aithra prozradila, byl jediným, kdo ji zestárlou už viděl. A s chutí jí vracel její někdejší jízlivé poznámky i urážky.

Tiborwa si to neuvědomoval.

„Tak se sakra uhněte, ať se můžu vrátit.“

„Jo. My si je převezmeme,“ řekl jeden ze strážců.

„Jsou to moji zajatci,“ zařval Tiborwa.

„Copak neznáš rozkazy?“

Rev přilákal další.

Kdyby tu nebyli jen metallahští skřeti, Tiborwa by je rozhádal. Ticallší by se mohli přidat na jeho stranu, uvědomil si Alfirk. A skřeti se rádi mezi sebou perou. I takovéhle době.

Připravil se.

Tiborwa také nečekal, až se proti němu postaví celá armáda. Vyrázil, zamával šavlí

a zahulákal něco o *svejch* zajatcích a *svej* zábavě. To druhé byla očividně pravda.

Nebrali jeho výstrahy nijak vážně, s čímž počítal on i čaroděj. Zatímco se skřeti soustředili na Tiborwovu zbraň a pokřik, Alfirk se rychle připravil. K útoku i útěku.

Na vhodnější okamžik nečekal, žádný také nemusel nastat.

Mávl rukou a z konečků prstů mu vystřelila ohnivá koule.

Vybuchla v hloučku přihlízejících vojáků, nijak zvlášť je nezranila, ale účel splnila dokonale – skřeti se rozeběhli na všechny strany, sahali po zbraních a překáželi si.

Moment překvapení zůstal tedy na Alfirkově straně.

Dokázal ho využít.

Vyběhl. Tiborwa probodl nejbližšího skřeta a ustupoval za Alfirkem, kryl mu záda.

Na první i další pohledy absurdně beznadějná situace. Ale přece jen někde v ní planulo slabé světélko šance na úspěch.

Kolem sice bylo asi dvacet bojovníků, další stáli v hlídkách po hřebenech a vzadu, ale k prahu údolí to bylo pár set metrů.

S Aithrou v náručí běžel čaroděj jeden ze svých životních závodů. Překvapení skřeti ho nepronásledovali, ti, kteří ho viděli útočit magií, zabil, nebo zaměstnával Tiborwa, ostatní víc zajímal vzteklý voják, kterému nejspíš přeskočilo a pustil se do boje s vlastními druhy, než nějaký dva špinaví a otrhaní lidé, kteří sem nejspíš zabloudili z nějaké vypálené vesnice.

Vypadalo to, že znovu doběhne do cíle.

Najednou mu vstoupila do cesty vysoká postava v černé zbroji.

Zekiwa Jaker.

Byl jen o málo menší než Tiborwa. Alfirka poznal.

„Přicházíš vhod, čaroději,“ zasmál se. „Tyrrhax dostane prima dárek. A nic na mne nezkoušej, nebo nejdřív propíchnu tuhleťu bábu.“

Svá slova doprovodil ledabylým, ale jistou přesností bodu prozrazujícím pozvednutím

meče. Hrot čepele se zastavil ve výši Alfirkovy hrudi.

„Zmiz, ty prasečí ksichte!“ křikla Aithra. Zekiwa se ušklíbl.

K Alfirkovým nohám dopadlo mrtvé tělo ve zbroji a vzápětí na to zmizel Zekiwův meč z nebezpečné blízkosti Aithřina těla.

„Hele, kamaráde, skřeta nech skřetovi, jo?“ řekl Tiborwa přes rameno, odkopl proboděného strážného a nastrčil obličej tak blízko Zekiwovu, až oba museli šilhat, když si hleděli do očí.

Ten okamžik netrval dlouho a ve chvíli, kdy od sebe oba odskočili, Alfirk už utíkal k údolí. Nebyl čas na pitomé hrdinské skutky, ani Tiborwa ho dělat neměl, ale nebylo kdy mu to rozmluvit.

Zatraceně.

Jestli to stihnu, vrátím se, sliboval si Alfirk. Potom těm parchantům zatopím.

Ale na Tiborwu je jich mnoho.

Sklouzl ze svahu do údolí, skutálel se s Aithrou v náručí a snažil se jí přitom chránit proti nárazům a přebrodil potok.

Mohli střílet. Za skalou už bude vidět Noraxův dům. Ale oni si přinesou luky.

„Tiborwa?“ zeptala se tiše Aithra, které pád na síle nepřidal.

„Zatraceně dobrej kamarád. V tomhle se tvůj otec mýlil. Oni mají svou čest a dokážou se i obětovat. Byl to opravdu nejlepší přítel, jakého jsem kdy mohl potkat.“

Polkl vztek a sbíral síly k posledním metrům cesty do bezpečí.

Jestli bude mít možnost – a on si ji najde, i kdyby se měl vrátit z pekla, – pomstí se. On není ten hodný. Nikdy nebyl. Ale teď musí –

Na hlavu mu padlo několik odražených kamínek, potom se těsně vedle něj zřítilo obrovské skřetí tělo.

„Tak jdeme dál? Ale rychle, protože do mně udělali díru a oba nás neutáhneš.“

„Tiborwo!“

Skřet přerývavě dýchal, levé rameno a břicho se mu zalévalo krví.

„Jo, a taky maj‘ o šéfa míň,“ dodal spokojeně.

„Tys zabil Zekiwu?“

„Byl to jenom metallašskej parchant. A nešlo o žádný hrdinství, na to zapomeň. Prostě jsem mu jen ustřelil makovici. Tímhle.“

A zvedl pravičku, v níž držel brokovnici s upilovanou hlavní.

* * *

Blízkost Anaximaru vlila Lucii novou sílu. Byly ve Shedaru, sice čímsi – nebo kýmsi – znetvořeném, ale přece jen doma. I když jim k zahradám Xyrne zbývalo mnoho kilometrů, už to nebyl nereálný cíl.

Na cestách nikoho nepotkaly. Každý se raději ukrýval, většina obyvatel odtáhla do méně zpustošených krajů. Dvě zubožené poutnice nestály za námahu ani lupičům.

Prošly spálenými loukami a lesy vyvrácených stromů. Přebrodily řeky kalné vody. Mahlie poslušně cupitala za Lucií, která horečnatě přidávala na tempu – po dni cesty pak den odpočívaly, protože k dalšímu putování už nezbývalo energie.

Jedly co se dalo, kořínky, napůl syrové maso, i to co vyžebrały od zbývajících obyvatel krajiny.

„Už tam budeme?“ ptala se Lucie co chvíli dětsky, Mahlie pokaždé jen krčila rameny, protože tuto část země navštívila poprvé. A tiše šlapala v Luciiných stopách.

Jednoho večera dorazily do spáleného lesa, který kdysi vyrůstal na úpatí bílého skalního masivu. Teď tu z kluzké kaše popela promočeného deštěm, trčely jen černé pahýly a šedivé balvany. Vítr nesl zápach hniloby.

„V těch kamenech určitě najdeme místo k přenocování,“ navrhla Lucie, když se jí podlomila kolena. „Možná i nějakou jeskyni.“

S nadějí se rozhlédla kolem sebe.

„Možná hodně jeskyní,“ zachechtal se někdo a ze země najednou vyrostli čtyři skřeti.

* * *

Údolí světla jakoby se válka netýkala. Tráva byla stejně zeleně, vzduch plný ptáků.

Bílí psi zpozorovali trojici poutníků už z dálky a sevřeli kolem nich kruh.

Tiborwa jim pohrozil. Necítil se vůbec dobře, a rány, které utržil v souboji se Zekiwow, v tom nehrály hlavní roli.

Norax je ve velebné póze očekával na zápraží. Tvářil se neutrálně, jakoby nikdy nebylo scény v kaňonu a jakoby skřetí obležení probíhalo v jeho režii. Což tak trochu souhlasilo – Tyrrhax vlastně svého úhlavního protivníka na vlastní náklady chránil před Mořskými vládci, bylo to paradoxní a uvědomovali si to oba, ale když proti sobě stojí tři strany, k takovým situacím není nikdy daleko.

„Vrátil jsem se,“ řekl čaroděj, který se považoval za stranu čtvrtou.

„A přivedls sebou tvora špíny.“

Tiborwa se naježil.

„Ten tvor špíny,“ prohlásil Alfirk, „pro tohle údolí udělal víc než si myslíš. Prolil pro tebe svou krev.“

„Myslíš, že ho budu léčit?“ Noraxovo chřípí se zachvělo, jakoby ucítil náznak nepříjemného zápachu. Ale ani druhá strana té myšlenky nechtěla rozumět.

„Ani náhodou! Radši chcípnu než aby na mně tenhle vobejda šahal.“

Alfirk zavrtěl hlavou.

„Ji zachraň. Ona je Tyrrhaxovou obětí.“

Norax pohlédl na Aithru. Chvíli ji bez hnutí pozoroval, stočil zrak k Alfirkovi a tázavě pozvedl obočí.

„Vzal její čas.“

Stařec sešel dolů. Ve dveřích se objevila jedna z jeho dívek, pohlédla do Noraxových zad a rychle se vrátila dovnitř.

„Pokusím se.“

Alfirk mu předal Aithřino tělo. Bílý mág ho opatrně přijal, Aithra otevřela oči a usmála se. „Toho... tvora můžeš ošetřit třeba támhle,“ ukázal Norax bradou na přístřešek u jezírka. A opatrně odnesl svou pacientku pod střechu.

Další z Noraxových dívek za chvíli přinesla obvazy a vědro plné ohřáté vody. Položila je na širokou lavici, a s nejistým výrazem, který měl zakrýt zvědavost, přešlapovala na místě

a po očku shlížela na skřeta. Alfirk ji poslal pryč.

„Není to tak hrozné. Rameno jen krvácí a břicho ti taky jen škráblí. Jenom pár stehů.“

„A klubko nití.“

„A trocha magie, ty troubo. Tohle jsou Noraxovy obvazy, mizero.“

„Nechci je. Sežerou mě zaživa.“

„Drž hubu.“

Pečlivě rány vymyl, namazal mastí, obvázal a pak jen hleděl k terase.

Norax vyšel asi za hodinu.

„Pojď se mnou.“

„Nezvládneš to?“

Stařec smutně zavrtěl hlavou.

„Je příliš pozdě. Její tělo už novou podobu přijalo. Nikdo, ani Tyrrhax s tou, které její čas věnoval, by to nedokázal zvrátit. A cesta sem ji příliš vyčerpala.“

„Umírá?“

„Ano.“

„Vynes ji ven.“

Alfirkova tvář zšedla. Norax pohlédl přes rameno k domu.

„Byla to Tyrrhaxova schovanka,“ řekl.

„Byla to dcera mého nejlepšího přítele,“ odpověděl Alfirk tiše. „Jeho známí měli pocit, že u vládce země bude to děvče v největším bezpečí. Ať se z něj stane cokoliv. Možná si mysleli, že dokážou nenápadně ovlivňovat její výchovu, kdyby to bylo zapotřebí. Ale hlavně chtěli, aby žila v klidu. Dlužili to jejím rodičům.“

Norax mlčel.

Dívky vynesly Aithru ven a položili ji do altánku na lehátko. Otevřela oči.

„Alfirku,“ řekla slabě.

„Jsem tady, děvče.“

„Vždycky jsi byl ten nejbláznivější a nejlepší čaroděj.“

„Jistě.“

Chytila ho za ruku. Druhu uchopila Tiborwovu tlapu. Potom zavřela oči.

„Spí,“ zašeptal Norax. „Už se neprobudí,“ dodal.

„Já vím,“ řekl smutně Alfirk. Tiborwa raději mlčel.

* * *

„Musím na Ostrovy, Noraxi,“ řekl Alfirk, když druhého dne pohřbili Aithru u malého jezírka na druhé straně údolí.

„A co tam chceš dělat, Blázne?“ ušklíbl se Bílý čaroděj, „Bojovat proti Vládcům?“

„Vím, že čekáš, až Vládci zničí Tyrrhaxe. Ty se potom ujmeš moci – promiň, obrodíš Shedar a vrátíš se zpátky do údolí. Ale ty nevíš o co tu jde.“

„Vím velice dobře o čem tu jde, Alfirku k’Liane,“ prohlásil Norax svým obvyklým nabubřelým tónem Nejvyššího zasvěcence a Nejmodřejšího z moudrých, tónem, který obvykle v Alfirkovi – bez ohledu na to, kdo ho použil – vyvolával chuť dotyčnému nafackovat. Teď seděl s prázdnou duší, pohrával si s pramenem Aithřiných vlasů, který si ustříhl na památku, a přemýšlel, jestli se má s tímhle pošetilým starcem zdržovat. Blázen nebyl ten hodný a osobní věci většinou stavěl před ty pravděpodobně důležité. Jenže teď nenacházela hodina hodných bílých čarodějů, strážců tradic a čistoty. Tohle byla práce pro někoho, kdo se nebál ušpinit. A Alfirk se *chtěl* ušpinit.

„Víš i to, že Tyrrhax má zbraň, která může Vládce porazit?“ řekl po chvíli ticha.

Norax se na okamžik ztratil na bohorovnosti.

„Tyrrhaxova moc je značná,“ připustil váhavě, „Ale ty nevíš vše.“

„Ne, to rozhodně ne. Zvlášť když se mi všechno neříká. Ale mám bujnou představivost. Víš, co se stane, když Tyrrhax zvítězí?“

„Nezvítězí,“ řekl Norax, ale už to neznělo tak kategoricky. Alfirk se k němu naklonil.

„Vím, že Mořští Vládci mají nesmírné technické prostředky,“ zaskřípal mu do ucha, „Oni sami dobře věří proč je drží. Nedokázal jsem to pochopit, než jsem se ocitl ve světě, kde technologie vytlačila magii.“

Když se někdo, jako je Tyrrhax, se svou mocí dostane k informacím, potom už budeš jen k smíchu, Noraxi. A když bude anaximarský vládce poražen, co udělají Vládci?

Pojistí se, aby se už nikdo takový nemohl objevit.“

„Tvá slova jsou špatná,“ pronesl Norax pateticky.

„Ale pravdivá. A ty to víš. Proto musím na Ostrovy. Jedině tam zjistím jak dál. Ve Shedaru ta možnost už není.“

„Jsi blázen, Alfirku k’Liane.“

„To od tebe slyším pokaždé. Budiž, jsem. A teď chci slyšet jedno – pomůžeš mi?“

Norax mlčel. Potom se zvedl a chvíli přecházel po terase.

„Domníval jsem se, že to tys způsobil všechno zlo, které nyní vládne zemi. Objevil ses v nepravý okamžik. Ale pokud máš pravdu a Tyrrhax má zbraň, kterou namíří proti Vládcům, potom jdi svou cestou. Nemohu ti poskytnout žádnou podporu Kruhu, z něhož ses svými neomluvitelnými praktikami kdysi sám vyvrhl. Nemohu tě podpořit. Ale rád se tě zbavím, Alfirku k’Liane, příteli skřetů a zla.“

Jeho protějšek se pousmál. Tohle chtěl slyšet – nedoufal, že by se mu mocný kouzelník byl jen jedním slovem omluvil, to by bylo totéž, jako chtít po ovci, aby dávala vlky – chtěl být pouze vzat na vědomí. Aby ho nepronásledovala marnost.

„Takže mi poradíš jak se rychle a bezpečně se dostanu na Ostrovy?“ zkusil.

„Neporadím. Pojď se mnou.“

Kráčel v jeho stopách až na zápraží a do otevřených dveří. Tiborwa tiše za nimi, přemohla ho zvědavost. A také nechtěl v údolí ztratit přítele z dohledu. Co kdyby mu provedl to, co tehdy v Haitanu?

Alfirk směl poprvé dobrovolně vstoupit do neokázalého sídla centra nejvyšší bílé magie. I když se ve válce ruší všemožné konvence, Noraxovo pozvání ho udivilo. A potěšilo.

Prošli dlouhou chodbou, vedoucí středem domu, až ke dveřím, pokrytým magickými symboly. Jako celá budova, i dveře vypadaly netknuté nově, ale přece se zdálo, že obvyklý denní provoz se jim vyhybá. Norax se před nimi zastavil. Neotočil se, promluvil do stěny.

„Uvidíš, ty – i tvůj skřet – jedno z tajemství tohoto místa. Jenom tvá slova a události, které se dějí, mě nutí sejmut pečť.“

Přejel dlaněmi přes symboly. Ozval se praskot nepoužívaných pantů a dveře se otevřely.

S nepatrným zaváháním bílý čaroděj překročil práh a oba jeho hosté ho následovali.

Místnost byla malá a téměř prázdná. Přesto plná magie. Vycházela z jediného předmětu, který stál u stěny.

Alfirk překvapeně vydechl. Potom na Noraxe lišácky mrkl.

„Takže největší bílý mág, symbol čistoty, míru a nevinnosti, vlastní černokněžnické transportní zrcadlo?“

* * *

Skřeti se neustále překřikovali a hádali. Mahlie byla strachy bez sebe a usedavě plakala, Lucie se zmocnila lítost nad tím, že nespátí svého syna. Bylo jí jedno kam ji vlečou, vždy to bylo pryč od Anaximaru. Jestli jí zabijí, nebo strčí do vězení, na tom nic neměnilo.

Zavlekli je do černé díry ve skále. Postrkovali je tmou, plnou ostrých kamenů, výmolů a nízkých stropů. Na chvíli se vysoko nad jejich hlavami objevila v úzké průrvě špinavá obloha, ale to, že viděly nebe, si uvědomily až v další temné jeskyni. Musely šplhat skálou nahoru, potom klopýtat strmou stezkou dolů, do chodby, která zatáčela ve velkém oblouku doleva a klesala. Lucie si v jednom z nečetných jasnějších okamžiků, uvědomila, že je to cesta, kterou léta nikdo nepoužíval a kterou skřeti vzkřísili teprve nedávno.

Nejspíš kvůli tomu, co se dělo venku.

Nakonec je dovedli a dostrkali do velké sluje, osvětlené řadou pochodňových košů, kde na kamenném trůnu seděl veliký skřet. Tvářil se nafoukaně, místo žezla se opíral o obrovskou šavli, přes ramena měl přehozen bohatě zdobený plášť a na hlavě korunu, která spíš připomínala válečnou přilbici.

„Á, máme hosty,“ zaduněl jeho smích v ozvěně, „To tedy Ticallu už dlouho nevidělo.“

Lucie se vzchopila. Byla přece ve Shedaru. Ten *patřil* Tyrrhaxovi, ať už se v něm teď stalo cokoli. A skřeti jsou jeho nejvěrnější spojenci.

„Jsem anaximarská princezna!“ řekla hrdě a hlasitě, „a vyžaduji tvoje služby.“

Skřeti se rozesmáli. Zdálo se, že její slova nemají patřičný efekt. Možná jí prostě nevěří.

„Prosím,“ dodala.

Skřet na trůnu znovu zaburácel.

„Tak ona prosí, no to mě teda podržte. Anaximarská panička *prosí*. Já jsem Manwo, král Ticallu a všech jihozápadních skřetů, bledule. A pomáhám jen sám sobě.“

Světélko naděje v Lucii zhaslo. Manwova poslední věta vůbec nezněla rétoricky, čišela z ní studená pravda.

„Co se mnou chceš tedy udělat?“ zeptala se.

„Ještě nevím. Možná si tě strčím do klece. Princeznu ještě nemám.“

„Tyrrhax se s tebou vypořádá,“ zkusila přejít do útoku.

„Nevyhrožuj. Kde by byl bez mejch bojovníků, ten tvůj Tyrrhax, he? Ale dost možná za tebe zaplatí hezký výkupný, co hoši?“

Skřeti se rozesmáli. Lucie se vyplašeně rozhlédla po rozšklebených tvářích, jako by hledala aspoň jednoho, který by se svým králem nesouhlasil.

„Zmlkni, Manwo!“

Poslechli všichni. Hlas zazněl odněkud zezadu, z příšeří, a do sálu se za ním vbelhala stará skřetice. Opírala se při chůzi o hůl a Lucii připomněla Aithru. Píchlo jí u srdce.

„Nech mi tu trochu legrace, Marbiwe,“ zařval král. Neznělo to nijak výhružně, hulákal jen tak pro formu.

„Na to budeš mít času dost,“ odsekla stařena. Přikulhala až k trůnu a zpod hustého obočí vystřelil k Manwovi ostrý zlostný pohled.

„Tak mi aspoň řekni proč mí nejlepší stopaři museli hledat zrovna tuhle,“ ztišil se.

Měl možná respekt všech svých mužů, byl neohrožený a odvážný, ale z vědmy měl strach.

„Všechno se dozvíš. Později.“

Potom se rozkřičela na kolem stojící skřety.

„Tak na co čekáte? Ať už jsou ty dvě dole!“

Král mávl rukou. Nechtěl se – zvláště na veřejnosti – s babiznou hádat.

„Dobře, odveď si je. Ale moc jim neubližuj, babo – to výkupný není zase tak špatnej nápad.“

Marbiwe se zachechtala.

Lucie s Mahlií se znovu ocitly ve skřetím sevření.

* * *

Alfirk ztratil půdu pod nohama. Zřítíl se z bezmála dvoumetrové výšky, dopadl na všechny čtyři na pláž, prokvetlou ostrými kameny. Zvedl hlavu, aby vyplivl hořký písek, ale než si stačil promnout oči a vytřepat vlasy, přistál na něm celou svou obrovskou vahou skřet.

Než se jim podařilo zvednout, převalovali se chvíli jeden přes druhého. Tiborwa se cítil divně, jakoby nechal kus mysli daleko odsud v Údolí světla, možná to byla pravda a možná za to mohl hluk, do kterého vpadli a který si uvědomili až poté, kdy se konečně postavili na nohy a se zbraněmi v rukou ostražitě kontrolovali, zda jejich příchod nevzbudil zájem. Ale na pláži malého zálivu, ostře zaříznutého do skal, byli sami.

„Co to je?“

Neznělo to ani jako příboj, ani jako bouře, nebe bylo téměř čisté a moře téměř klidné. Ale přesto se odněkud ozýval rachot hromu.

Alfirk sáhl do zánadří a z vnitřní kapsy kazajky vytáhl zrcátko, které mu Norax podal těsně před přenosem; i když byli u transportního sami, podstrčil mu tenhle malý kousek skla, zasazený do matného kovového rámečku, kradmo a konspiračně, jakoby se bál, že mu přes rameno nahlíží všichni Moudří světla. Umožnilo jim zůstat ve spojení, bílý

čaroděj jim sice žádnou podporu neslíbil, ale Alfirk ji – kdyby jí bylo zapotřebí – hodlal vyměnit za ukojení Noraxovy zvědavosti.

„Slyšíš?“ zeptal se a natáhl ruku, aby podivný rachot slyšeli i ve vzdáleném Údolí světla.

„Černý mág z Anaximaru,“ ozval se slabý hlásek, v němž bylo slyšet uspokojení nad tím, jak znovu získává nad Alfirkem převahu.

„On zaútočil na Ostrovy?“

Možná to situaci komplikovalo, možná ne.

„Byl to jeden z jeho plánů,“ zapípal Norax.

„Ale nikdo přece nemůže být tak šílený, aby se vypravil přímo proti... Vládcům...“ nejistá odmlka donutila Tiborwu, ostražitě kontrolujícího okolí, ohlédnout se po příteli. Alfirk hleděl do prázdna a nepřítomně se usmíval.

„Něco jsem přehlédl, že? Protože ani kdyby byl opravdu šílený, by to neudělal. Nezaútočil by *přímo* na sídlo Mořských vládců.“

Norax tu napůl samomluvu slyšel.

„Jistě. Ale toto přece není sídlo Vládců.“

„Jsme přece na Ostrovech, ne?“

„Poblíž Hlavního paláce,“ přitakal bílý mág.

„Tak kde je ten háček? Prosím, bez zasvěcených povzdechů a mystického blábolení. A doufám, že jsi slyšel to: Prosím.“

Zdálo se, že slyšel. I když si přece jen neodpustil trochu pompy v hlase, bez dalšího přemlouvání spustil.

„Ty nevíš to, co Černý mág a Čarodějně Kruhy. Ostrovy jsou pouze symbolem moci, místem, kde se Mořští vládcí stýkají se svými suchozemskými poddanými.“

„Opravdu žijí v moři?“ přerušil ho Alfirk, „Myslel jsem, že je to jen mýtus.“

„*Jen* mýtus?“ Norax se ušklíbl. „Ano, *opravdu* žijí v moři. Ale ne tak, jak si myslíš. Oni jsou moře samo.“

Dal Alfirkovi krátký čas k tomu, aby tu informaci strávil.

„Což samozřejmě obyčejný blázen nesměl vědět,“ řekl vztekle Alfirk, „Může se to dozvědět aspoň nyní?“

Noraxova ústa se roztáhla do nepříjemného úsměvu.

„Snad měli kdysi těla. Ale za dávných dob, kdy se cele věnovali magii, dospěli k poznání, že tělo je zranitelné.“

„Trochu to mění situaci, to přiznávám,“ řekl po malé odmlce Alfirk, „Ale já si poradím.“

Zrušil spojení a vrátil zrcátko do kapsy. Začínal mít nepříjemný pocit, že pomoc bílého mága nebyla tak nezištná, jak vypadala. I když vlastně jen splnil Alfirkovo přání dostat se rychle na Ostrovy, muselo ho těšit, že se tím nevhodného hosta rychle zbaví. A doufat, že natrvalo. Proto ho nevaloval.

Jenže Alfirk měl svůj plán a nové zjištění ho nijak nenarušilo. Naopak, dávalo mu větší smysl. Tyrrhaxův útok na Ostrovy nebyl zoufalým činem prohrávající strany a anaximarský mág nebyl blázen. Obsazením Ostrovů dokáže spojencům i protivníkům *jak* daleko jeho vojska pronikla; jedny to povzbudí, druhé vyděsí. Tohle byla politika. A jejím druhým plánem bylo vyprovokovat Mořské vládce k přímé konfrontaci. Odtud – z místa, přes něž nejspíš komunikují se světem mimo oceán – k tomu bude mít nejlepší výchozí pozici. Vhodné zbraně už má.

Zbraň.

Alfirk už o ní věděl téměř vše. Nebylo to žádné kouzlo, ani technologie.

Byla to genetika.

Anaximar získal bytost, která byla podstatou Vládcem i člověkem. Zpočátku se Alfirk domníval, že Tyrrhax se chce na tomto tvorů naučit, jak s protivníkem bojovat, ale teprve teď se mu černokněžníkův plán ukázal v celé své jednoduché kráse.

Vrátil Vládcům tělo – a tedy i individualitu. Erdio nemá spojení s Vládcem, ale má tytéž schopnosti. Vládcem kdysi dovolili Tyrrhaxovi, aby jim poskytoval oběti – či potěšení – v podobě mladých dívek. Natolik se své tělesnosti nevzdali, konečně akt stvoření člověka je také zdrojem informací.

Teď měl Tyrrhax Erdio, a to se mohlo stát čímkoliv – především vládcem Vládců. Obývalo současně oba světy.

Anaximarský pán obětoval tisíce vojáků, aby zpustošil Ostrovy. Teď mu zbývalo jen vnutit Vládcům svého svěřence a učinil z něj most obou mocí.

Vypadalo to, že plán se mu daří.

Alfirkovi to bylo víceméně jedno. Měl přece *svůj* plán.

* * *

Brzy zjistili příčinu i místo onoho podivného dunění.

Když vyšplhali po ostrými kameny posestém svahu na útes, otevřel se před skřetem a čarodějem výhled, ne nepodobný tomu, na jaký si museli zvyknout ve Shedaru.

Před nimi se tyčil palác – komplex nízkých budov a vysokých štíhlých věží, s úzkými okny vysokými přes celé patro, bez zbytečných architektonických ozdob, ale přesto, možná právě pro onu strohost, působící vznešeně. Byl bílý, ne křehkou bělobou křídý a vápna, ale chladem mramoru.

Jeho majestátnost ovšem narušovalo několik trhlin ve stěnách, střecha jedné z věží rozkvetla po úderu blesku a další se nakláněla, přeražena v půli.

Kolem nebylo vidět žádná obléhající vojska, tady se útočilo magií, a to magií opravdu mocnou, žádnými kouzly čarodějů s bílými vousy či pouťových zaříkávačů, ale silnými čarami silných černokněžníků, mocí krve a temnoty. Jen jeden mág ve Shedaru se dokázal postarat o to, aby kromě něho nezbyl nikdo, kdo by tohle zvládl.

A jeho činnost bylo vidět; vodu v zálivu vířilo slábnoucí tornádo, od severovýchodu se blížil malý, ale zlověstně temný bouřkový mrak. Ovládat počasí nebylo *tak* těžké, pokud šlo o přivolání deště, ale řídit bouři, to stálo na posledním stupni schodiště znalostí a moci.

Bylo jasné, kdo za útokem stojí, a bylo ještě zřetelnější, že to není jen demonstrace

síly, ale dělová příprava, protože za bouří, hnána čerstvým a příhodným větrem, který rozzuřené živly následoval, připlouvala flotila shedarských lodí, nízkých a bachratých korábů, které by bez magické ochrany a podpory dokázala potopit i obyčejná přírodní vichřice. Nebyla to plavidla, schopná překonat oceán, ještě nedávno vozila zboží podél pobřeží, ale s Tyrrhaxovými schopnostmi, jak si Alfirk hořce uvědomil, nemusela překonávat víc, než úžiny mezi Ostrovy; kdyby nebyli v tak tíživé a rychle čas požírající situaci, pokusil by se spočítat kolik magie potřeboval anaximarský černokněžník k otevření tak velkého tunelu v prostoru, a kolik si ji vzal zpět z energie bouří, které u Ostrovů vyvolal jako předvoj. Jenže na teoretické rozjímání tu nebylo místo.

„Tušil jsem to,“ poznamenal sklesle.

Bouře se dotkla pobřeží.

„Co? Že vlezeme přímo na bojiště? Jestli si dobře vzpomínám, tak tě dědkova zpráva o Tyrrhaxově útoku spíš překvapila, ne?“ řekl poťouchle skřet. Čaroděj se po něm ohlédl.

„Ale ano,“ řekl po chvíli, „Máš pravdu. I Norax má pravdu. Já také, jestli to chceš slyšet. Ty jí máš v tom, že mě Anaximar zaskočil. Neměli tu být tak brzo. Ale počítal jsem s tím, že přijdou. A *tušil jsem*, kdo je povede.“

„Myslíš –“

„Myslím, že nejbezpečnější budeme uvnitř,“ přerušil Alfirk skřeta, „Pokud se tam dostaneme rychle.“

Tiborwa si všiml malých rychlých člunů, řítících se ve vlnách a ve stínu bouře k pobřeží dřív, než se mu ústa otevřela k podvědomému protestu.

„Čím dál tím lepší,“ hudral, když sbíhali po svahu k bílým zdem, „Nejdřív poletuju vzduchem, teď budu čekat, až mi na hlavu spadne střecha.“

„Neměj strach, nespadne. Ale tady by nás našli – a kdyby nás našli –“

„– těžko bychom jim vysvětlili, že nepatříme k té druhé straně, já vím.“

* * *

Palác byl prázdný. Jeho obyvatelé – teď, když Alfirk věděl, že skuteční Mořští vládci v něm nikdy nežili, nepřipadal mu ústup tak nelogický – prchli nejspíš hned při první vlně útoku. Nepochyboval (aspoň on sám by tak učinil), že se Tyrrhax nejprve soustředil na takticky neškodnou, ale strategicky velkou důležitou ukázkou moci, již se snažil dokázat, že je (nebo aspoň vypadá) silnější, než Vládci. Tady to zabralo.

Zdržovali se v sále u prvního nádvoří, jehož střídmostou a elegantní výzdobu poničily předešlé vichřice; palác rozhodně nebyl pevností, a tak jim pod nohama ve strhaných závěsech křupal sklo z mozaikových oken, pokračovali trosky subtilnějších soch, obcházel popraskané dekorativní sloupoví a vyhýbali se rozbitému nábytku.

„Co teď?“ zeptal se Tiborwa, když našli místo, odkud mohli bezpečně sledovat přístupovou cestu k paláci, „Ne že bys mě vůbec řekl, co máš v plánu tak nějak obecně, jsem jen hloupej skřet a generálský řemeslo neovládám, ale aspoň nějaký ten malý povel k dané situaci by z tebe vypadnout mohl.“

„Měl – chtěl jsem tu být dřív, než tohle všechno nastane. Abych se mohl připravit. Netušil jsem, že *všichni* budou chtít být tak rychlí.“

Tiborwa mu nerozuměl. Zato pořád věřil, i když se občas sám sebe zeptal proč. Nebyly v tom ani ideály, ani charisma, nic z toho čaroděj neměl. Nebylo to ani z žádného jiného přesvědčení, snad jen pro to, že po každé, kdy se s Alfirkem do něčeho zapletli, dopadlo to nakonec dobře. Nebo aspoň bez vážnějších zranění. Na druhou stranu – takové protivníky a v takové síle proti sobě ještě neměli.

„Poslyš...“

Alfirk, zírající z okna na pláž, ho nevnímal. Skřet mávl rukou a porovnal arsenál, kromě lehce zakřivené těžké šavle, na níž až donedávna pěl ódy, ještě láskyplně pohladil krátkou hlaveň zbraně, jejíž kvality a možnosti dokázala ocenit až situace. Věděl, že

nejtěžší kalibr se skrývá v hlavě jeho přítele a netušil, jestli bude stačit.

„Všecko špatně,“ promluvil Alfirk. „Něco se muselo stát. Ale co? A kde? A proč?“

„Co kde a proč? Poslouchej, já vím, že vy, čarodějové a chytráci rádi vedete moudré řeči, ale nebylo všecko špatně už od začátku?“

Alfirk se překvapeně, jakoby skřeta viděl poprvé, otočil.

„Moudré řeči? Ale mně přece nejde o žádné moudré řeči.“

A z jeho očí Tiborwa vyčetl, že je to pravda.

Potom už na moudré ani nemoudré řeči nebyl čas.

„Přicházejí,“ pronesl Alfirk oním tichým důrazem, který má představovat komorní verzi výkřiku. Skřet se mu netlačil za záda, aby nezvýšil pravděpodobnost, že je v okně někdo spatří, jen – tentokrát už doopravdy – zkontroloval zbraně, rozhlédl se po sále, aby vybral vhodné místo k případné obraně.

„Zahrabeme se tady, nebo utečeme?“ zeptal se, čekal možná okamžitou, možná váhavou odpověď, čekal, že se ho čaroděj zeptá na názor.

Místo Alfirka mu odpověděla země pod nohama.

* * *

Stará skřetice zahrabala krále i jeho strážce.

„Jsi tady, bílá slečinko, i když se Manwo staví na hlavu a já taky nejsem zrovna dvakrát štěstím bez sebe. Ale mám na starosti celý náš rod.“

Mahlie se uklidila do kouta, očividně šťastná, že budoucí události se jí netýkají. Lucie opatrně usedla na malou třínohou stoličku, zatímco Marbiwe se belhala po místnosti od police k polici. Sbírala nejrůznější byliny, prášek z nádob a všechno házela do kotle.

„Ten bláznivej z Anaximaru si myslí, že proti nim něco zmůže. Druhej bláznivej ze Světla chce aby zatípli toho prvního. A třetí

bláznivej je chce dostat všechny a myslí, že mu na to stačí pár kouzel a jeden opelichanej skřet. Ať chcípnu, tfuj,“ odplivla si. „Ale Marbiwe nenechá své skřety na holičkách.“

„Vůbec ti nerozumím,“ špitla Lucie.

„To po tobě nikdo nechce. Oni mají své armády a své kouzla. Já mám tebe a své kouzla.“

Skřetice se zachechtala.

„Jsi nejcennější poklad ve Shedaru, bílá slečinko. A víme to jen my dvě. Vstaň!“ poručila ostře.

Lucie se pevně chytla stoličky, a pomalu a opatrně se zvedala, táhla sedátko sebou aby ho stejně pomalu a stejně opatrně položila, jako by to nebyl špatně hoblovaný kus starého dřeva, ale vzácný kus nábytku.

„Co se mnou chceš udělat?“ pípala.

Marbiwe vztekla rozhrábla ohniště. Temně rudá polena chytla jasnější barvu a plamínky, které se předtím pomalu ztrácely do nepostřehnutelného chvění horkého vzduchu, opět hrdě vyšlehly a olízly dno velkého kotle. Skřetice zamíchala obsahem kotle.

„Pojď sem!“ zasyčela na Lucii, „Přikládej pod svůj osud. Jsem stará a na všechno nestačím. Ale to přece znáš, že?“

Lucie si vzpomněla na cestu z Černé věže.

„Tak přilož. Bylinky se musejí svařit.“

Vyděšená a nic nechápající dívka poklekla u ohniště, z hranice vedle něho vzala prosmlené poleno a opatrně ho položila na řezavé uhlíky. Chvilí z něj nespouštěla oči, čekala, jestli chytne a bála se, že oheň udusí.

„Pořádně,“ štekla Marbiwe.

Poleno vzplanulo.

Místnost se zaplnila omamující těžkou vůní.

„Sotva ses objevila ve Shedaru, bylinky mě na to upozornily,“ řekla skřetí bába už mírněji. „A já tě nechala najít. Zvedni se. A pojď sem.“

Proti své vůli poslechl, nechtělo se jí ani vstát, natož se přiblížit k té ohavné pokřivené babizně s pichlavým a nenávisným pohledem zpod hustého obočí. Ale nohy udělaly ty tři krátké trhavé krůčky samy.

„Podívej se do kotle!“

Černá hladina se pomalu převalovala. Občas se na povrch prodrala bublina, která s tichým mlasknutím praskla. Tu a tam prolul v líných proudech tmavý pokroucený list nebo suchý květ; Lucie s hrůzou čekala, kdy se objeví něco živočišného, oční bulva nebo utáta ruka. Ale v Marbiwině kotli se nejspíš vařily opravdu jen byliny.

Aspoň teď.

„Podívej se dovnitř. Je mi jedno co kdo dělá, ale nesmí přitom zneužívat ticallské děti. Mé děti. Skřeti jsou bojovníci. Nejlepší bojovníci, bílá slečinko. A nikdo je nebude hnát jako dobytek na porážku. Mé děti,“ z ostrého příkazu přešla do nenávistného mumlání.

„A ty teď najdi svůj dítě, toho parchanta, kterej je do toho vleče!“ zaječela znovu.

Lucie, hrůzou bez sebe, poslechla.

Zavolala k hladině Avanova jméno.

* * *

Vzduchem vířil prach. Zvedal ho vítr i pochodující armáda. Půdu pod nohama nerozechvěly její kroky, byla to jiná síla, rezonovala s podložím ostrova, zvedala vlny na pobřeží a vítr nad mořem.

Někdo – ať už to byla kterákoliv ze stran – vrhl do boje všechno co měl. Žádné taktizování, jen mohutný útok všemi prostředky, buď a nebo. Kouzla a magie, zbraně i vojáci, všechno bylo v pohybu.

Poslední úder.

Země se znovu roztrásla. Alfirk upadl. Ze stropu se začaly sypat úlomky cihel.

„Musíš ven!“ křikl na Tiborwu, ale skřet, zvyklý na otřesy z Ohnivé hranice, měl duchapřítomnosti dost. Popadl čaroděje za opasek, zvedl ho a utíkal.

Vynesl ho na rozbořenou terasu na odvrácené straně. Alfirk se bránil, nijak důrazně, ale zdálo se, že má určitý plán, se skřetem v něm nepočítá a se svým přežitím nejspíš také ne.

Země se zatřásla podruhé. Silný vítr se změnil ve vichřici.

„Jako doma,“ zakřičel Tiborwa. „Že jsem tam nezůstal.“

Na obzoru se objevil vír tornáda. Blížilo se k troskám paláce, potom se ztratilo, jakoby bylo jen iluzí.

„Co to, ksakru, je?“

„Vím já? Tyrrhax? Vládcí? V každém případě se zdá, že válka ještě pořádně nezačala.“

„Prima. Necháme se najmout?“

Alfirk neodpovídal. Zahleděl se do paláce, směrem, z něhož pochodovali vojáci. Vcítíl se do mraku emocí, který se valil před nimi, byla v něm beznaděj, smutek i neochvějně přesvědčení, že *tohle* je poslední boj a po něm už budeme jen hrdinové. Cítil fanatickou důvěru, pochyby i tiché protesty. Únavu. Ale všechno přehlušovala ostře ohraničená aura zloby a vzteku.

Nemusel ji dlouho zkoumat.

„Je to Tyrrhax.“

Tiborwa se po něm překvapeně ohlédl. Bylo to tónem, který čaroděj použil, byl klidný a chladný. Zvonil jako pevný led a praštěl jako mráz.

Skřeti jsou bouřlivé, násilné a impulzivní plemeno, dovedou nenávidět z celého srdce, ale v Alfirkově hlase bylo něco, co sahalo až za hrob. Otřásl se.

„Je pozdě,“ dodal čaroděj tiše a fatalisticky, spíš pro sebe, „Jde sem.“

„Takže zdrháme?“

„Cože?“ Alfirk zvedl hlavu a podíval se na skřeta, jako by ho viděl poprvé, potom zatřásl hlavou a promnul si oči.

„Samozřejmě že musíš pryč.“

„Nějak ti vynechává gramatika,“ opáčil Tiborwa, „Množný číslo vypadá jinak.“

„Jsi sám,“ řekl mu čaroděj, „Já tu ještě mám nějakou práci.“

Skřet to neposlouchal. Cítil, že se čas čekání (ať už to bylo na cokoliv) se chýlí ke konci, a to ho naplnilo jistotou. Byl skřet. Dlouhé přemýšlení neměl rád a složité řeči ho vyváděly z míry. Uměl bojovat a teď to chtěl,

třeba celému světu, nebo jen dvěma čarodějům, dokázat.

Jeho přítel to věděl a věděl také, že na zbytečné přemlouvání není kdy.

„Vracím se dovnitř,“ řekl jen, ani se neohlédl a znovu vstoupil do paláce, k němuž z druhé strany dusaly těžké vojenské boty.

* * *

Bylo tu nějaké kouzlo. Budova *byla* plná magie, jenže všechno to byla buď magie denní potřeby, všechna ta komunikační zrcadla, magické zámky či ozdobná světýlka na chodbách, nebo následky předchozích útoků. Ale v tom ruchu bylo cítit i něco jiného.

Ještě se dokázal ovládat, ale vztek v něm narůstal každým okamžikem. Zatlačoval do pozadí ono bolestné překvapení a zděšený úžas. Signály z paláce sice neodpovídaly tomu, co se stalo, ale anaximarského vládce to nijak neuklidnilo. Naopak. Věděl, že mu rudý závoj před očima zastírá rozum, že to v žádném případě není dobře, ale vybit adrenalin je nejlepší okamžik. Jinak bude vršit jednu chybu za druhou.

Té hlavní si nebyl vědom. Plán byl přece dokonalý – a přesto se zhroutil. Nebylo koho vinit – pokud se proti němu nepostavil někdo z jeho okolí, ale nějaký protivník nastražil dokonalou past, do níž se Tyrrhax zřítíl. Vládci? Možná, ale ti by rozhodně nenechali celou věc zajít *tak* daleko.

Někdo třetí.

A jeho stopu cítil tady v paláci, další Černé věži, poslední, kterou chtěl a musel obsadit, aby mohl diktovat podmínky.

Byla slabá. Možná proto, že byla dobře ukrytá. Nemusel to být zdroj moci, který mu způsobil potíže, ale Tyrrhax se rozhodl ho zničit. Roztříštit do zapomnění.

Byl už tak blízko cíli – a teď je blízko vybití vzteku.

Jako červená nit. Tenká, ale jasná stopa, vedoucí přes nádvoří, po pobořeném mramorovém schodišti otevřenou chodbou do sálu,

vyzdobeného hladkými, architektonicky zbytečnými, bílými sloupy.

Postavili je tu jako špalír, lemující širokou cestu k audienci, plebs po ní dychtivě (a pomalu) postupuje, zatímco skutečná nižší politika se odehrává na jejich odvrácené straně, pod vysokými mozaikovými okny.

Teď tu pochopitelně nepostával nikdo. Ani živá duše, doufající, či intrikující. Jen v kamenech pomalu bledly vzpomínky té doby.

Přesto sem něco anaximarského vládce přivedlo.

Postavil se do středu sálu. Čekal.

Věděl, že to nebude trvat dlouho.

* * *

Měl jen krátký čas na to, aby dokončil svou věc. Nevěděl, jestli mu stačí, ale velice dobře měl rozmyšleno co udělá. Pracoval na tom dlouhou dobu, celý ten čas, strávený v horském exilu s Tiborwou a Aithrou. Tam se odbyly všechny ty důležité věci a zásadní přípravy.

Teď zbývalo jen soustředit se, zahodit pochyby, protože ty by ho mohly zabít – a rozhodnout se, jestli to opravdu chce. Jestli na sebe znovu vezme vinu a odpovědnost. Nebylo to jednoduché.

Mnohem prostější bylo odříkat poslední slova.

Opřel se zády o sloup. Snažil se dýchat pravidelně a zhluboka, ale nervy ho zradily, srdce pulsovalo jako zběsilé a tlak v uších hučel nepříjemně těžkým tichem.

Vzpomněl si na Heliké. Měla ho ráda, i když to, jako správná manželka, nedávala najevo. Chtěla Hackena jen pro sebe, a Alfirk znamenal nebezpečné spojení s jeho někdejší stylem života.

Chtěla by to takhle?

Pravděpodobně ne. Jenže ona Aithru neviděla umírat.

Když ticho přerušily těžké kroky, rozhodl se.

Ohlédl se do dávné minulosti a po tváři se mu rozlil zasněný úsměv.

Potom vykročil zpoza sloupu a stanul tváří v tvář Tyrrhaxovi.

* * *

„Vítám tě, Blázne. Vyrostl jsi.“

„Otázka zní kdo z nás je větší blázen,“ ušklíbl se Alfirk. „Ten, komu nestačí celý Shedar, nebo ten, kdo po něm ani netouží?“

„Moc znamená všechno,“ odpověděl Tyrrhax, „A víme to oba. A já nepřipustím, aby mě o ni připravil jeden bláznivý čaroděj, jemuž jsem kdysi z dobrého rozmaru dovolil žít. Zabiji ho nyní.“

Zvedl ruce.

To, co pomohlo Tyrrhaxově ctižádosti k úspěchu, byla především rychlost. Nikdy se nezamířoval do vlastních slov, a nikdy neměl daleko od myšlenky k činu.

Ohnivá koule prolétla těsně kolem Alfirka, protože on o téhle vlastnosti anaximarského pána věděl. Jako odvetu vyslal svou, ale ta se neškodně před černokněžníkem rozplynula.

„Dětské vtipy,“ ušklíbl se Tyrrhax. Zaútočil podruhé, využil energie své hole. Jeho protivníka srazil úder k zemi.

„Jak vidíš, jsi možná dobrý intrikán, ale čaroděj sotva.“

Alfirk se těžce, ale rychle zvedl. Nechtěl útočit, všechnu sílu potřeboval k obraně, musel zůstat natolik živý, aby Tyrrhaxe dokázal *opravdu* ohrozit.

Periferním viděním zaznamenal jednoho z vojáků, kteří do sálu vstoupili černokněžníkovi v patách, ale raději zůstali u dveří, jak zvedá kuši.

Další koule letěla jeho směrem. Nebyla zaměřená, protože Tyrrhax znovu udeřil.

Ale nebyl přesný. Poháněl ho vztek, ne rozum, což kupodivu Alfirka zaskočilo. Přistihl se, jak uvažuje nad tím *proč* se anaximarský pán chová tak, jak se chová, a ta chvíle ho málem stála život.

Tyrrhaxův útok naštěstí plnou silou zasáhl jen jeden ze sloupů, tlaková vlna odhodila Alfirka znovu na dlažbu. Zasypal ho bílý prach.

„Zabít tě je jednoduché. Až nemám chuť to udělat. Kdybys nezmařil mé plány. Kdybys mi nevzal Erdio,“ zakřičel černokněžník.

„Já?“

Alfirk užasle zrušil ochranu. Ani Tyrrhax, kterého jeho vlastní slova rozzuřila ještě víc, teď neútočil.

Ale nebyl to okamžik klidu. Tyrrhax jen koncentroval sílu a jeho protivník, který byl krok od toho všechno vzdát, protože – jak se zdálo – někdo zasáhl za něho, váhal jen chvíli.

„Nikdo mi nebude stát v cestě. Protože jenom já jsem vládce!“

Z Tyrrhaxovy hole vyletěl velký plamen a udeřil do míst, kde Alfirk, klečící na kolenou, strnul s hlavou skloněnou k zemi. Když se oheň rozplynul v oblaku horkého vzduchu, na dlažbě už nikdo nebyl.

Byl to silný úder, magie, podpořená výhní ohnivého kouzla. V epicentru výbuchu by *nemělo* zůstat nic, než prach, ale anaximarského pána výsledek přece jen překvapil.

Bylo to až příliš snadné.

Zapátral v okolí a chtěl se přece jen ušklíbnout a pronést něco, čím by se pochlubil. Tečku za příběhem.

„Já jsem tady.“

Tyrrhax polekaně trhl hlavou.

„Tady, přece.“

Alfirk stál napravo, u jednoho z neporušených sloupů.

Nalevo, před pahýlem toho, který nepřežil.

V rohu místnosti, za troskami křesel.

Černokněžníka to zarazil jen na okamžik. Rychle přehlédl pozice trojitého protivníka.

„Pouťovými atrakcemi mě neohromíš.“

Plameny vyletěly na všechny tři obrazy.

Zasáhly jen jeden. Dva zmizely – a vzápětí se objevily jinde. Tyrrhax okamžitě zaútočil znovu, věděl, že dříve nebo později se trefí. Jen nesměl dát Alfirkovi šanci k protiútoku. Ten malý červ ho nemohl ohrozit, rozhodně ne přímo, ale mohl pošramotit ego velkého černokněžníka, škrábnout do pečlivě vyleštěné Tyrrhaxovy pověsti.

A to se nestane.

Připadal si jako na střelnici. Proč se nepokouší utéci? *Tohle* mu přece vždy šlo.

Dokázal se ztratit tehdy, když ho Čarodějně kruhy obvinily a předvolaly před soud. Utekl svým skřetům. Umí otevřít přechod – a dokáže to rychle a bez zbytečného akumulování energie. V tomhle je opravdu dobrý.

Možná pochopil, že přede mnou už nemá kam utéct.

Tyrrhax se ušklíbl.

To bude ono. Poslední boj. Jak patetické.

Soustředil se na další úder. Nečekal, že právě ten bude rozhodující, Alfirkovi muselo zbývat dost sil k obraně – a těch ho nejprve musel zbavit. Náhodnými útoky vyčerpat.

Ale zasáhl přímo.

Oba falešné obrazy se rozletěly v duhových mýdlových bublinách, ten pravý čaroděj padl obličejem na zem, rozhodil ruce a zůstal bez hnutí ležet.

Tyrrhax se na okamžik zarazil. Další magická střela mířila do prázdna.

„Ať už jsi to udělal jakkoliv, udělals to pozdě,“ řekl tělu. „Já vládnu. A budu vládnout všemu, rozumíš. A nikdo už mi nebude stát v cestě. Nikdo!“

K poslednímu slovu zvedl hlas. Mělo vykřičník, ale pro anaximarského vládce v něm nebyl ten správný konečný důraz.

„Teď už víš, kdo tady rozhoduje. O vítězství. O životě a smrti. Já!“

Tělo se pohnulo.

„Ještě nemáš dost?“

„O životě a smrti?“ zaznělo tiše a unaveně.

„Ano!“

Nečekal, až se Alfirk zvedne, okamžitě zaútočil, jenže protivník reagoval se silou, kterou prostě už *nemohl* mít. Vztyčil před sebou štít, natolik silný, aby úder odvrátil, potom se těžce zvedl na kolena.

„Ale ty nejsi bůh.“

„Nikdo mi nebude stát v cestě!“

Alfirk se pomalu narovnal.

„Myslíš?“ řekl tiše. A zmizel.

Na místo, na němž stál dopadla další ohnivá koule. Zasáhla už jen rozostřený obraz. Následovala ji druhá, stejně neúspěšná.

Tyrrhax zaklel, pozvedl ruce a zaplavil celý sál výbojem magické energie. Už nehodlal s tím červem ztrácet čas.

Zasažený obraz se měnil. Už neměl Alfirkovo tělo. Ani jeho tvář.

„Jsem tady,“ ozvalo se opět třikrát. Jeden z hlasů zněl výš.

Další vlna.

„Znovu ten stejný trik?“

Obraz vlevo narostl. Tyrrhax změny ignoroval. Udeřil potřetí, potom si všiml, že za prostředním fantomem, u paty jednoho z nepoškozených sloupů něco leží.

Někdo.

Bylo to chytré. Alfirk nepoužil dvou obrazů, vyčaroval všechny tři; nemohl sice útočit, ale o to mu nejspíš nešlo. Odplazil se do úkrytu, líže si rány, čeká, až se protivník vyčerpá, aby mohl utéci.

Ale teď to bude snadné. A rychlé.

„Copak mě neslyšíš? Já jsem tady.“

Ten hlas přece znal.

Ohlédl se po něm. A odložil útok.

Fantom měl dívčí tvář, oči sálající nenávistí. Ledový úsměv.

„Aithro?“

Přikývla. Pomalu, s mrazivou rozvahou.

„Ty přece...“

Podíval se vpravo. Ani tam už neviděl Alfirka. Druhý přízrak narůstal do podoby muže ve zbroji. Mohutného muže s barbarskou hřívou vlasů, otlučeným hrudním plátem a s velkým dvouručním mečem. S podobným úsměvem.

„Ale ty... ty jsi Hacken?“ zašeptal nejistě Tyrrhax. Potom vybuchl.

„Iluze. Prašivé iluze.“

Plameny z hole se rozlétly na všechny strany. Vydal ze sebe všechno, pod nohama mu popraskala podlaha, strop pukl a sypala se z něho drť. Sloup, u něhož stál Aithřin přízrak, se přelomil a rozpadl.

Fantomové se stále usmívali. Nelítostně.

„Iluze!“

„Myslíš?“

Alfirk se znovu zvedl na kolena. Opíral se o ruce, prudce oddychoval, bolestí se mu křivila tvář. Ale jeho hlas zněl pevně.

„Zabils ji. Je mrtvá.“

„Jsem,“ řekla Aithra, „Co teď se mnou uděláš?“

„Zmiz, děvko! Ty taky, hrdino. Ty tu nemáš být. Nikdy jsme se nepotkali.“

„Opravdu?“ zaduněl Hacken.

„Nikdy!“

Tyrrhax mávl rukou k Alfirkovi, ale Aithřin přízrak mu zastoupil cestu. Vystřelil tedy po něm. A ucítil mrazivý chlad, jak se těsně vedle něho zhmotnil Hacken. Ohnivá koule neškodně vybuchla někde u stropu.

„Opravdu jste se nikdy nepotkali?“ zeptal se Alfirk a pokusil se vpašovat do hlasu dostat ironii.

„Nevzpomínám si.“

„Nestáli jste tváří v tvář. Měl jsi z toho setkání strach. Báł ses, abys neudělal chybu, protože za ním stála síla. Ale nakonec jsi chybu udělal. Víš o ní? Rozhoduješ přece o životě a smrti. A tak jsi rozhodl, Tyrrhaxi. Zabils jeho dceru!“

„Ne!“

„Ale ano, můj milý,“ řekl Aithřin přízrak.
„Ale ano.“

* * *

„Mohls ho porazit,“ Noraxova tvář ztratila něco ze své rezervovanosti. „Chybělo málo.“

Alfirk, podpíraný, nebo spíš nesený Tiborwou, který si během magického zápasu uvnitř paláce užil svůj boj venku, aby se mohl pro přítele vrátit, se unaveně usmíval.

„Chybělo víc, než si myslíš. Tyrrhax je skutečně mocný čaroděj. Ostatně, kdyby nebyl, už dávno bys ho odstranil. A vůbec – proč bych to dělal?“

„Proč? Mohlo to sejmut aspoň část hříchu, který jsi na sebe vzal, když jsi znovu vyvolal mrtvé.“

Tentokrát to bílému čaroději nešlo tak od srdce. Nedokázal ani skrýt potěšení z náhlého konce Tyrrhaxovy válečné výpravy, ani

nevíru nad tím, že se Alfirk nepokusil anaximarského černokněžníka zničit úplně.

„Ano, jsem nekromancer,“ řekl mu Alfirk do zrcátka, „Tehdy vám upřímně míněné *Lituji toho* nestačilo. Nečekám, že by to pomohlo teď.“

„Co dál?“ zeptal se Tiborwa, „Oddělal jsem jich asi osm, a ten zbytek si to prozatím rozmyslel. Ale na dlouho bych na to nevsázel.“

„Co dál? Jako vždycky. Musíme utéct.“

„Ale jak?“

„Prostě se pokusíme najít na pobřeží nepoškozenou loď. Dokud má Tyrrhax starosti jen sám se sebou.“

Vzal zrcátko a mrštil jím o skálu.

„Sbohem Noraxi,“ zakřičel.

„Jdeme.“

Ztratili se ve skalách na pobřeží.

EPILOG

„A dál?“

Seděli v podzemním sále Ai-kerů. Tiborwa okusoval maso z kosti, přihýbal si ze džbánu a vůbec se tvářil a choval spokojeně.

„Půjdeš zpátky, a já na Ohnivou hranici?“

„Nevím. Nejdřív pojedeme do Ticallu. Dlužím Marbiwe poklonu. Nebýt jí, všechno by skončilo špatně.“

„Jo. A teď je to dobře. Dědek z údolí ti zase vyhrožuje, Tyrrhax dřepí zpátky na Anaximaru.“

Alfirk se usmál.

„A to je asi tak všechno. Vládci mají svého vládce – Norax se určitě pojistí, aby se Avan staral jen o své, a Tyrrhaxovo impérium už není. Anaximar je jen část Shedaru.“

„Jenže já mu nevěřím.“

„Nemá volné ruce. A ti dva mu je nedají. Možná probouzím zlo, jak si myslí Norax – a možná jsem černější než Tyrrhax, když probouzím mrtvé – ale vládce Anaximaru se už nikdy Hackenova a Aithřina stínu nezaví.“

Tiborwa se otřásl.

„Norax nevěděl, co Tyrrhax přivedl na svět, netušili to ani sami Mořští vládci. Jenom Marbiwe, když jsem ji přivedl na stopu, dokázala obrátit věci. A proto se narodí legenda o skřeti vědmě, která vyhrála válku – a ta se bude vyprávět mezi skřety. V pověstech lidí velký bílý čaroděj. Ai-kerové budou možná mluvit o nás dvou.“

Tiborwa se na chvíli zamyslel a potom mávl rukou.

„Tak ať si o mně vypráví. Ale znovu – co dál?“

Alfirk se zvedl.

„Víš ty co? Sedneme si zítra na hairiedy – jsem rád, že se zachránily – a pojedeme na Ohnivou hranici. A za ní. Ještě jsem tam nikdy nebyl. A potom? Třeba se vrátíme každý domů a možná ne. Možná nás potká dobrodružství. Je mnoho světů a já nechci žádný zachraňovat. Chci si jen užít.“

Nechme to zítřku a budoucnost světa chytřejším, Tiborwo.“

Druhého dne vyjeli a opravdu potkali dobrodružství.

KONEC

Další knihy, které můžete najít na

www.fext.cz/whitehole/

Nesnáze v čase

Vesmírná opera o pilotovi s hlubokou rodinnou tradicí průšvihů.

Víra z kamene a srdce z kovu

Zapadlá kolonie na planetě Fisaga má problém, do kterého Pietu Corianovi nic není. Až na to, že má odvést do bezpečí jistý náklad.

Není nocí bez Měsíce

Deset fantasy povídek ze současnosti a nedávné minulosti

Jezdci na vlnách světla

Třicet sedm krátkých a velmi krátkých povídek

Zmizení doktora Fausta

Rádoby vtipná skoro detektivka. Ztratil se spisovatel a po jeho stopě se vydává celá řada pátračů.

Hvězdodrap

Město pod jednou střechou, lidé a roboti, a jak to vypadá, něco nekalého ťuká.

Dewan a princezna Soonar

Galaktická říše se ocitá na okraji ekonomické propasti, kníže Giokond na okraji psychického zhroucení; ztratila se mu dcera. Za účelem jejího nalezení si najal hrdinu. Pravda, trochu poznamenaného ztrátou paměti, ale ono to nějak dopadne.

Černá věž

Existují různé světy. Takové, v nichž létají kosmické lodě, i takové, kterým vládne magie. Těžko říci, v kterém z nich se žije lépe.

Pieter, © 2008
<http://www.fext.cz>

toto vydání: leden 2013